

Dienasgrāmata

Quod sentimus loquamur,
quod loquimur sentiamus!

VEcordia

Izvilkums L-EVANG3

Atvērts: 2009.02.03 03:02
Slēgts: 2009.12.31 02:45
Versija: 2013.05.27 18:08

ISBN 9984-9395-5-3

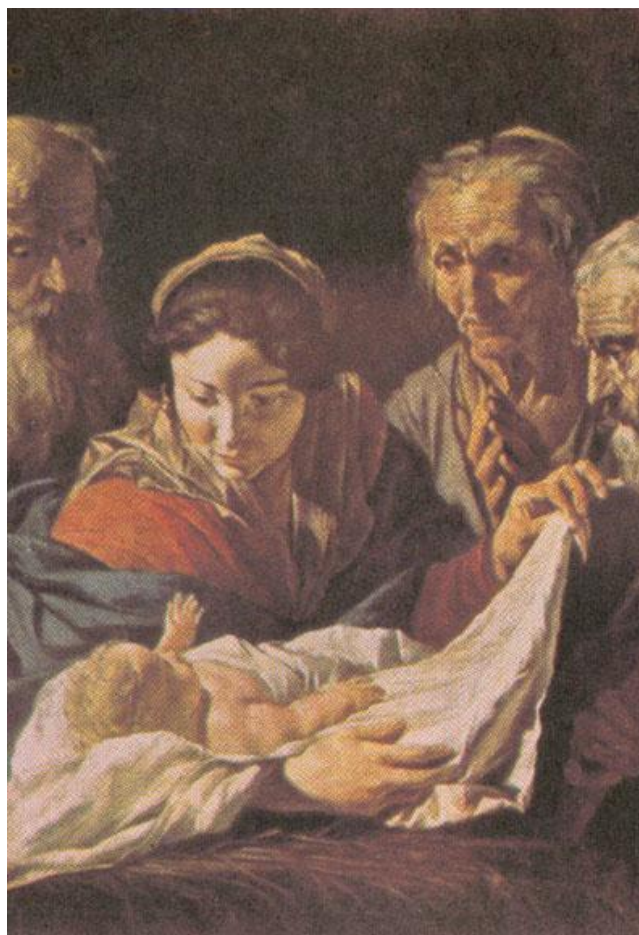
Dienasgrāmata «VECORDIA»

© Valdis Egle, 2013

ISBN 9984-564-38-X

Bībele. Lūkas Evaņģēlijs un Ap.darbi

© public domain

M. Stomers. Gani sveic Jēzus bērnu

Bībele

LŪKA

Lūkas «Evaņģēlijs» un «Apustuļu darbi»
Ar Valda Egles komentāriem

Impositum

Grīziņkalns 2013

Talis hominis fuit oratio,
qualis vita

6. Lūkas evaņģēlijs

(V.E.: Krieviski: «От Луки святое благовествование» {[R-EVANG3](#)}. Rakstīts ap 90.gadu. Autors – izglītots grieķis, domājams, no Antiohijas.)

1. nodaļa

¹ Kad jau daudzi sākuši aprakstīt lietas, kas notikušas mūsu starpā, ² kā tās mums atstāstījuši pirmie aculiecinieki un Dieva vārda kalpi, ³ tad arī es, visam no sākuma izsekojis, nolēmu tev, cienījamo Teofil, to pēc kārtas uzrakstīt, ⁴ lai tu pārlicinātos par tās mācības patiesību, kas tev darīta zināma.

⁵ Jūdejas ķēniņa Hēroda laikā dzīvoja priesteris no Abija vienības Caharija un viņa sieva no Ārona cilts, vārdā Elizabete.

⁶ Viņi abi bija taisni Dieva priekšā un staigāja nevainojami visos Tā Kunga baušļos un likumos.

⁷ Tiem nebija neviena bērns, jo Elizabete bija neauglīga, un abi bija jau labi gados.

⁸ Bet notika, kad Caharija pēc savas kārtas izpildīja priestera pienākumus Dieva priekšā ⁹ un pēc priestera paražas viņam pienācās ieiet Tā Kunga namā un kvēpināt, ¹⁰ bet viss ļaužu pulks ārā lūdza Dievu kvēpināmā stundā, ¹¹ tad viņam Tā Kunga eņģelis parādījās, stāvēdams kvēpināmā altāra labajā pusē.

¹² Caharija, to redzēdams, izbijās, un bailes to pārņēma.

¹³ Bet eņģelis uz viņu sacīja: «Nebīsties, Caharija, jo tava lūgšana ir paklausīta, un tava sieva Elizabete dzemdēs dēlu, un tu viņa vārdu sauksi: Jānis.

¹⁴ Un tev būs prieks un līksmība, un daudzi priecāsies par viņa piedzimšanu.

¹⁵ Jo viņš būs liels Tā Kunga priekšā, vīnu un stipru dzērienu viņš nedzers, un Svētais Gars viņu piepildīs jau no mātes miesām.

¹⁶ Un daudzus Israēla bērnus viņš atgriezīs pie Tā Kunga, viņu Dieva.

¹⁷ Un viņš ies Viņa priekšā Ēlijas garā un spēkā, piegriezdam tēvu sirdis bērniem un neklausīgos taisno domām, sagatavodams Tam Kungam padevēigus ļaudis.»

¹⁸ Caharija sacīja eņģelim: «Kā es to zināšu? Jo es pats esmu vecs, un mana sieva arī ir jau labi gados.»

¹⁹ Eņģelis viņam atbildēja: «Es esmu Gabriēls, kas stāv Dieva priekšā, un esmu sūtīts runāt ar tevi un tev pasludināt šo prieka vēsti.

²⁰ Zini, tu tapsi mēms un nevarēsi runāt līdz tai dienai, kad šās lietas notiks, tāpēc ka tu neesi ticējis maniem vārdiem, bet savā laikā tie piepildīsies.»

²¹ Un ļaudis gaidīja Cahariju un brīnījās, ka viņš kavējās Dieva namā.

²² Un, kad viņš iznāca, viņš nevarēja uz tiem runāt, un tie noprata, ka viņš Dieva namā bija redzējis parādīšanu, un viņš tiem meta ar roku un palika mēms.

²³ Un, kad viņa kalpošanas laiks izbeidzās, viņš aizgāja uz mājām.

²⁴ Un pēc šīm dienām Elizabete, viņa sieva, tapa grūta un nerādījās ļaudīs piecus mēnešus, sacīdama:

²⁵ «To Tas Kungs man darījis; Viņš šīs dienas izraudzījis, lai atņemtu manu negodu ļaužu priekšā.»

²⁶ Bet sestajā mēnesī eņģeli Gabriēlu Dievs sūtīja uz Galilejas pilsētu Nacreti ²⁷ pie jaunavas, kas bija saderināta vīram, kam vārds Jāzepts, no Dāvida cilts, un jaunavas vārds bija Marija.

²⁸ Un eņģelis, pie viņas ienācis, sacīja: «Esi sveicināta, tu apzēlotā, Tas Kungs ar tevi!»

²⁹ Bet viņa iztrūkās par viņa valodu un domāja pie sevis: kas tas par sveicienu?

³⁰ Un eņģelis sacīja: «Nebīsties, Marija, jo tu žēlastību esi atradusi pie Dieva.

³¹ Un redzi, tu tapsi grūta savās miesās un dzemdēsi Dēlu, un sauksi Viņa vārdu: Jēzus.

³² Tas būs liels, un Viņu sauks par Visuaugstākā Dēlu, un Dievs Tas Kungs Tam dos Viņa tēva Dāvida troni, ³³ un Viņš valdīs pār Jēkaba namu mūžīgi, un Viņa valstībai nebūs gala.»

³⁴ Bet Marija sacīja eņģelim: «Kā tas var notikt? Jo es vīra neapzinos.»

³⁵ Tad eņģelis atbildēja un uz to sacīja: «Svētais Gars nāks pār tevi, un Visuaugstākā spēks tevi apēnos, tāpēc Tas, kas no tevis dzims, būs svēts un taps saukts Dieva Dēls.

³⁶ Zini, Elizabete, tava radniece, savā vecumā arī ir grūta ar dēlu un iet tagad sestajā mēnesī – tā, ko dēvē neauglīgu, ³⁷ jo Dievam nekas nav neiespējams.»

³⁸ Bet Marija sacīja: «Redzi, es esmu Tā Kunga kalpone, lai notiek ar mani pēc tava vārda.» Un eņģelis no viņas aizgāja.

³⁹ Un Marija cēlās tanīs pašās dienās un steigšus gāja kalnos uz pilsētu Jūdas novadā.

⁴⁰ Iegājusi Caharijas namā, viņa sveicināja Elizabeti.

⁴¹ Un notika, kad Elizabete Marijas sveicinājumu dzirdēja, tad bērniņš viņas miesās sāka lēkt, un Elizabete tapa Svētā Gara pilna, ⁴² un viņa stiprā balsī sauca un sacīja: «Tu esi augsti teicama starp sievietēm, un augsti teicams ir tavas miesas auglis.

⁴³ No kurienes man tas, ka mana Kunga māte nāk pie manis?

⁴⁴ Redzi, tikko tavas sveicināšanas balss atskanēja manās ausīs, tad bērniņš manās miesās ar liksmību sāka lēkt.

⁴⁵ Labi tai, kas ir ticējusi, ka tas, ko Dievs līcis viņai sacīt, piepildīsies.»

⁴⁶ Un Marija sacīja: «Mana dvēsele slavē To Kungu, ⁴⁷ un mans gars gavilē par Dievu, manu Pestītāju, ⁴⁸ jo Viņš ir uzlūkojis savas kalpones zemumu; redzi, no šī laika visi bērnu bērni mani teiks svētīgu, ⁴⁹ jo Varenais lielas lietas pie manis ir darījis, un svēts ir Viņa Vārds, ⁵⁰ un Viņa žēlastība paliek uz radu radiem pie tiem, kas Viņu bīstas.

⁵¹ Viņš darījis varenus darbus ar Savu elkoni un izklīdinājis tos, kas ir lieli savā sirdsprātā.

⁵² Viņš varenos nogāzis no augstiem troņiem un paaugstinājis zemos.

⁵³ Izsalkušo Viņš pildījis ar labumiem, un bagātos Viņš atstājis tukšus.

⁵⁴ Viņš gādājis par Savu kalpu Israēlu un pieminējis Savu žēlastību, ⁵⁵ kā viņš runājis uz mūsu tēviem, uz Ābrahāmu un viņa dzimumu mūžīgi.»

⁵⁶ Marija palika pie tās kādus trīs mēnešus, pēc tam viņa atgriezās atpakaļ savās mājās.

⁵⁷ Kad Elizabetei laiks pienāca dzemdēt, viņa dzemdēja dēlu.

⁵⁸ Un viņas kaimiņi un radi, dzirdējuši, ka Tas Kungs lielu žēlastību tai bija parādījis, priecājās līdz ar viņu.

⁵⁹ Astotajā dienā tie sanāca bērniņu apgraižīt un gribēja to saukt tēva vārdā par Cahariju.

⁶⁰ Bet viņa māte atbildēja un sacīja: «Nē, to būs saukt Jāni.»

⁶¹ Tad tie viņai sacīja: «Neviena nav tavos rados, kam tāds vārds.»

⁶² Un tie prasīja ar zīmēm no viņa tēva, kā viņš gribētu, lai to sauktu.

⁶³ Tas, galdiņu prasījis, rakstīja: «Viņa vārds ir Jānis.» Par to visi brīnījās.

⁶⁴ Un tūdaļ viņa mute atdarījās un viņa mēle atraisījās, un tas runāja, Dievu slavēdams.

⁶⁵ Tad izbailes uzgāja visiem kaimiņiem, un visā Jūdejas kalnājā runāja par šīm lietām.

⁶⁶ Un visi, kas to dzirdēja, to paturēja sirdī un sacīja: «Kas būs ar šo bērniņu?» Jo Tā Kunga roka bija ar viņu.

⁶⁷ Un viņa tēvs Caharija tapa Svētā Gara pilns, pravietoja un sacīja:

⁶⁸ «Slavēts ir Tas Kungs, Israēla Dievs, jo Tas piemeklējis Savus ļaudis un tiem gādājis pestīšanu ⁶⁹ un mums uzcēlis pestīšanas ragu Sava kalpa Dāvida namā, ⁷⁰ kā tas sendienās solījis ar Savu svēto praviešu muti: ⁷¹ mūs pestīt no mūsu ienaidniekiem un no visu to rokām, kas mūs ienīst, ⁷² parādīt žēlastību mūsu tēviem un pieminēt Savu svēto derību, ⁷³ un dot mums stipro solījumu, ko Viņš zvērējis mūsu tēvam Ābrahāmam, ⁷⁴ ka mēs no savu ienaidnieku rokām pestīti, Viņam bezbailīgi kalpotu ⁷⁵ svētumā un tainībā Viņa priekšā visas mūža dienas.

⁷⁶ Un tevi, bērniņ, sauks par Visuaugstākā pravieti, jo tu iesi Tā Kunga priekšā sataisīt Viņam ceļus, ⁷⁷ dot Viņa ļaudīm pestīšanas atziņu uz grēku piedošanu ⁷⁸ mūsu Dieva sirsnīgās žēlastības dēļ, ar ko auseklis no augšienes mūs uzlūkojis, ⁷⁹ lai spīdētu tiem, kas mīt tumsībā un nāves ēnā, un atgrieztu mūsu soļus uz miera ceļu.»

⁸⁰ Un bērniņš auga un garā stiprinājās un bija tuksnesī līdz tai dienai, kad tam bija stāties Israēla ļaužu priekšā.

2. nodaļa

¹ Tanī laikā nāca no ķeizara Augusta pavēle uzrakstīt visus valsts iedzīvotājus.

² Un šī pirmā uzrakstīšana notika tajā brīdī, kad Kirenijs valdīja Sīrijā.

³ Tad visi nogāja pierakstīties, katrs savā cilts pilsētā.

⁴ Arī Jāzeps no Galilejas, no Nacaretas pilsētas, nogāja uz Jūdeju, uz Dāvida pilsētu, vārdā Bētlemi, tāpēc ka viņš bija no Dāvida nama un cilts, ⁵ ka pierakstītos ar Mariju, savu saderināto, kas bija grūta.

⁶ Un, tiem turpat esot, viņai laiks pienāca dzemdēt.

⁷ Un viņai piedzima pirmdzimtais Dēls, un viņa To ietina autiņos un lika silē, jo tiem citur nebija vietas tai mājoklī.

⁸ Un gani bija ap to pašu vietu laukā, tie, nomodā būdami, sargāja naktī savus lopus, ⁹ un Tā Kunga eņģelis pie tiem piestājās, un Tā Kunga spožums tos apspīdēja, un tie bijās ļoti.

¹⁰ Bet eņģelis uz tiem sacīja: «Nebīstieties, jo redzi, es jums pasludinu lielu prieku, kas visiem ļaudīm notiks: ¹¹ jo jums šodien Pestītājs dzimis, Dāvida pilsētā, kas ir Kristus, Tas Kungs.

¹² Un to ņemieties par zīmi: jūs atradīsīt bērnu autos ietītu un silē gulošu.»

¹³ Un piepeši tur pie eņģeļa bija debespulku draudze; tie slavēja Dievu un sacīja:

¹⁴ «Gods Dievam augstībā, un miers virs zemes, un cilvēkiem labs prāts.»

¹⁵ Un, kad nu eņģeļi no tiem bija aizgājuši uz debesīm, tad gani runāja savā starpā: «Ejam tad nu uz Bētlemi raudzīt, kas noticis, ko Tas Kungs mums licis paziņot.»

¹⁶ Un tie steigdamies nāca un atrada gan Mariju, gan Jāzepu un bērniņu, silē gulošu.

¹⁷ Bet, to redzējuši, tie izpauda to, kas tiem bija sacīts par šo bērnu.

¹⁸ Un visi, kas to dzirdēja, izbrīnījās par vārdiem, ko gani tiem bija sacījuši.

¹⁹ Bet Marija visus vārdus paturēja prātā, tos pārdomādama savā sirdī.

²⁰ Un gani griezās uz mājām, godāja un teica Dievu par visu, ko tie bija dzirdējuši un redzējuši, tā kā tas tiem bija sludināts.

²¹ Kad astoņas dienas bija pagājušas un bērns bija jāapgraiza, tad Viņa vārdu nosauca: Jēzus, kā to eņģelis bija teicis, pirms Viņš bija iedzimis mātes miesās.

²² Un, kad viņas šķīstīšanas dienas bija beigušās pēc Mozus bauslības, tad tie Viņu nesa uz Jeruzālemi, lai to stādītu Tam Kungam priekšā ²³ pēc Tā Kunga bauslības priekšraksta: katrs vīriešu kārtas pirmdzimtais lai ir Dievam svētīts, – ²⁴ un lai nestu upuri pēc Dieva bauslības priekšraksta: vienu pāri ūbeļu vai divus jaunus baložus.

²⁵ Un redzi, kāds cilvēks bija Jeruzālemē, vārdā Sīmeans; šis cilvēks bija taisns un dievbijīgs, gaidīdams uz Israēla iepriecināšanu, un Svētais Gars bija viņā.

²⁶ Viņam Svētais Gars bija pasludinājis, ka tas nāvi neredzēsot, iekāms nebūšot redzējis Tā Kunga Svaidīto.

²⁷ Tas, Svētā Gara skubināts, nāca Templī, kad vecāki Jēzus bērnu ienesa, lai izpildītu pie Viņa bauslības paražu, ²⁸ tad, To uz savām rokām ņēmis, viņš Dievu teica un sacīja:

²⁹ «Kungs, lai nu Tavs kalps aiziet mierā, kā Tu esi sacījis; ³⁰ jo manas acis ir redzējušas Tavu pestīšanu, ³¹ ko Tu esi sataisījis visiem ļaudīm, ³² gaismu apgaismot pagānus un par slavu Saviem Israēla ļaudīm.»

³³ Un Jāzeps un Viņa māte brīnījās par to, ko viņš runāja.

³⁴ Un Sīmeans tos svētīja un sacīja Marijai, Viņa mātei: «Redzi, Viņš ir likts par krišanu un augšāmcelšanos daudz ļaudīm Israēlā un par zīmi, kam runā pretī.

³⁵ Un tev pašai caur dvēseli zobens spiedīsies, lai daudz siržu domas nāktu zināmas.»

³⁶ Un tur bija praviete Anna, Fanuēla meita, no Ašera cilts, tā bija ļoti veca un pēc savām meitas dienām viņa bija dzīvojusi septiņus gadus ar savu vīru.

³⁷ Un tā bija atraitne ap astoņdesmit četriem gadiem; tā nešķīrās no Tempļa, bet kalpoja Dievam dienām un naktīm ar gavēšanu un lūgšanu.

³⁸ Tā arī tai pašā stundā piegāja un slavēja To Kungu, par To runādama uz visiem, kas Jeruzālemē gaidīja uz pestīšanu.

³⁹ Un, visu pēc Tā Kunga bauslības izpildījuši, tie atgriezās Galilejā, savā pilsētā Nacaretē.

⁴⁰ Bet bērns auga un tapa stiprs garā, pilns gudrības, un Dieva žēlastība bija ar Viņu.

⁴¹ Un Viņa vecāki gāja ik gadus uz Jeruzālemi Pashā svētkos.

⁴² Kad nu Viņš bija divpadsmit gadus vecs, tad tie pēc svētku ieraduma gāja uz Jeruzālemi.

⁴³ Un, kad svētku dienas bija pagājušas, tad, tiem atkal uz mājām ejot, bērns Jēzus palika Jeruzālemē, un Jāzeps un Viņa māte to nezinaja.

⁴⁴ Bet tie domāja, ka Viņš esot pie ceļabiedriem; un, vienas dienas gājumu nostaiģājuši, tie Viņu meklēja pie radiem un pazīstamiem.

⁴⁵ Un, kad tie Viņu neatrada, tad tie gāja atpakaļ uz Jeruzālemi, lai To meklētu.

⁴⁶ Un pēc trim dienām tie Viņu atrada Templī sēžam starp mācītājiem, tos klausoties un tos jautājot.

⁴⁷ Un visi, kas Viņu dzirdēja, iztrūkušies brīnījās par Viņa saprašanu un Viņa atbildēm.

⁴⁸ Un, Viņu ieraudzījuši, vecāki pārbrīnījās, un Viņa māte sacīja Viņam: «Mans dēls, kāpēc Tu mums to esi darījis? Redzi, Tavs tēvs un es, mēs Tevi ar sāpēm esam meklējuši.»

⁴⁹ Bet Viņš tiem atbildēja: «Kam jūs esat Mani meklējuši? Vai nezinājāt, ka Man jādarbomas Sava Tēva lietās?»

⁵⁰ Bet tie neizprata uz viņiem sacīto vārdu.

⁵¹ Un Viņš nogāja tiem līdzī uz Nacareti un bija tiem paklausīgs. Bet Viņa māte visus šos vārdus paturēja savā sirdī.

⁵² Un Jēzus pieņēmas gudrībā, augumā un piemīlībā pie Dieva un cilvēkiem.

3. nodaļa

¹ Bet ķeizara Tiberija piecpadsmitajā valdības gadā, kad Poncijs Pilāts bija zemes valdītājs Jūdejā un Hērods valdnieks Galilejā, un Filips, viņa brālis, valdnieks Iturejā un Trahonijā, un Lizanijs valdnieks Abilenē, ² augsto priesteru Annas un Kajafas laikā, Dieva vārds nāca pār Jāni, Caharijas dēlu, tuksnesī.

³ Un viņš sāka staigāt pa visu Jordānas apgabalu, sludinādams grēku nožēlošanas kristību uz grēku piedošanu, ⁴ kā ir rakstīts pravieša Jesajas grāmatā: saucēja balss tuksnesī: sataisat Tā Kunga ceļu, darait līdzēnas Viņa tekas!

⁵ Katrai ielejai jātop pildītai un katram kalnam un pakalnam nolīdzinātam, kas līks, tam jātop taisnam un, kas celmains, – par staigājāmu ceļu.

⁶ Un visai miesai būs redzēt Tā Kunga pestīšanu.

⁷ Ļaužu pulkiem, kas nāca pie viņa kristīties, viņš sacīja: «Jūs odžu dzimums, kas jums norādījis, kā izbēgsit nākamai dusmībai?»

⁸ Tad nu nesiet patiesus atgriešanās augļus un nesāciet pie sevis sacīt: mums ir Ābrahāms par tēvu! – Jo es jums saku: Dievs spēj no šiem akmeņiem radīt Ābrahāmam bērņus!

⁹ Jau cirvis pielikts kokiem pie saknes: katru koku, kas nenesīs labus augļus, nocirtīs un iemetīs ugunī.»

¹⁰ Un ļaudis viņu jautāja: «Ko tad mums būs darīt?»

¹¹ Bet viņš tiem atbildēja, sacīdams: «Kam divi svārki, tas lai dod tam, kam nav, un, kam ir pārtika, lai dara tāpat.»

¹² Bet arī muitnieki nāca kristīties un to jautāja: «Mācītāj, ko mums būs darīt?»

¹³ Tad viņš teica: «Neņemiet vairāk, kā jums nolikts.»

¹⁴ Bet arī kareivji to jautāja: «Ko tad mums būs darīt?» Un viņš tiem atbildēja: «Neaplaupait nevienu un neizspiediet nevienam naudu un esiet mierā ar savu algu.»

¹⁵ Bet, kad ļaudis savās gaidās par Jāni savās sirdīs domāja, vai tas varbūt neesot Kristus, ¹⁶ tad Jānis visiem atbildēdams sacīja: «Es kristīju jūs ar ūdeni, bet pēc manis nāks viens spēcīgāks, nekā es esmu, kam es neesmu cienīgs atraisīt kurpju siksnas. Tas jūs kristīs ar Svēto Garu un uguni.

¹⁷ Tam vētklis ir rokā, un Viņš tīrīs Savu klonu caurcaurīm un sakrās kviešus Savā klētī, bet pelavas sadedzinās neizdziestošā ugunī.»

¹⁸ Arī vēl daudz citas pamācības viņš deva ļaudīm, sludinādams evaņģēliju.

¹⁹ Bet tetarhs Hērods, kam Jānis pārmeta viņa laulību ar viņa brāļasievu Hērodiju un visus viņa pārējos ļaunos darbus, ²⁰ pievienoja visiem ļauniem darbiem vēl to, ka viņš lika iemest Jāni cietumā.

²¹ Kad nu visi ļaudis likās kristīties un arī Jēzus bija kristīts, tad, Viņam Dievu lūdzot, debesis piepeši atvērās, ²² un Svētais Gars redzamā veidā uz Viņu kā balodis nolaidās, un balss atskanēja no debesīm: «Tu esi Mans mīļais Dēls, uz Tevi Man labs prāts.»

²³ Un Jēzus pats, kad Viņš Savu darbu sāka, bija trīsdesmit gadus vecs. Viņš bija, kā mēdza domāt, Jāzēpa dēls, Jāzeps – Ēļa, ²⁴ tas Matata, tas Levija, tas Melhija, tas Janaja, tas Jāzēpa dēls, ²⁵ tas Matatija, tas Amosa, tas Nauma, tas Eslija, tas Nagaja dēls, ²⁶ tas Maāta, tas Matatija, tas Semeina, tas Jozeha, tas Jodas dēls, ²⁷ tas Joanana, tas Rezas, tas Zorobabela, tas Šalatiēla, tas Nerija dēls, ²⁸ tas Melhija, tas Adīja, tas Kozama, tas Elmadama, tas Era dēls, ²⁹ tas Jozuas, tas Ēliēzera, tas Jorima, tas Matata, tas Levija dēls, ³⁰ tas Sīmeana, tas Jūdas, tas Jāzēpa, tas Jonama, tas Eljakīma dēls, ³¹ tas Melejas, tas Mennas, tas Matata, tas Nātāna, tas Dāvida dēls, ³² tas Isaja, tas Jobeda, tas Boāsa, tas Salas, tas Naāsona dēls, ³³ tas Aminadaba, tas Admina, tas Arnija, tas Hecrona, tas Faresa, tas Jūdas dēls, ³⁴ tas Jēkaba, tas Ižāka, tas Ābrahāma, tas Taras, tas Nahora dēls, ³⁵ tas Seruha, tas Reus, tas Faleka, tas Ēbera, tas Salas dēls, ³⁶ tas Kainana, tas Arfaksada, tas Šema, tas Noas, tas Lameha dēls, ³⁷ tas Metuzāla, tas Ēnoha, tas Jareda, tas Maleleēla, tas Kainana dēls, ³⁸ tas Ēnoša, tas Seta, tas Ādama dēls, tas Dieva.

4. nodaļa

¹ Bet Jēzus, Svētā Gara pilns, aizgāja no Jordānas ² un garā tapa pa tuksnesi vadīts četrdesmit dienas un velna kārdināts. Šinīs dienās Viņš nekā nebija ēdis, un, kad tās bija pagājušas, Viņam gribējās ēst.

³ Tad velns Viņu uzrunāja: «Ja Tu esi Dieva Dēls, tad saki šim akmenim, lai tas top par maizi.»

⁴ Bet Jēzus viņam atbildēja: «Stāv rakstīts: cilvēks nedzīvo no maizes vien.»

⁵ Tad velns Viņu uzveda kalnā un vienā acumirkļī rādīja Tam visas pasaules valstis.

⁶ Un velns Viņam sacīja: «Es Tev došu visu šo varas pilnību un šo godību, jo tā man nodota, un, kam es gribu, tam es to varu dot.

⁷ Ja Tu nu mani pielūgsi, tad viss tas būs Tavš.»

⁸ Bet Jēzus tam atbildēja, sacīdams: «Stāv rakstīts: tev būs pielūgt Dievu, savu Kungu, un Viņam vien kalpot.»

⁹ Tad tas aizveda Viņu uz Jeruzālemi un nostatīja Viņu Tempļa jumta galā un sacīja Viņam: «Ja Tu esi Dieva Dēls, tad meties no šejienes lejā.

¹⁰ Jo stāv rakstīts: Viņš dos Saviem eņģeļiem pavēli Tevis dēļ pasargāt Tevi, ¹¹ un tie Tevi nesīs uz rokām, ka Tu Savu kāju pie akmens nepiedauzīsi.»

¹² Bet Jēzus viņam atbildēdams sacīja: «Ir sacīts: tev nebūs Dievu, savu Kungu, kārdināt.»

¹³ Un velns, visu savu kārdināšanu izbeidzis, atstāja Viņu līdz turpmākam laikam.

¹⁴ Bet Jēzus Gara spēkā griezās atpakaļ uz Galileju, un Viņa slava izpaudās pa visu apkārtni.

¹⁵ Un Viņš mācīja viņu sinagogās, un visi Viņu slavēja.

¹⁶ Tā Viņš nonāca Nacaretē, kur Viņš bija uzaudzis, un pēc Sava ieraduma Viņš sabata dienā iegāja sinagogā. Viņš piecēlās, lai lasītu.

¹⁷ Viņam pasniedza pravieša Jesajas grāmatu. Grāmatu atverot, Viņam gadījās tā vieta, kur bija rakstīts:

¹⁸ «Tā Kunga Gars ir uz Manis, jo Viņš Mani svaidījis sludināt prieka vēsti nabagiem, pasludināt atsvabināšanu cietumniekiem un akliem gaismu, satriektos palaist vaļā ¹⁹ un pasludināt mūsu Kunga žēlastības gadu.»

²⁰ Un, grāmatu aizvēris, Viņš to atdeva sulainim un apsēdās. Un visi, kas bija sinagogā, vērsa savus skatus uz Viņu.

²¹ Un Viņš iesāka uz tiem runāt: «Šodien šis jūsu ausīm dzirdētais raksts ir piepildīts.»

²² Un visi Viņam piebalsoja un brīnījās par žēlastības vārdiem, kas nāca pār Viņa lūpām, un sacīja: «Vai šis nav Jāzeps?»

²³ Bet Viņš tiem sacīja: «Jūs katrā ziņā Man sacīsit šo sakāmo vārdu: ārsts, dziedini pats Sevi! Visu, ko esam dzirdējuši notiekam Kapernaumā, to dari arī šeit Savā tēvu zemē.»

²⁴ Bet Viņš teica: «Tiešām Es jums saku: neviens pravietis netiek cienīts savā tēvu zemē.

²⁵ Jo patiesi Es jums saku: daudz atraitņu bija Israēla zemē Ēlijas dienās, kad debess bija aizslēgta trīs gadus un sešus mēnešus, tā ka liels bads nāca pār visu zemi, ²⁶ tomēr Ēlija netapa ne pie vienas sūtīts kā vien pie atraitnes Sareptā, Sidonijā.

²⁷ Un daudz spītālīgo bija Israēla zemē pravieša Elīsas laikā, tomēr neviens no tiem netika šķīstīts kā vien sīrietis Naamans.»

²⁸ Un, to dzirdēdami, visi sinagogā tapa dusmu pilni ²⁹ un cēlās un izdzina Viņu no pilsētas ārā līdz kalna malai, uz kura pilsēta bija celta, lai nogāztu To zemē.

³⁰ Bet Viņš, caur viņu vidu iedams, aizgāja.

³¹ Un Viņš nogāja uz Kapernaumu, pilsētu Galilejā, un tos mācīja sabatā.

³² Un viņi bija pārsteigti par Viņa mācību, jo Viņa vārdi bija varenī.

³³ Bet tur sinagogā bija cilvēks, kam bija nešķīsts gars, tas sāka stiprā balsī saukt:

³⁴ «Vai, kas mums ar Tevi, Jēzu Nacarieti? Vai esi nācis mūs nomaitāt? Es zinu, kas Tu esi – Dieva Svētais.»

³⁵ Bet Jēzus viņu apdraudēja, sacīdams: «Ciet klusu un izej no tā.» Un ļaunais gars to nogāza zemē viņu vidū un izgāja no viņa, nekā ļauna nenodarījis.

³⁶ Tad izbailes pārņēma visus, un viņi sacīja cits citam: «Kas tas par vārdu, kura varā un spēkā Viņš pavēl nešķīstiem gariem un tie aiziet?»

³⁷ Un Viņa slava izplatījās pa visu apkārtējo zemi.

³⁸ Bet, cēlies no sinagogas, Viņš nonāca Sīmaņa namā. Bet Sīmaņa sievasmāte gulēja slima smagā drudzī, un viņas dēļ tie Viņu lūdza.

³⁹ Viņš tai piegāja klāt, pārlicēcās pār to un apsauca drudzi, un tas to atstāja. Un viņa tanī pašā brīdī uzcēlās un tiem kalpoja.

⁴⁰ Saulei norietot, visi, kam bija kādi neveseli ar visdažādākām kaitēm, bija tos atveduši pie Viņa. Bet Viņš ikvienam no tiem uzlika rokas un tos dziedināja.

⁴¹ Arī ļaunie gari daudzus atstāja, kliegdami un saukdami: «Tu esi Dieva Dēls!» Bet Viņš tos apsauca un neļāva runāt, jo tie zināja, ka Viņš ir Kristus.

⁴² Bet, gaismai austot, Viņš iziedams aizgāja uz tuksnesi. Bet ļaudis Viņu meklēja un nogāja pie Viņa un gribēja Viņu aizturēt, lai Tas viņus neatstātu.

⁴³ Bet Viņš tiem sacīja: «Arī citām pilsētām Man jānes labā vēsts par Dieva valstību, jo tam Es esmu sūtīts.»

⁴⁴ Un Viņš sludināja Jūdejas sinagogās.

5. nodaļa

¹ Kādu reizi ļaudis pie Viņa spiedās un klausījās Dieva vārdus, bet Viņš stāvēja pie Ģenecaretas ezera.

² Tad Viņš ieraudzīja divas laivas ezera malā stāvam, bet zvejnieki bija izkāpuši un mazgāja savus tīklus.

³ Bet Viņš kāpa vienā laivā, kas piederēja Sīmanim, un lūdza nocelt mazliet no malas, un Viņš nosēdās un mācīja ļaudis no laivas.

⁴ Un, beidzis runāt, Viņš sacīja uz Sīmani: «Dodies uz augšu un izmet savus tīklus.»

⁵ Un Sīmanis atbildēja un Viņam sacīja: «Meistar, mēs cauru nakti esam strādājuši un nenieka neesam dabūjuši; bet uz Tavu vārdu es gribu tīklu izmest.»

⁶ Un, to darījuši, tie saņēma lielu pulku zivju, tā ka viņu tīkls plīsa.

⁷ Un tie meta ar roku saviem biedriem otrā laivā, lai nāktu palīgā vilkt. Un tie nāca un piepildīja abas laivas pilnas, tā ka tās tikko negrima.

⁸ Sīmanis Pēteris, to redzēdams, krita Jēzum pie kājām un sacīja: «Kungs, aizej no manis, jo es esmu grēcīgs cilvēks.»

⁹ Jo tam izbailes bija uzgājušas un visiem, kas pie viņa bija, par lomu, ko tie bija vilkuši, ¹⁰ tā arī Jēkabam un Jānim, Cebedeja dēliem, Sīmaņa biedriem. Un Jēzus sacīja uz Sīmani: «Nebīsties, jo no šī laika tev būs cilvēkus zvejot.»

¹¹ Un, savas laivas uz krasta vilkuši, tie atstāja visu un gāja Viņam līdzi.

¹² Un notika, kad Viņš tur bija vienā pilsētā, redzi, tad kāds caurcaurīm spītālīgs cilvēks, Jēzu ieraudzījis, noietās uz sava vaiga un Viņu lūdza un sacīja: «Kungs, ja Tu gribi, Tu mani vari šķīstīt.»

¹³ Un, roku izstiepis, Viņš to aizskāra, sacīdams: «Es gribu, topi šķīstīts.» Un tūdaļ spītālība no tā nozuda.

¹⁴ Un Viņš tam pavēlēja nevienam to nesacīt, bet noiet un rādīties priesterim un upurēt par savu šķīstīšanu, kā to Mozus pavēlējis, tiem par liecību.

¹⁵ Un Viņa slava izpaudās vairāk un vairāk, un daudz ļaužu sapulcējās Viņu dzirdēt un likties dziedināties no savām slimībām.

¹⁶ Bet Viņš nogāja tuksnesī un pielūdza Dievu.

¹⁷ Un notika, kādā dienā Viņam mācot, tur sēdēja farizeji un bauslības mācītāji, kas bija nākuši no visiem Galilejas un Jūdejas ciemiem, kā arī no Jeruzālemes. Un Tā Kunga spēks Viņam bija, ka Viņš varēja dziedināt.

¹⁸ Un redzi, kādi vīri nesa uz gultas cilvēku, kas bija triekas ķerts; un tie lūkoja to ienest un nolikt Viņa priekšā.

¹⁹ Un, neatrazdami iespēju to ienest ļaužu dēļ, tie uzkāpa jumtā un to nolaida caur griestiem ar gultu pašā vidū Jēzum priekšā.

²⁰ Un, redzēdams viņu ticību, Viņš uz to sacīja: «Cilvēks, tavi grēki tev piedoti.»

²¹ Un rakstu mācītāji un farizeji sāka spriest pie sevis un sacīt: «Kas Šis tāds ir, ka Tas runā Dieva zaimojumus? Kas var grēkus piedot kā vien Dievs?»

²² Bet Jēzus, nomanījis viņu domas, atbildēja un tiem sacīja: «Ko jūs domājat savās sirdīs?

²³ Kas ir vieglāk – vai sacīt: tavi grēki tev piedoti, – vai sacīt: celies un staigā?

²⁴ Bet lai jūs zinātu, ka Cilvēka Dēlam ir vara virs zemes grēkus piedot.» Tad Viņš sacīja uz triekas ķerto: «Es tev saku: celies, ņem savu gultu un ej uz mājām!»

²⁵ Un tas tūdaļ, viņiem redzot, piecēlās, paņēma to, uz kā tas gulējis, un aizgāja uz savām mājām, Dievu slavēdams.

²⁶ Un izbrīns pārņēma visus, un tie slavēja Dievu un bijāšanas pilni sacīja: «Mēs šodien brīnuma lietas esam redzējuši.»

²⁷ Un pēc tam Viņš izgāja un ieraudzīja muitnieku, vārdā Levījs, pie muitas sēžam un uz to sacīja: «Nāc Man līdzi.»

²⁸ Un, visu atstājis, tas cēlās un sekoja Viņam.

²⁹ Un Levījs taisīja Viņam lielu mielastu savā namā, un tur bija liels pulks muitnieku un citu, kas kopā ar viņiem sēdēja pie galda.

³⁰ Un rakstu mācītāji un farizeji kurnēja pret Viņa mācekļiem un sacīja: «Kāpēc jūs ēdat un dzerat ar muitniekiem un grēciniekiem?»

³¹ Un Jēzus atbildēja un tiem sacīja: «Veseliem ārsta nevajag, bet slimiem.

³² Nevis taisnus esmu nācis aicināt uz atgriešanos no grēkiem, bet grēciniekus.»

³³ Bet tie Viņam sacīja: «Jāņa mācekļi bieži gavē un Dievu lūdz, tāpat arī farizeju mācekļi, bet Tavējie ēd un dzer.»

³⁴ Bet Jēzus tiem sacīja: «Kāzu ļaudis jūs nevarat piespiest gavēt, kamēr līgavainis ir pie viņiem.

³⁵ Bet nāks dienas, kad līgavainis tiem būs atņemts, tanīs dienās tie gavēs.»

³⁶ Un Viņš stāstīja tiem arī līdzību: «Neviens nenoplēš ielāpu no jauna apģērba, lai to uzšūtu uz vecu apģērba, citādi viņš tikai sagraizīs jauno, un ielāps no jaunā nepiestāvēs vecajam.

³⁷ Un neviens nelej jaunu vīnu vecos ādas traukos, citādi jaunais vīns pārplēsīs traukus un pats izlīs, un trauki ies bojā; ³⁸ bet jaunais vīns lejams jaunajos traukos.

³⁹ Un neviens, kas dzēris veco, tūlī negribēs jaunā, jo viņš sacīs: vecais ir labāks.»

6. nodaļa

¹ Un notika, kādā sabbatā, Viņam caur labību ejot, Viņa mācekļi plūca vārpas un ēda, ar rokām tās berzdami.

² Bet kādi no farizejiem tiem sacīja: «Kam jūs darāt to, kas sabbatā darīt aizliegts?»

³ Un Jēzus atbildēja un tiem sacīja: «Vai jūs neesat lasījuši, ko Dāvids ir darījis, kad tas bija izsalcis, un tie, kas pie viņa bija?

⁴ Ka tas ir iegājis Dieva namā un ir ņēmis un ēdis skatāmās maizes un devis arī tiem, kas bija pie viņa, lai gan vienīgi priesteriem bija atļauts tās ēst.»

⁵ Un Viņš tiem sacīja: «Cilvēka Dēls ir kungs arī par sabbatu.»

⁶ Bet atkal citā sabbatā, Viņam sinagogā ejot un mācot, notika, ka tur bija cilvēks, kam labā roka bija pamirusi.

⁷ Bet rakstu mācītāji un farizeji uz Viņu glūnēja, vai Viņš sabbatā nedziedinās, lai atrastu iemeslu Viņu apsūdzēt.

⁸ Bet Viņš nomanīja viņu domas un sacīja uz cilvēku, kam roka bija pamirusi: «Celies un stājies šeit vidū!» Un tas cēlās un nostājās.

⁹ Tad Jēzus sacīja: «Es jums ko vaicāšu: vai ir brīvs sabbatā labu darīt vai ļaunu: dzīvību glābt vai maitāt?»

¹⁰ Un, visus viņus uzlūkojis, Viņš uz slimo sacīja: «Izstiep savu roku!» Un tas to darīja, un viņa roka tapa vesela.

¹¹ Tad tie saskaitās līdz ārprātam un sarunājās savā starpā, ko varētu nodarīt Jēzum.

¹² Bet notika tanīs dienās, ka Viņš aizgāja uz kalnu Dievu lūgt; un Viņš pavadīja visu nakti Dieva lūgšanā.

¹³ Un, kad gaisma ausa, tad Viņš sasauca Savus mācekļus un izredzēja no tiem divpadsmit, kurus Viņš nosauca par apustuļiem: ¹⁴ Sīmani, kuru Viņš nosauca par Pēteri, viņa brāli Andreju, Jēkabu, Jāni, Filipu un Bartolomeju, ¹⁵ Mateju, Tomu, Jēkabu, Alfeja dēlu, Sīmani, sauktu Zelotu, ¹⁶ Jūdu, Jēkaba dēlu, un Jūdu Iskariotu, kas vēlāk kļuva par nodevēju.

¹⁷ Nokāpis līdz ar viņiem no kalna, Viņš nostājās līdzēnā vietā, un tur bija liels mācekļu pulks un liels ļaužu daudzums no visas Jūdejas un Jeruzālemes, kā arī no Tiras un Sidonas jūrmalas, kas bija sanākuši viņu klausīties un likties dziedināties no savām slimībām.

¹⁸ Arī tie, kas bija ļaunu garu apsēsti, tapa veseli.

¹⁹ Un visi ļaudis mēģināja Viņam pieskarties, jo spēks izgāja no Viņa, un Viņš visus darīja veselus.

²⁰ Bet Viņš, pacēlis Savas acis uz Saviem mācekļiem, sacīja: «Svētīgi jūs nabagi, jo jums pieder Dieva valstība!

²¹ Svētīgi jūs, kas tagad izsalkuši, jo jūs būsiet paēduši! Svētīgi jūs, kas tagad raudat, jo jūs smiesities!

²² Svētīgi jūs esat, kad cilvēki jūs nīst, izslēdz no sava vidus, lamā un zaimo jūsu vārdu Cilvēka Dēla dēļ.

²³ Priecājieties viņā dienā un dejiat, jo jūsu alga ir liela debesīs, jo to pašu viņu tēvi ir darījuši praviešiem.

²⁴ Bet vai jums bagātiem, jo jums jau ir sava alga!

²⁵ Vai jums, kas tagad esat paēduši, jo jūs izsalksit! Vai jums, kas tagad smejiaties, jo jūs skumsit un raudāsit!

- ²⁶ Vai jums, kad visi ļaudis jums teic glaimus! To pašu viņu tēvi darījuši viltus praviešiem.
- ²⁷ Bet jums, Saviem klausītājiem, Es saku: mīliet savus ienaidniekus, darait labu tiem, kas jūs ienīst,
- ²⁸ svētījiet tos, kas jūs nolād, lūdziet par tiem, kas jūs kaitina.
- ²⁹ Kas tevi sit vienā vaigā, tam pagriez arī otru, kas ņem tavu apmetni, tam neliedz arī savus svārkus.
- ³⁰ Katram lūdzējam dod un neatprasi savu mantu no tā, kas tev to atņē, ³¹ un, kā jūs gribat, lai ļaudis jums dara, tāpat darait viņiem.
- ³² Ja jūs mīlat tos, kas jūs mīl, kāda pateicība jums nākas? Arī grēcinieki mīl tos, kas viņus mīl.
- ³³ Un, ja jūs saviem labdariem darāt labu, kāda pateicība jums nākas? Arī grēcinieki dara to pašu.
- ³⁴ Un, ja jūs aizdodat tiem, no kuriem cerat atdabūt, kāda pateicība jums nākas? Arī grēcinieki grēciniekiem aizdod, lai to atdabūtu.
- ³⁵ Bet mīliet savus ienaidniekus un darait labu un aizdodiet, atmaksu negaidīdami, un tad jūsu alga būs liela un jūs būsiet Visuaugstākā bērni; jo Viņš ir laipnīgs pret nepateicīgajiem un ļaunajiem.
- ³⁶ Tāpēc esiet žēlīgi, kā jūsu Tēvs ir žēlīgs.
- ³⁷ Netiesājiet, tad jūs netapsit tiesāti; nepazudiniet, tad jūs netapsit pazudināti; piedodiet, tad jums taps piedots.
- ³⁸ Dodiet, tad jums taps dots: pilnu, saspaidītu, sakratītu un pārpārim ejošu mēru jums iedos jūsu klēpī; jo ar to mēru, ar ko jūs mērojat, jums atmēros.»
- ³⁹ Viņš tiem arī sacīja līdzību: «Vai akls aklam ceļu var rādīt? Vai abi nekritīs bedrē?
- ⁴⁰ Māceklis nav augstāks par savu mācītāju; bet, kad tas ir pilnīgs, tad tas būs kā viņa mācītājs.
- ⁴¹ Bet ko tu redzi skabargu sava brāļa acī, bet baļķi sava paša acī tu nepamani?
- ⁴² Jeb kā tu vari sacīt uz savu brāli: laid, brāli, es izvilkšu skabargu no tavas acs, un baļķi savā paša acī tu neredzi? Tu liekuli, izvelc papriekš baļķi no savas acs, un tad pārdomā, kā izvilkst skabargu no sava brāļa acs.
- ⁴³ Jo tas nav labs koks, kas nes nelāga augļus, nedz tas ir nelāga koks, kas nes labus augļus.
- ⁴⁴ Ikkatru koku pazīst no viņa augļiem. Jo no ērkšķiem nevar lasīt vīģes, nedz vīnogas no dadžiem.
- ⁴⁵ Labs cilvēks no savas labās sirds krājuma izdod labu, un ļauns cilvēks no savas ļaunās sirds krājumiem izdod ļaunu. Jo no sirds pārpilnības mute runā.
- ⁴⁶ Ko jūs Mani saucat: Kungs, Kungs! – bet nedarāt, ko Es saku?
- ⁴⁷ Ikviens, kas pie Manis nāk un Manus vārdus dzird un dara, – Es jums rādīšu, kam viņš līdzināms.
- ⁴⁸ Tas ir līdzināms cilvēkam, kas, ēku celdams, dziļi raka un pamatu lika uz klints. Kad nu plūdi nāca, tad ūdeņi lauzās uz ēku, bet nespēja to kustināt, jo tā bija celta uz klints.
- ⁴⁹ Bet, kas dzird un nedara, tas ir līdzināms cilvēkam, kas ēku uztaisīja uz zemes, bez pamata; un, kad ūdeņi tai lauzās virsū, tad ēka tūdaļ sagruva, un šīs ēkas gāšanās bija liela.»

7. nodaļa

- ¹ Kad nu Viņš visus Savus vārdus ļaudīm bija pabeidzis, tad Viņš iegāja Kapernaumā.
- ² Tur kāda virsnieka kalps, kas tam bija mīļš, gulēja slims uz miršanu.
- ³ Dabūjis dzirdēt par Jēzu, tas nosūtīja pie Viņa jūdu vecajus un Viņu lūdza, lai nāktu viņa kalpu dziedināt.
- ⁴ Un, pie Jēzus nogājuši, tie Viņu mīļi lūdza, sacīdami: «Viņš ir vērts, ka Tu viņu paklausī, ⁵ jo viņš mīl mūsu tautu un mums ir uzcēlis šo sinagogu.»
- ⁶ Un Jēzus gāja tiem līdz; bet, kad Viņš vairs nebija tālu no tā nama, tad virsnieks sūtīja draugus pie Viņa un lika Viņam sacīt: «Kungs, nepūlies, jo es neesmu cienīgs, ka Tu nāc zem mana jumta.
- ⁷ Tāpēc arī es pats neesmu turējis sevi par cienīgu nākt pie Tevis; bet saki tik vienu vārdu, tad mans kalps kļūs vesels.
- ⁸ Jo arī es esmu cilvēks, kas stāv zem priekšniecības, un man ir padoti kareivji, un, ja es kādam saku: ej, – tad viņš iet; un otram: nāc, – tad viņš nāk; un savam kalpam: dari to, – tad viņš dara.»
- ⁹ Bet Jēzus, to dzirdējis, par viņu brīnījās un, pagriezies uz ļaudīm, kas Viņam gāja līdz, sacīja: «Es jums saku: tādu ticību Es pat Israēla ļaudīs neesmu atradis.»
- ¹⁰ Un tie, kas bija sūtīti, atgriezušies mājās, atrada kalpu veselu.
- ¹¹ Un pēc tam Viņš gāja uz pilsētu, vārdā Naine, un Viņa mācekļi un daudz ļaužu gāja Viņam līdz.
- ¹² Bet, kad Viņš bija tuvu pie pilsētas vārtiem, lūk, tad iznesa mironi, kas bija savas mātes vienīgais dēls, un tā bija atraitne, un liels pulks pilsētnieku tai gāja līdz.

¹³ Un, to redzējis, Tas Kungs par to iežēlojās un tai sacīja: «Neraudi!»

¹⁴ Un piegājis Viņš aizskāra zārku, un nesēji apstājās, un Viņš sacīja: «Jaunekli, Es tev saku: celies augšā!»

¹⁵ Un mironis cēlās sēdus un sāka runāt, un Viņš to atdeva viņa mātei.

¹⁶ Tad izbailes pārņēma visus, un tie slavēja Dievu, sacīdami: «Liels pravietis mūsu starpā ir cēlies, – un: Dievs Savus ļaudis uzlūkojis.»

¹⁷ Un šī slava par Viņu izpaužas pa visu Jūdeju un pa visu apkārtni.

¹⁸ Jānim viņa mācekļi paziņoja visu, kas noticis.

¹⁹ Un Jānis ataicināja divus no saviem mācekļiem un tos sūtīja pie Jēzus, lai tie Viņu jautātu: «Vai Tu esi Tas, kam būs nākt, jeb vai mums būs citu gaidīt?»

²⁰ Bet šie vīri, pie Viņa nogājuši, sacīja: «Jānis Kristītājs mūs sūtījis pie Tevis, lai mēs Tevi jautātu: vai Tu esi Tas, kam būs nākt, jeb vai mums būs citu gaidīt?»

²¹ Bet tanī brīdī Viņš daudzus dziedināja no sērgām un sāpēm un ļauniem gariem, un daudziem akliem Viņš dāvināja gaismu.

²² Un Jēzus atbildēdams tiem sacīja: «Eita un atsakait Jānim, ko esat redzējuši un dzirdējuši: aklie redz, tizlie iet, spitālīgie top šķīsti, kurlie dzird, miroņi ceļas augšām, nabagiem sludina prieka vēsti; ²³ un svētīgs ir, kas pie Manis neapgrēcinājas.»

²⁴ Kad nu Jāņa vēstneši bija aizgājuši, Viņš sāka uz ļaudīm runāt par Jāni: «Ko jūs gājāt tuksnesī skatīties? Vai niedri, ko vējš šaubā?

²⁵ Jeb ko gājāt redzēt? Vai cilvēku, apģērbtu mīkstās drēbēs? Lūk, tie, kas dārgās drānās un pilnībā dzīvo, ir ķēniņa namos.

²⁶ Jeb ko gājāt redzēt? Vai pravieti? Tiešām Es jums saku: vairāk nekā pravieti.

²⁷ Šis ir tas, par ko rakstīts: redzi, Es sūtu Savu eņģeli Tavā priekšā, lai tas sataisa ceļu Tavā priekšā.

²⁸ Jo Es jums saku: no visiem, kas dzimuši no sievietēm, neviens pravietis nav lielāks par Jāni Kristītāju; bet vismazākais Dieva valstībā ir lielāks par viņu.»

²⁹ Un visi ļaudis, kas Viņu dzirdēja, pat muitnieki, apliecināja, ka Dievs ir taisns, likdamies kristīties ar Jāņa kristību.

³⁰ Tikai farizeji un bauslības mācītāji ir nicinājuši Dieva padomu viņu pašu labā, palikuši viņa nekristīti.

³¹ «Kam Es šīs paaudzes ļaudis līdzināšu, kam viņi ir līdzīgi?

³² Viņi ir līdzīgi bērniem, kas sēž tirgus laukumā, un cits citam uzsauc un saka: mēs jums esam stabulējuši, un jūs neesat dejujuši; mēs esam jums dziedājuši raudu dziesmas, un jūs neesat raudājuši.

³³ Jo nāca Jānis Kristītājs, neēda maizi un nedzēra vīnu, un jūs sacījāt: viņam ir ļauns gars.

³⁴ Nāca Cilvēka Dēls, ēda un dzēra, un jūs sakāt: redzi, šis cilvēks ir negausis un vīna dzērājs, muitnieku un grēcinieku draugs.

³⁵ Taču gudrību attaisnojuši visi viņas bērni.»

³⁶ Bet kāds no farizejiem Viņu lūdza, lai Viņš pie tā ēstu, un Viņš, iegājis farizeja namā, apsēdās.

³⁷ Un redzi, tanī pilsētā kāda sieva, kas bija grēciniece, dzirdējusi, ka Viņš sēžot farizeja namā pie galda, atnesa alabastra trauciņu ar svaidāmo eļļu ³⁸ un stāvēja aiz Viņa pie Viņa kājām, raudāja un iesāka slacināt Viņa kājas ar savām asarām un nožāvēja ar saviem matiem, un skūpstīja Viņa kājas un tās svaidīja ar eļļu.

³⁹ Bet farizejs, kas Viņu bija aicinājis, to redzēdams, runāja pats pie sevis: «Ja šis būtu pravietis, tad Viņš zinātu, kas šī sieva tāda ir, kas Viņu aizskar; jo tā ir grēciniece.»

⁴⁰ Un Jēzus, to uzrunādams, sacīja: «Sīmani, Man tev kas jāsaka.» Viņš atbildēja: «Mācītāj, saki.»

⁴¹ Jēzus sacīja: «Kādam naudas aizdevējam bija divi parādnieki, viens tam bija parādā pieci simti denāriju un otrs piecdesmit.

⁴² Kad nu tie nespēja atdot, viņš abiem atlaida parādu. Kurš no abiem to vairāk mīlēs?»

⁴³ Bet Sīmanis atbildēdams sacīja: «Man šķiet, tas, kam viņš vairāk atlaidis.» Bet Viņš tam sacīja: «Tu pareizi esi spriedis.»

⁴⁴ Un, pagriezies pie sievas, Viņš sacīja Sīmanim: «Vai tu redzi šo sievu? Es nācu tavā namā, tu Man ūdeni neesi devis Manām kājām, bet šī savām asarām Manas kājas slacījusi un ar saviem matiem nožāvējusi.

⁴⁵ Tu Mani neesi skūpstījis, bet šī, kamēr Es še esmu, nav mitējusies skūpstīt Manas kājas.

⁴⁶ Ar eļļu tu neesi svaidījis manu galvu, bet šī ar svaidāmo eļļu ir svaidījusi Manas kājas.

⁴⁷ Tādēļ Es tev saku: viņas grēki, kuru bija daudz, ir piedoti, jo tā daudz mīlējusi; bet, kam maz piedod, tas mīl maz.»

⁴⁸ Un Viņš tai sacīja: «Tev tavi grēki piedoti.»

⁴⁹ Un tie, kas līdz pie galda sēdēja, sāka pie sevis runāt: «Kas Tas tāds, kas pat grēkus piedod?»

⁵⁰ Bet Viņš sacīja uz sievu: «Tava ticība tev palīdzējusi, ej ar mieru.»

8. nodaļa

¹ Pēc tam notika, ka Viņš staigāja pa pilsētām un ciemiem, mācīdams ļaudis un sludinādams Dieva valstību, un tie divpadsmit bija pie Viņa, ² kā arī dažas sievas, kuras Viņš bija dziedinājis no ļauniem gariem un vājībām: Marija, saukta Magdalēna, no kuras bija izgājuši septiņi ļauni gari, ³ un Joanna, Hēroda nama uzrauga Kūzas sieva, Zuzanna un daudz citu sievu, kas no sava padoma Viņam gādāja uzturu.

⁴ Bet, kad daudz ļaužu bija sanākuši, un cilvēki no visām pilsētām pie Viņa sanāca, tad Viņš runāja līdzībā:

⁵ «Sējējs izgāja sēt savu sēklu; un sējot cita krita ceļmalā, un to samina, un putni gaisā to apēda.

⁶ Un cita krita uz akmeni, uzdīgusi tā sakalta, tāpēc ka tai nebija slapjuma.

⁷ Un cita krita starp ērkšķiem, un ērkšķi uzauga līdz un to nomāca.

⁸ Bet cita krita labā zemē, tā uzdīga un nesa simtkārtīgus augļus.» To sacījis, Viņš sauca: «Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird!»

⁹ Bet Viņa mācekļi Viņam vaicāja, ko šī līdzība nozīmē?

¹⁰ Bet Viņš sacīja: «Jums ir dots zināt Dieva valstības noslēpumus, bet pārējiem līdzībās, lai tie redzēdami neredz un dzirdēdami nesaprot.

¹¹ Bet šī ir tā līdzība: sēkla ir Dieva vārds.

¹² Bet, kas ceļmalā, ir tie, kas to dzird; pēc velns nāk un ņem vārdu no viņu sirdīm, lai tie netic un netop izglābti.

¹³ Bet, kas uz akmens, ir tie, kad tie vārdu dzird, tad tie to uzņem ar prieku, bet tiem nav saknes; mazu brīdi tie tic un pārbaudīšanas laikā tie atkāpjas.

¹⁴ Bet, kas starp ērkšķiem krita, ir tie, kas to dzird un tomēr noiet un iegrimst rūpēs un bagātībā un pasaules kārtībās un noslāpst un nenes nekādus augļus.

¹⁵ Bet, kas labā zemē, ir tie, kas vārdu dzird un to patur labā un godīgā sirdī, augļus nesdami ar pacietību.

¹⁶ Un, sveci iedezinājis, neviens to neapklāj ar trauku, nedz to liek apakš gultas, bet to liek lukturī, lai ienācēji redzētu gaismu.

¹⁷ Jo nekas nav paslēpts, kas netaps redzams, nedz apslēpts, kas netaptu zināms un nenāktu gaismā.

¹⁸ Tāpēc pielūkojiet, kā jūs klausāties! Jo, kam ir, tam dos, un, kam nav, tam atņems arī to, ko tas tur par savu.»

¹⁹ Bet Viņa māte un brāļi atnāca pie Viņa un nevarēja Viņam klāt tikt ļaužu dēļ.

²⁰ Un Viņam deva ziņu un sacīja: «Tava māte un Tavi brāļi stāv ārā un grib Tevi redzēt.»

²¹ Bet Viņš atbildēdams tiem sacīja: «Mana māte un Mani brāļi ir šie, kas Dieva vārdu dzird un dara.»

²² Un gadījās kādā dienā, ka Viņš ar Saviem mācekļiem kāpa laivā un tiem sacīja: «Dosimies pāri uz otru ezera malu.» Un tie nocēlās no malas.

²³ Bet, tiem braucot, Viņš aizmiga; un viesulis cēlās ezerā, un tie tapa apklāti viļņiem un bija lielās briesmās.

²⁴ Un, pie Viņa piegājuši, tie Viņu modināja, sacīdami: «Kungs, Kungs, mēs grimstam!» Bet Viņš pacēlās un apsauca vēju un ūdens viļņus. Un tie nostājās un palika rāmi.

²⁵ Bet Viņš tiem sacīja: «Kur ir jūsu ticība?» Bet tie bīdamies brīnījās, savā starpā sacīdami: «Kas Tas tāds, ka Viņš arī vējiem un ūdeņiem pavēl un tie Viņam paklausa?»

²⁶ Un tie pārcēlās uz geraziešu novadu, kas atrodas Galilejai iepretī.

²⁷ Kad Viņš izkāpa malā, Viņam nāca no pilsētas pretī kāds vīrs, kas bija ļaunu garu apsēsts; jau ilgu laiku viņš nebija apģērbis drēbes un viņš neuzturējās mājās, bet dzīvoja kapenēs.

²⁸ Viņš, ieraudzījis Jēzu, iebrecās un nometās Viņa priekšā ceļos un sacīja skaļā balsī: «Ko Tu gribi no manis, Jēzu, Tu visuaugstākā Dieva Dēls? Es Tevi lūdzu, nemoki mani.»

²⁹ Jēzus bija nešķīstam garam pavēlējis atstāt šo cilvēku, jo tas bieži bija viņu plosījis, un, kaut gan to bija sējuši važām un dzelziem un turējuši zem uzraudzības, tas tomēr bija važas pārrāvis, un ļaunais to bija dzinis uz tuksnesi.

³⁰ Tad Jēzus viņam jautāja: «Kā tevi sauc?» Viņš sacīja: «Leģions.» Jo daudz ļaunu garu bija viņā iegājuši.

- ³¹ Tie Viņu lūdza, lai Viņš tiem nepavēlētu nobraukt bezdibenī.
- ³² Bet tur bija liels cūku pulks ganos uz kalna. Un ļaunie gari Viņu lūdza, lai atļaujot tiem ieiet cūkās – un Viņš tiem to atļāva.
- ³³ Un ļaunie gari, no cilvēka izgājuši, iegāja cūkās, un ganāmais pulks nogāzās no kalna ezerā un noslika.
- ³⁴ Kad gani redzēja notikušo, tie aizbēga un stāstīja par to pilsētā un ciemos.
- ³⁵ Un ļaudis izgāja notikušo redzēt un nāca pie Jēzus un atrada cilvēku, no kura ļaunie gari bija izgājuši, sēžam pie Jēzus kājām apģērbtu un pie pilna prāta, un viņi izbijās.
- ³⁶ Un arī tie, kas to bija redzējuši, atstāstīja viņiem, kā apsēstais bija tapis dziedināts.
- ³⁷ Un visi geraziešu apgabala iedzīvotāji lūdza Viņu aiziet no viņiem, jo lielas bailes tos bija pārņēmušas. Un Viņš iekāpa laivā un griezās atpakaļ.
- ³⁸ Bet vīrs, no kura ļaunie gari bija izgājuši, lūdza atļaut tam palikt pie Viņa. Bet Jēzus to atlaida, sacīdams:
- ³⁹ «Atgriezies savās mājās un izstāsti, ko Dievs tev ir darījis.» Un viņš nogāja un pasludināja visā pilsētā, ko Jēzus tam bija darījis.
- ⁴⁰ Kad Jēzus atgriezās atpakaļ, ļaudis Viņu saņēma, jo visi Viņu gaidīja.
- ⁴¹ Un redzi, tur nāca vīrs, vārdā Jairs; tas bija sinagogas priekšnieks. Un, nokritis Jēzum pie kājām, viņš To lūdza nākt viņa namā, ⁴² jo viņam bija viena vienīga meitiņa ap divpadsmit gadu veca, un tā gulēja uz miršanu. Un, Viņam ejot, ļaudis drūzmējās ap Viņu.
- ⁴³ Un kāda sieva, kas divpadsmit gadus sirga ar asiņošanu un kuru neviens nebija varējis dziedināt, ⁴⁴ piegājusi no mugurpuses, aizskāra Viņa drēbju vīli, un tūdaļ asins tecēšana nostājās.
- ⁴⁵ Bet Jēzus jautāja: «Kas Mani ir aizskāris?» Un, kad visi liedzās, tad Pēteris un viņa biedri sacīja: «Meistar, ļaudis Tev laužas virsū un Tevi spiež.»
- ⁴⁶ Bet Jēzus sacīja: «Mani kāds ir aizskāris, jo Es jūtu, ka spēks no Manis ir izgājis.»
- ⁴⁷ Bet sieva, redzēdama, ka viņa nav palikusi apslēpta, trīcēdama nāca un nomētās Viņa priekšā ceļos un izstāstīja visu ļaužu priekšā, kādas vainas dēļ tā bija Viņu aizskārusi un ka viņa tūdaļ bija kļuvusi vesela.
- ⁴⁸ Bet Viņš tai sacīja: «Mana meita, tava ticība tev ir palīdzējusi, ej ar mieru!»
- ⁴⁹ Un, Viņam vēl runājot, nāk kāds sinagogas vecākā sūtīts cilvēks un saka: «Tava meitiņa ir mirusi, neapgrūtini Mācītāju.»
- ⁵⁰ Bet Jēzus, to dzirdējis, tam teica: «Nebīsties, tici tikai, un viņa taps izglābta.»
- ⁵¹ Un, namā iegājis, Viņš nevienam neatļāva iet līdzi, izņemot Pēteri, Jāni un Jēkabu un meitenes tēvu un māti.
- ⁵² Un visi to apraudāja un nožēloja; bet Viņš sacīja: «Neraudiet, viņa nav mirusi, viņa guļ.»
- ⁵³ Tad tie Viņu izsmēja, zinādami, ka tā bija nomirusi, ⁵⁴ bet Viņš satvēra tās roku un sauca: «Meitiņ, celies augšā!»
- ⁵⁵ Un viņas gars atgriezās, un viņa tūdaļ uzcēlās, un Viņš pavēlēja tai dot ēst.
- ⁵⁶ Un viņas vecāki bija iztrūkušies. Bet Viņš tiem piekodināja nestāstīt nevienam par notikušo.

9. nodaļa

- ¹ Sasaucis Savus divpadsmit mācekļus, Viņš tiem deva spēku un varu pār visiem ļauniem gariem un dziedināt sērgas.
- ² Un Viņš tos izsūtīja sludināt Dieva valstību un dziedināt, ³ tiem sacīdams: «Neņemiet neko līdzi ceļā, ne zizli, ne ceļasomu, ne maizi, ne naudu, ne arī divus svārkus!»
- ⁴ Un, kur kādā mājā jūs ieejat, tur palieciet un no turienes ejiet tālāk.
- ⁵ Un, ja kāds jūs neuzņem, tad, iziedami no tās pilsētas, nokratait pišļus no savām kājām par liecību pret tiem.»
- ⁶ Un izgājuši viņi apstaigāja visus ciemus, sludinādami visur prieka vēsti un dziedinādami.
- ⁷ Bet tetrarhs Hērods, par visu, kas notika, dzirdējis, nezināja ko domāt, jo daži sacīja, ka Jānis esot uzcēlies no mironiņiem, ⁸ bet citi, ka Ēlija esot parādījies, vēl citi, ka kāds no senajiem praviešiem esot augšāmcēlies.
- ⁹ Un Hērods sacīja: «Es esmu Jānim nocirtis galvu, bet kas šis tāds ir, par kuru es dzirdu tādas lietas?» Un viņš meklēja izdevību Viņu redzēt.
- ¹⁰ Apustuļi pārņākuši izstāstīja Jēzum, cik lielas lietas tie bija darījuši; un Viņš tos ņēma pie Sevis un aizgāja savrup uz kādu pilsētu, vārdā Betsaida.
- ¹¹ Bet ļaudis, to izzinājuši, sekoja Viņam, un Viņš tos pieņēma, runāja uz viņiem par Dieva valstību un darīja veselus tos, kam vajadzēja dziedināšanas.

¹² Bet diena sāka iet uz beigām, un tie divpadsmit piegāja pie Viņa un sacīja Viņam: «Atlaid ļaudis, lai tie izklīstu pa apkārtējiem ciemiem un mājām, uzmeklētu naktsmājas un pārtiku, jo mēs šeit esam tukšā vietā.»

¹³ Bet Viņš tiem sacīja: «Dodiet jūs viņiem ēst.» Bet tie sacīja: «Mums nav vairāk kā piecas maizes un divi zivis, vai lai mēs aizejam pirkt barību visam šim ļaužu pulkam?»

¹⁴ Jo tur bija ap pieci tūkstoši vīru. Bet Viņš teica Saviem mācekļiem: «Lieciet viņiem apsēsties pulciņos pa piecdesmit.»

¹⁵ Un tie tā darīja un visus apsēdināja.

¹⁶ Bet Viņš, paņēmis tās piecas maizes un divas zivis, skatījās uz debesīm, svētīja tās un pārlauza un deva mācekļiem, lai tie tās celtu ļaudīm priekšā.

¹⁷ Un viņi ēda, un visi paēda; un viņi pielasīja ar pāri palikušām druskām divpadsmit grozus.

¹⁸ Un notika, ka Viņš viens pats lūdza Dievu un mācekļi pie Viņa piegāja, un Viņš tiem vaicāja: «Ko ļaudis saka Mani esam?»

¹⁹ Tie atbildēja, sacīdami: «Jāni Kristītāju, bet citi Ēliju un vēl citi, ka kāds no senajiem praviešiem esot uzcēlies.»

²⁰ Bet Viņš tiem sacīja: «Bet jūs, ko jūs sakāt Mani esam?» Tad Pēteris atbildēja: «Tu esi Dieva Kristus.»

²¹ Bet Viņš stingri noliedza kādam to teikt, ²² sacīdams: «Cilvēka Dēlam ir daudz jācieš. Viņu atmetīs vecaji, augstie priesteri un rakstu mācītāji, un Viņu nonāvēs, un trešajā dienā Viņš celsies augšām.»

²³ Un Viņš sacīja uz visiem: «Ja kāds grib Man sekot, tad tāds lai aizliedz sevi, ik dienas ņem uz sevi savu krustu un staigā Man pakaļ.

²⁴ Jo, kas savu dzīvību gribēs izglābt, tam tā zudīs, bet, kas savu dzīvību Manis dēļ zaudēs, tas to izglābs.

²⁵ Jo ko tas cilvēkam līdz, ka viņš iemanto visu pasauli un pats sevi pazaudē un samaitā?

²⁶ Jo, kas kaunas Manis un Manu vārdu dēļ, tā paša dēļ kaunēsies Cilvēka Dēls, kad Viņš nāks Savā un Sava Tēva un svēto eņģeļu godībā.

²⁷ Bet tiešām Es jums saku: ir kādi starp tiem, kas še stāv, kas nāvi nebaudīs, tiekāms tie nebūs redzējuši Dieva valstību.»

²⁸ Un notika kādas astoņas dienas pēc šīm runām, ka Viņš ņēma pie Sevis Pēteri, Jāni un Jēkabu un uzkāpa uz kalna Dievu lūgt.

²⁹ Un, Viņam lūdzot, Viņa vaigs dabūja citu izskatu un Viņa drēbes kļuva spoži baltas.

³⁰ Un, lūk, divi vīri sarunājās ar Viņu, tie bija Mozus un Ēlija.

³¹ Tie parādījās debess spožumā un runāja par Viņa galu, kas to sagaidīja Jeruzālemē.

³² Bet Pēteris un viņa biedri bija miega pilni, un uzmodušies tie redzēja Viņa spožumu un divi vīrus pie Viņa stāvam.

³³ Kad nu tie taisījās atstāt Viņu, tad Pēteris sacīja uz Jēzu: «Meistar, šeit mums ir labi, taisīsim trīs teltis, vienu Tev, vienu Mozum un vienu Ēlijam,» – un viņš nezināja, ko viņš runāja.

³⁴ Un, viņam vēl tā runājot, parādījās padebesis un viņus apņēma. Bet viņi bijās, kad padebesis viņus aplāja.

³⁵ Un no padebeša nāca balss, sacīdama: «Šis ir Mans Dēls, Mans izredzētais, to klausait!»

³⁶ Un, kad balss atskanēja, tad Jēzus bija viens pats. Bet viņi klusēja un tanīs dienās nesacīja nevienam nekā par to, ko bija redzējuši.

³⁷ Un notika, otrā dienā, viņiem no kalna noejojot, nāca Viņam pretī liels ļaužu pulks.

³⁸ Un redzi, kāds vīrs no ļaužu vidus sauca, sacīdams: «Mācītāj, es Tevi lūdzu, apskati manu dēlu, jo viņš man ir vienīgais bērns, ³⁹ reizēm gars to satver, un viņš piepeši sāk kliegt, un tas viņu krata līdz putām un tikai grūti no tā šķiras, to galīgi novārdzinādams.

⁴⁰ Es esmu Tavus mācekļus lūdzis, lai tie to izdzītu, bet tie to nevarēja.»

⁴¹ Un Jēzus atbildēja un sacīja: «Ak, tu neticīgā un sagrozītā cilts, cik ilgi Es vēl pie jums būšu un jūs panesīšu? Ved šurp savu dēlu!»

⁴² Viņam vēl nākot, ļaunais gars to sāka raustīt un kratīt; bet Jēzus apsauca nešķīsto garu un dziedināja zēnu un atdeva to viņa tēvam.

⁴³ Un visi iztrūkās par Dieva varenību. Bet, visiem vēl brīnīties par visu to, ko Viņš darīja, Viņš sacīja uz Saviem mācekļiem:

⁴⁴ «Ievērojiet labi šos vārdus: Cilvēka Dēlam jātop nodotam cilvēku rokās.»

⁴⁵ Bet viņi nesaprata šos vārdus, tie viņiem bija apslēpti, un viņiem tos nebija saprast, un viņi baidījās Viņu jautāt par šo vārdu nozīmi.

⁴⁶ Un viņos cēlās domas par to, kurš no viņiem ir pats lielākais.

⁴⁷ Bet Jēzus, zinādams viņu sirds domas, paņēma bērnu un nostatīja to Sev blakus ⁴⁸ un sacīja: «Kas šo bērnu uzņem Manā Vārdā, tas uzņem Mani, un, kas Mani uzņem, tas uzņem To, kas Mani sūtījis; jo, kas mazākais jūsu starpā, tas ir liels.»

⁴⁹ Bet Jānis ņēma vārdu un sacīja: «Meistar, mēs redzējām kādu cilvēku Tavā Vārdā izdzenam ļaunus garus, un mēs viņam to noliedzām, jo viņš neturas pie mums.»

⁵⁰ Bet Jēzus viņam atbildēja: «Neliedziet, jo, kas nav pret jums, tas ir ar jums.»

⁵¹ Un, kad nu laiks bija pienācis, ka Viņam vajadzēja tapt paaugstinātam, tad Viņš grieza savu vaigu, lai ietu uz Jeruzālemi.

⁵² Un Viņš nosūtīja Sev priekšā vēstnešus. Un iedami tie nonāca kādā samariešu ciemā, lai Viņam apgādātu vietu, kur nomesties.

⁵³ Un tie Viņu neuzņēma, tāpēc ka Viņš bija ceļā uz Jeruzālemi.

⁵⁴ Kad Viņa mācekļi Jēkabs un Jānis to redzēja, tie sacīja: «Kungs, ja Tu gribi, mēs sacīsim, lai uguns nāk no debesīm un tos sadedzina.»

⁵⁵ Bet Viņš apgriezdamies tos aprāja un sacīja: «Vai jūs nezināt, kādam garam jūs piederat?»

⁵⁶ Jo Cilvēka Dēls nav nācis cilvēku dvēseles nomaitāt, bet pestīt.» Un tie gāja uz citu ciemu.

⁵⁷ Un, tiem aizejot, viens uz ceļa Viņam sacīja: «Es Tev iešu līdzi, lai kurp Tu ietu.»

⁵⁸ Bet Jēzus uz viņu sacīja: «Lapsām ir alas un putniem apakš debess ligzdas, bet Cilvēka Dēlam nav kur nolikt Savu galvu.»

⁵⁹ Un uz kādu citu Viņš sacīja: «Nāc Man līdzi!» Bet tas sacīja: «Atļauj man papriekš noiet un apglabāt savu tēvu.»

⁶⁰ Bet Jēzus uz to sacīja: «Ļauj miroņiem apglabāt savus miroņus, bet tu ej un sludini Dieva valstību!»

⁶¹ Un atkal kāds cits teica: «Kungs, es Tev iešu līdzi, bet atļauj man papriekš atvadīties no tiem, kas ir manā mājā.»

⁶² Bet Jēzus uz to sacīja: «Neviens, kas savu roku liek pie arkla un skatās atpakaļ, neder Dieva valstībai.»

10. nodaļa

¹ Pēc tam Tas Kungs nozīmēja vēl septiņdesmit citus un izsūtīja tos pa divi un divi Savā priekšā uz ikkatru pilsētu un vietu, kurp Viņš gribēja iet.

² Un Viņš tiem sacīja: «Pļaujāmā daudz un strādnieku maz: tad nu lūdziet pļaujas kungu, lai viņš strādniekus sūta savā pļaujā.

³ Ejiet! Lūk, Es jūs sūtu kā jērus vilku starpā.

⁴ Neņemiet līdzi nedz naudas maku, nedz ceļasomu, nedz kurpes un ceļā nesveiciniet neviena.

⁵ Un, ja jūs ieejat kādā namā, tad sakait vispirms: miers šim namam!

⁶ Un, ja tur būs kāds miera bērns, tad uz viņa dusēs jūsu miers; bet, ja ne, tad tas atgriezīsies pie jums atpakaļ.

⁷ Tanī pašā namā palieciēt un ēdiet un dzeriet to, kas tiem pie rokas, jo strādnieks ir savas algas cienīgs; bet neejiet no vienas mājas uz otru.

⁸ Un, kurā pilsētā jūs ieiesit un jūs tur uzņem, tur ēdiet, ko jums ceļ priekšā.

⁹ Un dziediniet slīmiekus, kas tur ir, un sakait viņiem: tuvu pie jums ir nākusi Dieva valstība.

¹⁰ Bet, ja jūs ieiesit pilsētā un jūs tur neuzņem, tad izejiet uz viņas ielām un sakait: ¹¹ pat jūsu pilsētas putekļus, kas pielipušī pie mūsu kājām, mēs še nokratām, bet to zinait, ka Dieva valstība ir tuvu klāt!

¹² Es jums saku, ka Sodomas ļaudīm viņā dienā būs vieglāk nekā šādai pilsētai.

¹³ Vai tev Horacina, vai tev Betsaida! Ja Tirā un Sidonā šādi brīnumi būtu notikuši, kādi pie jums notikuši, tie sen jau būtu maisos un pelnos no grēkiem atgriezušies.

¹⁴ Patiesi Tirai un Sidonai tiesas dienā būs vieglāk nekā jums.

¹⁵ Un tu, Kapernauma, kas līdz debesīm esi paaugstināta, tu tiksī līdz ellei nogāzta!

¹⁶ Kas jūs klausā, tas klausā Mani, un, kas jūs nicina, tas nicina Mani. Bet, kas Mani nicina, tas nicina To, kas Mani sūtījis.»

¹⁷ Un tie septiņdesmit pārnāca un ar lielu prieku stāstīja: «Kungs, pat ļaunie gari mums padodas Tavā Vārdā!»

¹⁸ Bet Viņš sacīja: «Es redzēju sātanu kā zibeni no debesīm krītam!

¹⁹ Redziet, Es jums esmu devis spēku, ka varat staigāt pāri čūskām un skorpioniem un katram ienaidnieka spēkam, un viss tas jums nekā nekaitēs.

²⁰ Tomēr nepriecājieties par to, ka gari jums paklausa, bet priecājieties par to, ka jūsu vārdi ir ierakstīti debesīs.»

²¹ Un tanī pašā stundā Jēzus kļuva priecīgs Svētajā Garā un sacīja: «Es Tev pateicos, Tēvs, debess un zemes Kungs, ka Tu šīs lietas esi apslēpis gudrajiem un prātīgajiem un atklājis tās bērniem. Tiešām, Tēvs, tāds ir bijis Tavs labais prāts.

²² Visas lietas Man ir Mana Tēva nodotas. Un neviens nezina, kas Dēls ir, kā vienīgi Tēvs un, kas Tēvs ir, kā vienīgi Dēls un kam šis Dēls to grib atklāt.»

²³ Un, pie mācekļiem sevišķi griezdamies, Viņš sacīja: «Svētīgas tās acis, kas to redz, ko jūs redzat.

²⁴ Jo Es jums saku: daudz praviešu un ķēniņu ir gribējuši redzēt, ko jūs redzat, un nav redzējuši un dzirdēt, ko jūs dzirdat, un nav dzirdējuši.»

²⁵ Un redzi, kāds rakstu mācītājs piecēlās un, Viņu kārdinādams, sacīja: «Mācītāj, ko man būs darīt, lai iemantoju mūžīgo dzīvību?»

²⁶ Bet Viņš uz to sacīja: «Kā stāv bauslībā rakstīts, kā tu tur lasi?»

²⁷ Un tas atbildēja un sacīja: «Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas savas sirds, ar visu savu dvēseli, ar visu savu spēku un ar visu savu prātu un savu tuvāko kā sevi pašu.»

²⁸ Viņš tam sacīja: «Tu pareizi esi atbildējis; dari to un tu dzīvosi.»

²⁹ Bet viņš, gribēdams attaisnoties, sacīja Jēzum: «Kurš tad ir mans tuvākais?»

³⁰ Tad Jēzus atbildēja un sacīja: «Kāds cilvēks gāja no Jeruzālemes uz Jēriku un krita laupītāju rokās. Tie tam noplēsa drēbes, sasita un, atstādami viņu pusmirušu guļam, aizgāja.

³¹ Bet nejauši kāds priesteris gāja pa to pašu ceļu un, to ieraudzījis, viņš aizgāja garām.

³² Tāpat arī kāds levīts nāca gar to vietu, to ieraudzīja, bet aizgāja garām.

³³ Bet kāds samarietis, savu ceļu iedams, tuvojās viņam un, viņu redzot, sirds tam iežēlojās.

³⁴ Un piegājis viņš pārsēja viņa vātis, ieliedams tajās eļļu un vīnu; pēc tam viņš to cēla uz savu lopu un to aizveda mājvietā un to apkopa.

³⁵ Bet otrā dienā, izņēmis divus denārijus, iedeva tos saimniekam, sacīdams: kop viņu, un, ja tu vēl ko izdosi, atpakaļ nākdams, es tev to atdošu.

³⁶ Kurš no šiem trim cilvēkiem tev šķiet tas tuvākais bijis tam, kas bija kritis laupītāju rokās?»

³⁷ Tas atbildēja: «Tas, kas viņam žēlsirdību parādīja.» Tad Jēzus uz to sacīja: «Nu tad ej un dari to arī tāpat.»

³⁸ Atgadījās, ka viņi, tālāk ejot, nonāca kādā ciemā. Tur kāda sieva, Marta vārdā, uzņēma Viņu savā namā.

³⁹ Un viņai bija māsa, vārdā Marija, tā apsēdusies pie Tā Kunga kājām, klausījās Viņa vārdos.

⁴⁰ Bet Marta, aizņemta ar daudzām rūpēm par to, kā Viņu apkalpot, pienāca un sacīja: «Kungs, vai Tu neko nesaki par to, ka mana māsa mani atstājusi, lai es viena kalpotu? Saki jel viņai, lai viņa man palīdz.»

⁴¹ Bet Tas Kungs viņai atbildēja, sacīdams: «Marta, Marta, tu rūpējies un zūdieš par daudzām lietām.

⁴² Bet tikai vienas lietas vajag, Marija sev izraudzījiesies labo daļu, tā viņai netaps atņemta.»

11. nodaļa

¹ Un notika, ka Viņš kādā vietā lūdza Dievu; kad Viņš bija beidzis lūgt, tad kāds no Viņa mācekļiem sacīja Viņam: «Kungs, māci mums Dievu lūgt, itin kā arī Jānis ir mācījis savus mācekļus.»

² Tad Viņš tiem sacīja: «Kad lūdzat Dievu, tad sakait: Tēvs! Svētīts lai top Tavs Vārds, lai nāk Tava valstība.

³ Mūsu dienišķo maizi dodī mums katru dienu ⁴ un piedodi mums mūsu grēkus, jo arī mēs piedodam katram, kas mums ir parādā, un neieved mūs kārdināšanā.»

⁵ Un Viņš sacīja: «Kuram jūsu starpā ir draugs, ja viņš pie tā noietu nakts vidū un tam teiktu: mīļais, aizdod man trīs maizes, ⁶ jo mans draugs no ceļa pie manis ir iegriezies, bet man nekā nav, ko viņam celt priekšā, – ⁷ un tas no iekšpuses atbildētu un sacītu: neapgrūtini mani, durvis ir jau aizslēgtas, un mani bērni ir jau pie manis gultā; es nevaru celties un tev dot.

⁸ Es jums saku: ja arī viņš neceltos un nedotu, tāpēc ka tas ir viņa draugs, tad viņa neatlaidības dēļ tas celsies un dos viņam, cik tam vajag.

⁹ Tā arī Es jums saku: lūdziet, tad jums taps dots, meklējiet, tad jūs atradīsiet, klauvējiet, tad jums taps atvērts.

¹⁰ Jo ikkatrs, kas lūdz, dabū, kas meklē, atrod, un, kas klauvē, tam atvērs.

¹¹ Kur būtu kāds tēvs jūsu starpā, kas dotu savam dēlam čūsku, kad tas lūdz tam zivi?

¹² Jeb skarpiju, kad tas lūdz olu?

¹³ Ja nu jūs, ļauni būdami, zināt dot saviem bērniem labas dāvanas, cik daudz vairāk jūsu Tēvs no debesīm dos Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdz?»

¹⁴ Pēc tam Viņš izdzina ļaunu garu, kas bija mēms. Kad nu ļaunais gars bija izgājis, tad mēmais sāka runāt, un ļaudis brīnījās.

¹⁵ Bet daži no viņiem sacīja: «Viņš izdzen ļaunos garus caur Belcebulu, ļauno garu valdnieku.»

¹⁶ Bet citi, Viņu kārdinādami, prasīja no Viņa zīmi no debesīm.

¹⁷ Bet Viņš, nopratis viņu domas, sacīja: «Ikviens valsts, kas savā iekšienē ir sašķelta, aiziet postā, un tur nams uz namu grūst.

¹⁸ Ja nu sātans ar sevi ir naidā, kā tad viņa valsts pastāvēs? Jo jūs sakāt, ka Es ļaunos garus izdzenu caur Belcebulu.

¹⁹ Bet, ja Es ļaunos garus izdzenu caur Belcebulu, caur ko tad jūsu bērni tos izdzen? Tāpēc viņi būs jūsu tiesātāji.

²⁰ Bet, ja Es ļaunos garus izdzenu ar Dieva pirkstu, tad jau Dieva valstība pie jums ir atnākusi.

²¹ Kad stiprais apbruņojies sargā savu pili, viņa īpašums paliek mierā, ²² bet, kad kāds par viņu stiprāks nāk un to uzvar, tad tas paņem viņa bruņas, uz kurām tas paļāvās, un izdala viņam atņemto laupījumu.

²³ Kas nav ar Mani, tas ir pret Mani; un, kas ar Mani nesakrāj, tas izkaisa.

²⁴ Kad nešķīsts gars atstāj cilvēku, tad viņš apstaigā sausas vietas un meklē atpūtas vietu, bet, to neatradis, saka: es atgriezīšos savā mājoklī, kuru atstāju.

²⁵ Un viņš noiet un atrod to izslaucītu un izgreznotu.

²⁶ Tad viņš noiet un ņem līdzī septiņus citus garus, kas ļaunāki par viņu, un viņi nāk un tur dzīvo, un ar šo cilvēku kļūst ļaunāki, nekā bija iepriekš.»

²⁷ Un gadījās, kad Viņš tā runāja, tad kāda sieva paceltā balsī uz Viņu sacīja: «Svētīgas tās miesas, kas Tevi nesušas, un tās krūtis, ko Tu esi zīdis.»

²⁸ Bet Viņš sacīja: «Tiešām, svētīgi ir tie, kas Dieva vārdu dzird un pasargā.»

²⁹ Un, kad ļaudis sapulcējās, tad Viņš iesāka runāt: «Šī cilts ir samaitāta cilts. Viņa meklē zīmi, bet cita zīme kā Jonas zīme tai netaps dota; ³⁰ jo, kā Jona bija par zīmi niniviešiem, tā arī Cilvēka Dēls būs par zīmi šai ciltij.

³¹ Dienvidzemes ķēniņiene stāsies tiesas dienā pret šīs cilts ļaudīm un tos pazudinās; jo viņa nāca no pasaules gala klausīties Salamana gudrību, un redzi, te ir vairāk nekā Salamans.

³² Ninivieši celsies tiesas dienā pret šo cilti un to pazudinās; jo viņi, dzirdējuši Jonas sludināšanu, atgriezās no grēkiem, un redzi, še ir vairāk nekā Jona.

³³ Bet, sveci iededzinājis, neviens to neliek kaktā vai zem pūra, bet to liek lukturī, lai tie, kas nāk iekšā, redzētu viņas gaismu.

³⁴ Miesas spīdeklis ir acs. Ja tava acs ir laba, tad arī visa tava miesa ir gaiša, bet, ja acs ir samaitāta, tad visa tava miesa ir tumša.

³⁵ Tad nu pielūko, ka gaisma, kas tevī ir, nekļūst par tumsu.

³⁶ Ja nu visa tava miesa ir gaiša bez kāda tumša kaktiņa, tad viņa būs tik gaiša, it kā svece ar savu gaismu tevi apspīdētu.»

³⁷ Bet, kamēr Viņš vēl tā runāja, kāds farizejs Viņu lūdza pie sevis uz azaidu. Un Viņš iegājis apsēdās.

³⁸ Farizejs, to redzēdams, brīnījās, ka Viņš nemazgājās priekš ēšanas.

³⁹ Bet Tas Kungs tam sacīja: «Tagad jūs, farizeji, šķīstījat kausa un bļodas ārpusi, bet jūsu iekšpuse ir piepildīta ar laupījumu un blēdību.

⁴⁰ Jūs bezprātīgie! Vai tas, kas radījis ārpusi, nav radījis arī iekšpusi?

⁴¹ Bet dodiet, kas iekšā, par mīlestības dāvanu, un redzi, viss jums būs šķīsts.

⁴² Bet vai jums, jūs farizeji! Jūs dodat desmito tiesu no mētrām, dillēm un visādiem dārza augiem, bet atstājat novārtā taisnību un Dieva mīlestību. Vienu vajadzēja darīt un otru neatstāt novārtā.

⁴³ Vai jums, jūs farizeji, jums patīk sinagogās sēdēt augstos krēslos un pilsētas laukumos tapt sveicinātiem.

⁴⁴ Vai jums! Jūs esat līdzīgi slepeniem kapiem; ļaudis, kas pāri staigā, to nezina.»

⁴⁵ Tad viens no bauslības mācītājiem Viņu pārtrauca, sacīdams: «Mācītāj, tā runādams, Tu apvaino arī mūs.»

⁴⁶ Un Viņš atbildēja: «Arī jums vai! Jūs bauslības vīri! Jo jūs uzkrājat cilvēkiem nepanesamas nastas, bet paši tām nepieskaraties ne ar vienu pirkstu.

⁴⁷ Vai jums! Jo jūs praviešiem ceļat pieminekļus, bet jūsu tēvi tos ir nokāvuši.

⁴⁸ Tā jūs apliecināt, ka jums patīk jūsu tēvu darbi; viņi tos nokāva, un jūs ceļat pieminēkļus.

⁴⁹ Tāpēc arī Dieva gudrība saka: Es sūtīšu pie viņiem praviešus un apustuļus, un viņi citus nokaus un citus vajās, ⁵⁰ lai no šīs cilts prasītu visu praviešu asinis, kas izlietas no pasaules sākuma, ⁵¹ no Ābela asinīm līdz Caharijas asinīm, kas nonāvēts starp altāri un Dieva namu. Patiesi Es jums saku: no šīs cilts viņas tiks prasītas.

⁵² Vai jums! Jūs bauslības vīri! Jūs esat noslēpuši atzīšanas atslēgu; paši jūs neejat iekšā un tos, kas gribēja ieiet, jūs esat aizkavējuši!»

⁵³ Kad Viņš no turienes bija aizgājis, tad rakstu mācītāji un farizeji sāka Viņam pastāvīgi uzmaukties ar visādiem jautājumiem, ⁵⁴ slepeni glūnēdami, vai neizdosies Viņu noķert kādos vārdos.

12. nodaļa

¹ Un, kad daudz tūkstošu ļaužu sapulcējās, tā ka cits citu tikko nesamina, tad Jēzus iesāka sacīt Saviem mācekļiem: «Sargaities no farizeju rauga, tas ir, no viņu liekulības.

² Bet nekas nav apslēpts, kas netiks atklāts, un nekas nav nezināms, kas nenāks gaismā.

³ Tāpēc visu, ko jūs esat teikuši tumsā, to dzirdēs gaismā, un, ko jūs ausī esat čukstējuši istabā, to sludinās no jumtiem.

⁴ Jums, Saviem draugiem, Es saku: nebīstieties no tiem, kas nonāvē miesu un pēc tam vairs nespēj neko darīt.

⁵ Es jums teikšu, no kā jums būs bīties: bīstieties no tā, kam ir vara nonāvēt un pēc tam iemest ellē. Tiešām Es saku: to bīstieties.

⁶ Vai piecus zvirbuļus nepārdod par divām artavām? Un neviens no tiem nav aizmirsts Dieva priekšā.

⁷ Tāpat arī jums visi galvas mati ir skaitīti. Nebīstieties, jūs esat vairāk vērti nekā daudz zvirbuļu.

⁸ Bet Es jums saku: katru, kas Mani apliecinās cilvēku priekšā, to arī Cilvēka Dēls apliecinās Dieva eņģeļu priekšā; ⁹ bet, kas Mani aizliegs cilvēku priekšā, tas taps aizliegts Dieva eņģeļu priekšā.

¹⁰ Un katram, kas teiks ko pret Cilvēka Dēlu, tam to piedos. Bet tam, kas zaimos Svēto Garu, to nepiedos.

¹¹ Kad tie nu jūs vedīs savās sinagogās valdības iestāžu un valdnieku priekšā, nerūpējieties par to, kā jūs sevi aizstāvēsit jeb ko teiksiet, ¹² jo Svētais Gars jūs mācīs tai brīdī, ko jums būs runāt.»

¹³ Tad kāds no ļaužu pulka sacīja Viņam: «Mācītāj, saki manam brālim, lai viņš dalās ar mani mantojumā.»

¹⁴ Bet Viņš tam atbildēja: «Cilvēk, kas Mani iecēlis jums par tiesnesi vai mantas dalītāju?»

¹⁵ Un Viņš tiem sacīja: «Uzmanait un sargaities no mantkārības, jo neviens nedzīvo no tam, ka viņam ir daudz mantas.»

¹⁶ Un Viņš stāstīja tiem līdzību, sacīdams: «Kādam bagātniekam viņa lauki bija nesuši papildnam augļu.

¹⁷ Un viņš sāka pie sevis spriest: ko es darīšu, jo man nav, kur savus augļus likt.

¹⁸ Un viņš turpināja: to es darīšu – es noplēsišu savus šķūņus un uzcelšu lielākus un tur savāksu visu labību un mantu, ¹⁹ un sacīšu savai dvēselei: dvēsele, tev ir lieli krājumi uz ilgiem gadiem, atpūties, ēd, dzer un līksmojies.

²⁰ Bet Dievs uz viņu sacīja: tu, bezprātīgais, šinī naktī no tevis atprasīs savu dvēseli. Kam tad piederēs tas, ko tu esi sakrājis?

²¹ Tā iet tam, kas sev mantas krāj un nav bagāts Dievā.»

²² Un Viņš sacīja Saviem mācekļiem: «Tāpēc Es jums saku: nezūdaities savas dzīvības pēc, ko ēdīsiet, ne arī savas miesas pēc, ar ko ģērbsities.

²³ Jo dzīvība ir labāka nekā barība un miesa labāka nekā apģērbs.

²⁴ Ņemiet vērā kraukļus, kas nedz sēj, nedz pļauj, kam nav ne šķūņa, ne klēts, bet Dievs viņus uztur. Cik daudz vairāk jūs esat vērti nekā putni.

²⁵ Kurš jūsu starpā ar visu savu zūdīšanos var savam mūžam pielikt kaut vienu olekti?

²⁶ Ja nu jūs pat vismazākās lietas nespējat, ko jūs zūdaties pārējo lietu pēc?

²⁷ Ņemiet vērā lilijas, kas ne vērpj, ne auž. Bet Es jums saku: pat Salamans visā savā greznumā nav bijis tā apģērbts kā viena no tām.

²⁸ Bet, ja jau zāli laukā, kas šodien aug, bet rīt tiek krāsni mesta, Dievs tik skaisti apģērbj, cik vairāk jūs, jūs mazticīgie!

²⁹ Tāpēc neraizējieties arī jūs par to, ko ēdīsiet un ko dzersiet, un neuztraucieties, ³⁰ jo visu to meklē pasaules tautas. Jūsu Tēvs jau zina, ka jums viss tas vajadzīgs.

³¹ Dzenieties vairāk pēc Dieva valstības, tad jums šīs lietas tiks piemestas.

- ³² Nebīsties, tu mazais ganāmais pulciņ, jo jūsu Tēvs ir nolēmis jums piešķirt Valstību!
- ³³ Pārdodiet savu īpašumu un izdaliet to nabagiem, gādājiet sev naudas makus, kas nepaliek veci, neizsīkstošu mantu debesīs, kur zaglis nevar piekļūt un ko kodes nevar maitāt.
- ³⁴ Jo, kur jūsu manta, tur būs arī jūsu sirds.
- ³⁵ Lai jūsu gurni ir apjozti, un jūsu lāpas lai deg: ³⁶ esiet līdzīgi ļaudīm, kas gaida savu kungu no kāzām pārnākam, lai tam tūdaļ varētu durvis atvērt, kad tas nāks un klauvēs.
- ³⁷ Svētīgi tie kalpi, kurus kungs pārnākot atrod nomodā; tiešām, Es jums saku, ka viņš, apsējis priekšautu, tos apsēdinās, apstaigās visus un tiem kalpos.
- ³⁸ Un, ja viņš nāktu nakts vidū vai pirmajos gaiļos un tos atrastu nomodā, svētīti tie!
- ³⁹ Bet to ziniet, ja nama kungs zinātu, kurā stundā nāks zaglis, viņš neļautu tam ielauzties savā namā.
- ⁴⁰ Tāpat arī jūs esiet gatavi, jo Cilvēka Dēls nāks tādā stundā, kad jūs to nedomājat.»
- ⁴¹ Tad Pēteris Viņam jautāja: «Kungs, vai Tu šo līdzību stāsti mums vai visiem?»
- ⁴² Un Tas Kungs teica: «Kas gan ir uzticamais un saprātīgais nama turētājs, ko kungs iecels pār savu saimi, lai tas laikā dotu piederīgo barību?»
- ⁴³ Svētīgs tas kalps, kuru kungs atnācis atradis tā darām.
- ⁴⁴ Tiešām Es jums saku: viņš to iecels pār visu savu īpašumu!
- ⁴⁵ Bet, ja kalps savā sirdī domās: mans kungs kavējas nākt, – un sāks sist kalpus un kalpones, nodosies ēšanai un dzeršanai un piedziersies, ⁴⁶ tad šī kalpa kungs nāks tādā dienā, kad tas to negaida, un stundā, kuru tas nezina: viņš viņu šķels pušu un dos viņam viņa algu līdz ar neticīgiem.
- ⁴⁷ Šāds kalps, kas, zinādams sava kunga gribu, nebūs sagatavojies vai darījis pēc viņa prāta, dabūs daudz sitienu.
- ⁴⁸ Bet, kas nezinādams būs darījis to, ar ko viņš pelnījis sitienus, dabūs maz. Jo no katra, kam daudz dots, daudz prasīs un, kam daudz uzticēts, no tā jo vairāk atprasīs.
- ⁴⁹ Uguni esmu nācis mest uz zemi un kā Es vēlētos, kaut tā jau degtu!
- ⁵⁰ Bet Man jātop kristītam ar vienu kristību, un kā Man ir bail, kamēr tā būs pabeigta.
- ⁵¹ Vai jums šķiet, ka Es esmu nācis mieru nest virs zemes? Nebūt ne, Es jums saku, bet šķelšanos!
- ⁵² Jo no šā laika pieci vienā namā sašķelsies: trīs pret diviem, un divi pret trim, ⁵³ tēvs pret dēlu un dēls pret tēvu, māte pret meitu un meita pret māti, vīramāte pret vedeklu un vedekla pret vīramāti!»
- ⁵⁴ Un uz ļaudīm Viņš sacīja: «Kad jūs rietumos redzat paceļamies mākonī, jūs tūliņ sakāt: būs lietus, – un tā arī notiek; ⁵⁵ un, kad no dienvidiem pūš vējš, jūs sakāt: būs karstums, – un tā notiek.
- ⁵⁶ Liekuļi, par zemes un debess izskatu jūs protat spriest, kāpēc jūs neprotat spriest par šo laikmetu?
- ⁵⁷ Un kāpēc jūs paši no sevis neizšķirat, kas ir taisnība?
- ⁵⁸ Jo, ja tu ar savu pretinieku ej pie priekšnieka, centies ar viņu vēl ceļā izlīgt, lai viņš tevi nevestu pie soģa un soģis tevi nenodod uzraugam, un uzraugs tevi neiemet cietumā.
- ⁵⁹ Es tev saku: no turienes tu neiziesi, kamēr nebūsi nomaksājis pēdējo artavu.»

13. nodaļa

- ¹ Tanī pašā laikā atnāca ļaudis, kas Viņam stāstīja par galiliešiem, kuru asinis Pilāts bija sajaucis ar viņu upuriem.
- ² Un Viņš tiem atbildēja un sacīja: «Vai jūs domājat, ka šie galilieši ir bijuši lielāki grēcinieki nekā visi pārējie galilieši, tāpēc ka tie to cietuši?»
- ³ Es jums saku: nebūt ne, bet, ja jūs neatgriezīsities no grēkiem, tad jūs visi tāpat iesit bojā.
- ⁴ Jeb vai jums šķiet, ka tie astoņpadsmit, uz kuriem krita Ziloas tornis un tos nosīta, bija vairāk vainīgi nekā visi pārējie Jeruzālemes iedzīvotāji?
- ⁵ Es jums saku: nebūt ne, bet, ja jūs neatgriezīsities no grēkiem, jūs visi ņemsit tādu pašu galu.»
- ⁶ Un Viņš stāstīja šādu līdzību: «Kādam cilvēkam bija vīģes koks, stādīts viņa vīnadārzā, un viņš nāca un meklēja uz viņa augļus, bet neatrada.
- ⁷ Tad viņš sacīja dārzniekam: redzi, jau trīs gadus es nāku un meklēju augļus uz šī vīģes koka, bet neatrodu. Nocērt to! Ko tas velti izsūc zemi!
- ⁸ Bet tas viņam atbildēja un sacīja: kungs, atstāj to vēl šo gadu, kamēr es to aprakšu un apmēslošu!
- ⁹ Varbūt tas turpmāk nesīs augļus. Bet, ja ne, tad tu vari nocirst.»
- ¹⁰ Un Viņš mācīja kādā no sinagogām sabbatā.
- ¹¹ Un tur bija sieva, kurai astoņpadsmit gadus bija nespēka gars, tā ka viņa bija savilkta un nevarēja pilnīgi taisni atliekties.

¹² Bet Jēzus, to ieraudzījis, piesauca viņu klāt un sacīja viņai: «Sieva, topi svabada no savas slimības!»

¹³ Pie tam Viņš tai uzlika Savas rokas, un tā tūliņ tapa taisna un slavēja Dievu.

¹⁴ Bet sinagogas priekšnieks, apskaities par to, ka Jēzus sabatā bija dziedinājis, sāka runāt uz tautu: «Ir sešas dienas, kurās jāstrādā. Tajās nāciet un liecieties dziedināties, bet ne sabatā!»

¹⁵ Bet Tas Kungs tam atbildēja: «Jūs liekuļi, vai katrs no jums sabatā neatraisa savu vērsi vai ēzeli no siles, lai to vestu dzirdīt?»

¹⁶ Un šo sievu, Ābrahāma meitu, kuru sātans turējis saistītu astoņpadsmit gadus, nebūtu brīvu atraisīt sabata dienā no viņas saitēm?»

¹⁷ Un, Viņam tā runājot, visiem Viņa pretiniekiem tapa kauns, un visa tauta priecājās par visiem šiem varenajiem darbiem, kurus Viņš darīja.

¹⁸ Tad Viņš teica: «Kam Dieva valstība ir līdzīga, ar ko Es to salīdzināšu?»

¹⁹ Viņa ir līdzīga sinepju graudiņam, kuru kāds paņēma un iedēstīja savā dārzā un kurš auga un izauga par koku, kura zaros putni apakš debess taisīja savas ligzdas.»

²⁰ Un atkal Viņš sacīja: «Ar ko Es salīdzināšu Dieva valstību?»

²¹ Viņa ir līdzīga raugam, kuru kāda sieva paņēma un iejauca trijos mēros miltu, kamēr visa mīkla pilnīgi sarūga.»

²² Un Viņš, turpinādams ceļu uz Jeruzālemi, staigāja no pilsētas uz pilsētu un no ciema uz ciemu, mācīdams ļaudis.

²³ Bet kāds Viņam jautāja: «Kungs, vai to ir maz, kas tiks izglābti?» Uz to Viņš atbildēja:

²⁴ «Cīnieties ieiet pa šaurajiem vārtiem, jo Es jums saku: daudzi vēlēšies ieiet, bet nevarēs.

²⁵ Jo, ja jūs tikai pēc tam, kad nama Kungs būs cēlies un durvis aizslēdzis, nostāsities ārā un klauvēsit pie durvīm, sacīdami: Kungs, atver mums, – Viņš atbildēs jums: Es nezinu, no kurienes jūs esat!

²⁶ Tad jūs sāksit stāstīt: mēs ar Tevi esam ēduši un dzēruši, un Tu esi mācījis mūsu ielās.

²⁷ Tad Viņš jums atteiks: Es nezinu, no kurienes jūs esat, atkāpieties no Manis, visi jūs netaisnības darītāji!

²⁸ Tur būs raudāšana un zobu trīcēšana, kad jūs redzēsīt Ābrahāmu, Īzāku un Jēkabu un visus praviešus Dieva valstībā, bet paši sevi izmestus ārā.

²⁹ Tad tie nāks no rītiem un vakariem, no ziemeļiem un dienvidiem un sēdēs pie galda Dieva valstībā.

³⁰ Un redzi, ir pēdējie, kas būs pirmie, un pirmie, kas būs pēdējie.»

³¹ Tai pašā brīdī pienāca daži farizeji un sacīja Viņam: «Izej un aizceļo no šejienes, jo Hērods grib Tevi nonāvēt.»

³² Bet Viņš tiem sacīja: «Ejiet, sakait šai lapsai: redzi, Es izdzenu ļaunos garus un dziedinu slimos šodien un rīt, bet parīt Es būšu galā.

³³ Tiešām, Man vēl šodien un rīt un parīt jābūt ceļā, jo neklājas pravietim mirt ārpus Jeruzālemes.

³⁴ Jeruzāleme, Jeruzāleme, tu, kas nokauj praviešus un akmeņiem nomētā tos, kas pie tevis sūfīti, cik reižu Es esmu gribējis tavus bērņus pulcināt ap Sevi, kā vista pulcina zem spārņiem savus cālīšus, bet jūs negribjāt.

³⁵ Redziet, jūsu nams būs atstāts, un Es jums saku: jūs Mani neredzēsīt, tiekāms nāks diena, kad jūs sacīsīt: svētīts, kas nāk Tā Kunga Vārdā!»

14. nodaļa

¹ Un notika, ka Jēzus sabatā bija ieradies uz mielastu kāda ievērojama farizeja namā, un tie Viņu novēroja.

² Un, lūk, tur bija kāds ūdenssērdzīgs cilvēks Viņa priekšā.

³ Un Jēzus, vārdu ņēmis, griezās pie bauslības mācītājiem un farizejiem ar jautājumu: «Vai ir atļauts sabatā dziedināt vai ne?» Bet tie klusēja.

⁴ Tad Viņš to ņēmis dziedināja un atlaida.

⁵ Bet tiem Viņš teica: «Kurš no jums, ja viņa dēls vai vērsis sabata dienā iekritīs akā, to tūliņ neizvilks?»

⁶ Un tie nekā uz to nespēja atbildēt.

⁷ Bet, nomanīdams, ka viesi sev izmeklēja pirmās vietas, Viņš tiem stāstīja līdzību, sacīdams:

⁸ «Ja tevi kāds aicina kāzās, nesēdies pirmajā vietā, ka neierodas kāds par tevi cienīgāks, kas arī aicināts, ⁹ un ka tas, kas tevi un viņu aicinājis, nesaka tev: dod šim vietu, – un tev ar kaunu nav jāieņem pēdējā vieta.

¹⁰ Bet, ja tu esi aicināts, tad nogājis apsēdies pēdējā vietā, lai tas, kas tevi aicinājis, pienācis varētu sacīt: draugs, virzies uz augšu! – Tad tu būsi pagodināts visu citu viesu priekšā.

¹¹ Jo katrs, kas pats paaugstinās, taps pazemots, bet, kas pats pazemojas, taps paaugstināts.»

¹² Arī uz nama tēvu, kas Viņu bija aicinājis, Viņš sacīja: «Kad tu taisi azaidu vai vakariņas, tad neaicini savus draugus, savus brāļus, savus radus vai bagātus kaimiņus, ka tie atkal tevi neaicinātu un tu nebūtu to darījis atmaksas dēļ.

¹³ Bet, kad pie tevis ir viesības, tad aicini nabagus, kroplus, tizlus, akus; ¹⁴ un tu būsi svētīgs, jo viņiem nav ar ko atmaksāt; jo tev būs atmaksa, kad taisnie celsies augšām.»

¹⁵ Kāds no galda viesiem, to dzirdēdams, sacīja: «Svētīgs, kas ēdis maizi Dieva valstībā!»

¹⁶ Bet Viņš sacīja tam: «Kāds cilvēks taisīja lielu mielastu un bija ielūdzis daudz viesu.

¹⁷ Un viņš sūtīja savu kalpu ap mielasta stundu, lai sacītu lūgtajiem viesiem: nāciet, jo tas ir sataisīts.

¹⁸ Bet tie visi pēc kārtas sāka aizbildināties. Pirmais viņam sacīja: es esmu tīrumu pircis, un man jāiet to apskatīt. Lūdzu, aizbildini mani.

¹⁹ Otrs sacīja: es esmu piecus jūgus vēršu pircis un eju tos aplūkot. Lūdzu, aizbildini mani.

²⁰ Trešais teica: es sievu esmu apņēmis, tāpēc nevaru noiet.

²¹ Kalps pārnācis to atsacīja savam kungam. Tad nama tēvs tapa dusmīgs un pavēlēja kalpam: izej steigšus uz pilsētas ielām un gatvēm un ved šurp nabagus, kroplus, akus un tizlus.

²² Un kalps sacīja: kungs, ir darīts, kā tu pavēlēji, bet vēl ir vietas.

²³ Tad kungs sacīja kalpam: ej uz lielceļiem un sētmalēm un spied visus nākt iekšā, lai mans nams būtu pilns.

²⁴ Jo es jums saku, neviens no lūgtajiem viesiem nebaudīs manu mielastu.»

²⁵ Bet daudz ļaužu gāja Viņam līdzī, un apgriezdamies Viņš tiem sacīja:

²⁶ «Ja kāds nāk pie Manis un neienīst savu tēvu un māti, sievu un bērnus, brāļus un māšas un pat savu paša dzīvību, tas nevar būt Mans māceklis.

²⁷ Kas nenes savu krustu un neseko Man, tas nevar būt Mans māceklis.

²⁸ Jo kurš būtu jūsu starpā, kas gribētu celt torni un papriekš neapsēstos, lai aprēķinātu izdevumus, vai viņam pietiks līdzekļu darba izvešanai, ²⁹ lai vēlāk, kad viņš jau ir licis pamatu un nevar to pabeigt, visi, kas to redz, nesāktu zoboties par viņu, ³⁰ sacīdami: šis cilvēks iesāka gan celt, bet nevarēja darbu izvest līdz galam.

³¹ Vai arī – kurš ķēniņš, kas grib iet karot pret otru ķēniņu, papriekš neapsēdīsies, lai apspriestos, vai viņš ar saviem desmit tūkstošiem varēs stāties pretim tam, kas nāk virsū ar divdesmit tūkstošiem; ³² un, ja ne, viņš, kamēr tas vēl ir tālu, sūtīs vēstnesi, lai lūgtu mieru.

³³ Gluži tāpat neviens no jums, kas neatsakās no visa, kas viņam pieder, nevar būt mans māceklis.

³⁴ Sāls gan ir laba lieta. Bet, kad pat sāls maitājas, ar ko to atkal varēs uzlabot?

³⁵ Tā tad vairs neder pat ne zemei, ne mēsliem: tā arī metama. Kam ir ausis dzirdēt, tas lai dzird!»

15. nodaļa

¹ Bet visādi muitnieki un grēcinieki pulcējās ap Viņu, lai klausītos Viņu.

² Un farizeji un rakstu mācītāji kurnēja un sacīja: «Šis pieņem grēciniekus un ēd kopā ar tiem.»

³ Tad Viņš tiem stāstīja šādu līdzību:

⁴ «Kurš no jūsu vidus, kam ir simts avis un kas vienu no tām ir pazaudējis, neatstāj visas deviņdesmit deviņas tuksnesī, lai ietu pakaļ pazudušajai, līdz kamēr tas to atradīs?

⁵ Un, to atradis, tas prieka pilns to ceļ uz saviem pleciem ⁶ un, mājās nācis, sasauc savus draugus un kaimiņus un tiem saka: priecājieties ar mani, jo es savu pazudušo avi esmu atradis.

⁷ Es jums saku, tāpat būs lielāks prieks debesīs par vienu grēcinieku, kas atgriežas, nekā par deviņdesmit deviņiem taisniem, kam atgriešanās nav vajadzīga.

⁸ Vai arī – kura sieva, ja tai ir desmit graši un tā vienu no tiem ir pazaudējusi, neaizdedzina sveci un neizmēž māju, rūpīgi meklējama, līdz kamēr tā to atrod?

⁹ Un, atradusi to, tā sasauc savas draudzenes un kaimiņienes un saka: priecājieties ar mani, jo es savu grasi esmu atradusi, kuru biju pazaudējusi.

¹⁰ Gluži tāpat, Es jums saku, ir prieks Dieva eņģeļiem par vienu grēcinieku, kas atgriežas.»

¹¹ Un Viņš sacīja: «Kādam cilvēkam bija divi dēli.

¹² Un jaunākais sacīja tēvam: tēvs, dod man piekrītošo mantas daļu!- Tad viņš starp tiem sadalīja mantu.

¹³ Un pēc dažām dienām, saņēmis visu, jaunākais dēls aizgāja uz tālu zemi un tur izšķieda savu mantu, palaidnīgi dzīvodams.

¹⁴ Kad nu viņš visu bija izšķērdējis, tai zemē izcēlās liels bads, un viņam sāka pietrūkt.

¹⁵ Tad viņš nogāja un piemetās pie kāda tās zemes pilsoņa; tas to sūtīja savā tīrumā cūkas ganīt.

¹⁶ Un viņš būtu bijis priecīgs dabūt sēnalas, ko cūkas ēda, lai ar tām pildītu savu vēderu, bet neviens viņam tās nedeva.

¹⁷ Tad viņš, pie atziņas nācis, sacīja: cik algādžu nav manam tēvam, kuriem maizes papildnam, kamēr es te mirstu badā.

¹⁸ Es celšos un iešu pie sava tēva un sacīšu: tēvs, es esmu grēkojis pret debesīm un pret tevi, ¹⁹ es vairs neesmu cienīgs, ka mani sauc par tavu dēlu; pieņem mani par vienu no saviem algādžiem!

²⁰ Un viņš cēlās un gāja pie sava tēva. Bet, viņam vēl tālu esot, viņa tēvs to ieraudzīja un tam kļuva viņa žēl, un viņš skrēja tam pretī, krita tam ap kaklu un to skūpstīja.

²¹ Bet dēls tam sacīja: tēvs, es esmu grēkojis pret debesīm un pret tevi, es neesmu vairs cienīgs, ka mani sauc par tavu dēlu.

²² Bet tēvs pavēlēja saviem kalpiem: atnesiet ātri vislabākās drēbes un apģērbiet to, mauciet viņam pirkstā gredzenu un kurpes kājās; ²³ atnesiet baroto teļu un nokaujiet to, lai ēdam un līksmojamies, ²⁴ jo šis mans dēls bija miris un nu atkal ir dzīvs, viņš bija pazudis un ir atkal atrasts. – Un viņi sāka līksmoties.

²⁵ Bet vecākais dēls bija uz lauka; kad nu viņš tuvojās mājām, viņš izdzirda mūzikas skaņas un dejas troksni, ²⁶ un, piesaucis vienu no kalpiem, viņš tam jautāja, kas tas esot.

²⁷ Tas viņam atbildēja: tavs brālis ir pārnācis, un tavs tēvs ir licis nokaut baroto teļu, tāpēc ka viņš to veselu atdabūjis.

²⁸ Tad viņš apskaitās un negribēja iet iekšā, bet tēvs iznāca un aicināja viņu iekšā.

²⁹ Bet tas atbildēja un sacīja tēvam: redzi, tik daudz gadu es tev kalpoju un nekad neesmu pārkāpis tavu bausli, bet tu man ne reizi neesi devis ne kazlēnu, lai es būtu varējis līksmoties ar saviem draugiem, ³⁰ bet tagad, kur šis tavs dēls ir pārnācis, kas savu mantu izšķērdējis ar netiklām sievietēm, tu viņam esi licis nokaut baroto teļu!

³¹ Bet tas viņam atbildēja: dēls, tu aizvien esi pie manis, un viss, kas ir mans, ir arī tavs, ³² bet bija jālīksmojas un jāpriecājas, jo šis tavs brālis bija miris un atkal ir dzīvs, viņš bija pazudis un ir atkal atrasts.»

16. nodaļa

¹ Bet Viņš runāja arī uz mācekļiem: «Bija bagāts cilvēks, tam bija mājas pārvaldnieks. Par to viņam pienesa ziņas, ka tas izšķērdējot viņa mantu.

² Tad viņš to aicināja pie sevis un tam sacīja: ko es dzirdu par tevi? Dod norēķinu par savu namturību, jo tu nevari ilgāk būt par pārvaldnieku.

³ Tad nama pārvaldnieks nodomāja sevī: «Ko es tagad darīšu, jo mans kungs man atņēma nama valdīšanu? Rakt es nespēju un diedelēt kaunos.

⁴ Es zinu, ko darīšu, lai tie mani uzņem savās mājās, kad es būšu atstādināts no pārvaldnieka amata!»

⁵ Un, ataicinājis pa vienam visus sava kunga parādniekus, viņš sacīja pirmajam: cik tu manam kungam esi parādā?

⁶ Tas sacīja: simts mucu eļļas. – Bet viņš teica: še, ņem savu zīmi, sēdies un raksti tūliņ piecdesmit!

⁷ Pēc tam viņš kādam citam jautāja: bet tu, cik tu esi parādā? – Tas sacīja: simts mēru kviešu. – Viņš teica: še, ņem savu zīmi un raksti astoņdesmit!

⁸ Un kungs uzteica netaisno nama pārvaldnieku, ka tas gudri bija darījis, jo šīs pasaules bērni savās lietās ir gudrāki par gaismas bērniem.

⁹ Un Es jums saku: darait sev draugus ar netaisnā mamona līdzekļiem, lai, kad viņa vairs nav, tie jūs uzņem mūžīgajos mājokļos.

¹⁰ Kas vismazākā lietā ir uzticams, tas arī lielās lietās ir uzticams, un, kas vismazākā lietā ir netaisns, tas arī lielās lietās ir netaisns.

¹¹ Ja jūs neesat bijuši uzticami netaisnās mantas lietās, kas jums uzticēs patieso?

¹² Un, ja jūs svešās lietās neesat bijuši uzticami, kas jums dos jūsu pašu?

¹³ Neviens pie mājas piederīgs kalps nevar kalpot diviem kungiem: vai viņš vienu ienīdīs un otru mīlēs, vai vienam pieķersies un otru atmetīs. Jūs nevarat kalpot Dievam un mantai.»

¹⁴ Visu to dzirdēja farizeji, kas bija mantkārīgi, un tie Viņu izsmēja.

¹⁵ Bet Viņš tiem teica: «Jūs paši nostājaties par taisniem cilvēku priekšā, bet Dievs pazīst jūsu sirdis; jo, kas pie cilvēkiem ir augsts, Dieva acīs ir negantība.

¹⁶ Bauslība un pravieši valda līdz Jānim. Kopš viņa laika tiek pausta Dieva valstība, un ikviens ar sparū laužas tajā iekšā.

¹⁷ Bet drīzāk debesij un zemei zust, nekā krist vienai bauslības rakstu zīmei.

¹⁸ Katrs, kas atlaiž savu sievu un apprecē citu, pārkāpj laulību, un tas, kas precē tādu, ko vīrs atlaidis, arī pārkāpj laulību.

¹⁹ Bija kāds bagāts vīrs; tas ģērbās purpurā un smalkā audeklā un dzīvoja ik dienas kārumā un liksmībā.

²⁰ Bet viņa durvju priekšā gulēja kāds nabags, vārdā Lācars, tas bija apklāts ar vātīm, ²¹ un priecājās, ja varēja ēst druskas, kas krīt no bagātnieka galda. Un suņi nāca un laizīja viņa vātis.

²² Bet gadījās, ka nabagais nomira, un eņģeļi viņu aiznesa Ābrahāma klēpī. Arī bagātnieks nomira un tika apglabāts.

²³ Un no elles, kur viņš cieta mokas, viņš pacēla savas acis un ieraudzīja Ābrahāmu no tālienes un Lācaru viņa klēpī.

²⁴ Tad viņš sauca stiprā balsī: Ābrahāma tēv, apžēlojies par mani un sūti Lācaru, lai tas iemērc pirksta galu ūdenī un dzesē manu mēli, jo es ciešu mokas šai liesmā!

²⁵ Bet Ābrahāms teica: piemini, dēls, ka tu savu labumu esi dabūjis, dzīvs būdams, turpretim Lācars – ļaunu. Tagad viņš tiek iepriecināts, bet tev jācieš mokas.

²⁶ Un turklāt starp jums un jums atrodas liels bezdibenis, ka tie, kas no šejienes vēlētos noiet pie jums, to nespētu, tāpat arī no jums pie jums.

²⁷ Bet tas teica: tad es tevi lūdzu, tēvs, sūti to uz mana tēva namu!

²⁸ Jo man ir pieci brāļi; lai viņš tos brīdina, ka arī tie nenonāk šinī moku vietā.

²⁹ Bet Ābrahāms atbildēja: tiem ir Mozus un pravieši, lai tie tos klausu.

³⁰ Bet tas sacīja: nē, Ābrahāma tēv, bet, ja kāds no mirušiem pie viņiem ietu, tad tie atgrieztos.

³¹ Bet Ābrahāms viņam sacīja: ja tie neklausu Mozu un praviešus, tie neticēs arī tad, ja kāds no miroņiem celtos augšām.»

17. nodaļa

¹ Vēl Viņš teica Saviem mācekļiem: «Nav iespējams, ka apgrēcība nenāk, bet vai tam, caur ko tā nāk!

² Tādam būtu labāk, ja tam ap kaklu apliktu dzirnakmeni un to nogremdētu jūrā, nekā tas apgrēcinātu vienu no šiem mazajiem!

³ Sargaities! Ja tavš brālis grēko, pamāci to un, ja viņš nožēlo, piedod viņam.

⁴ Un, ja viņš grēko pret tevi septiņas reizes dienā un septiņas reizes nāk pie tevis un saka: man ir žēl, – piedod viņam.»

⁵ Un apustuļi sacīja savam Kungam: «Vairo mums ticību.»

⁶ Bet Viņš sacīja: «Ja jums būtu ticība kā sinepju graudiņš un jūs sacītu uz šo vīģes koku: izraujies ar savām saknēm un dēsties jūrā, – viņš jūs paklausītu.

⁷ Kurš no jums, kam būtu kalps pie arkla vai ganos, kad tas pārnāk no lauka, viņam sacīs: nāc tūliņ un sēdies pie galda!

⁸ Vai viņš tam neteiks: sataisi man ēdienu, apliec priekšautu un pasniedz man ko ēst un dzert, un pēc tam tu pats ēdīsi un dzersi.

⁹ Un vai viņš sacīs paldies savam kalpam, ka tas izpilda viņa pavēles?

¹⁰ Tas pats arī ar jums: kad jūs visu, kas jums uzdots, būsit izpildījuši, sakait: mēs esam necienīgi kalpi, mēs esam darījuši, kas bija mūsu pienākums.»

¹¹ Un notika ceļā uz Jeruzālemi, Viņš gāja vidū caur Samariju un Galileju ¹² un iegriezās kādā ciemā. Te Viņam pretim nāca desmit spitālīgi vīri, tie apstājās no tālienes ¹³ un paceltā balsī sauca: «Jēzu, Meistar, apžēlojies par mums!»

¹⁴ Un Viņš, tos ieraudzījis, tiem sacīja: «Ejiet, rādieties priesteriem!» Un notika, ka tie aizejot ceļā kļuva veseli.

¹⁵ Tad viens no tiem, redzēdams, ka viņš kļuvis vesels, griezās atpakaļ un skaļā balsī Dievu slavēja, ¹⁶ nometās uz sava vaiga pie Viņa kājām un pateicās Viņam. Un tas bija samarietis.

¹⁷ Tad Jēzus griezās pie tā un sacīja: «Vai visi desmit nav kļuvuši veseli? Kur tad tie deviņi?

¹⁸ Vai cits neviens nav atradies, kas būtu griezies atpakaļ un Dievam godu devis, kā vien šis cittauietis?

¹⁹ Un Viņš tam sacīja: «Celies, ej! Tava ticība tev ir palīdzējusi.»

²⁰ Uz farizeju jautājumu, kad nāksot Dieva valstība, Viņš tiem atbildēja: «Dieva valstība nenāk ārīgi redzamā veidā.

²¹ Nevarēs arī sacīt: redzi, šē viņa ir vai tur, – jo, redziet, Dieva valstība ir jūsu vidū.»
²² Bet mācekļiem Viņš sacīja: «Nāks dienas, kad jūs ilgosities redzēt kaut vienu Cilvēka Dēla dienu, bet neredzēsīt.
²³ Un, kad jums kāds sacīs: redzi, šē, redzi, tur, – neejiet un neskrīniet tam pakaļ.
²⁴ Jo, kā zibens zibeņodams spīd no vienas debess puses līdz otrai, tāds būs Cilvēka Dēls Savā dienā.
²⁵ Bet papriekš Viņam daudz jācieš un jātop šās cilts atmestam.
²⁶ Un, kā tas bija Noas dienās, tā arī būs Cilvēka Dēla dienās: ²⁷ ēda, dzēra un precējās, līdz kamēr Noa iegāja šķirstā un plūdi nāca un visus iznīcināja.
²⁸ Kā tas bija Lata dienās: ēda, dzēra, pirka, pārdeva, dēstīja un būvēja; ²⁹ bet tai dienā, kad Lats izgāja no Sodomas, uguns un sērs lija no debesīm un visus iznīcināja.
³⁰ Tāpat būs tai dienā, kad parādīsies Cilvēka Dēls.
³¹ Ja kāds tai dienā atrodas uz jumta, bet viņa lietas ir istabā, tas lai nekāpj zemē tās paņemt; un, ja kāds atrodas laukā, tas lai negriežas atpakaļ.
³² Pieminiet Lata sievu!
³³ Kas savu dzīvību centīsies paturēt, tas to zaudēs, bet, kas to zaudēs, tas to paturēs.
³⁴ Es jums saku: viņā naktī divi gulēs vienā gultā: vienu pieņems un otru atstās.
³⁵ Divas kopā mals: vienu pieņems un otru atstās.
³⁶ Divi būs laukā: viens taps pieņemts un otrs atstāts.»
³⁷ Tad mācekļi To pārtrauca, jautādami: «Kur, Kungs?» Bet Viņš tiem sacīja: «Kur maita, tur salasās ērgļi.»

18. nodaļa

¹ Vēl Viņš tiem stāstīja līdzību par to, ka tiem aizvien būs lūgt Dievu un nebūs pagurt.
² «Kādā pilsētā dzīvoja tiesnesis, kas Dieva nebijās un no cilvēkiem nekaunējās.
³ Bet tai pašā pilsētā bija atraitne, tā nāca pie viņa un sacīja: izlem manu lietu pret manu pretinieku.
⁴ Tas ilgu laiku negribēja. Bet tad viņš sāka spriest sevī: lai gan es Dieva nebīstos un no cilvēkiem nekaunos, ⁵ tomēr, lai viņa mani nemocītu, es gribu viņas lietu izlemt, citādi viņa vēl beigās nāks un man sitīs vaigā.
⁶ Un Tas Kungs sacīja: vai dzirdējāt, ko netaisnais tiesnesis saka?
⁷ Un Dievs lai nedotu tiesu Saviem izredzētiem, kas dienu un nakti viņu piesauc, kaut gan Viņš vilcinās?
⁸ Es jums saku: Viņš viņu lietu izlems visai drīz. Bet vai Cilvēka Dēls, kad Tas nāks, atradīs ticību vīrs zemes?»
⁹ Bet tādiem, kas paši bija pārliecināti, ka viņi ir taisni un ar nicināšanu skatījās uz visiem citiem, Viņš stāstīja šādu līdzību:
¹⁰ «Divi cilvēki aizgāja uz Templi Dievu lūgt. Viens bija farizejs, bet otrs – muitnieks.
¹¹ Farizejs nostājās un lūdza pie sevis: es tev pateicos, Dievs, ka es neesmu tāds kā citi cilvēki – laupītāji, ļaundari, laulības pārkāpēji vai arī kā šis muitnieks.
¹² Es gavēju divreiz nedēļā un maksāju desmito tiesu no visiem saviem ienākumiem.
¹³ Turpretim muitnieks, iztālēm stāvēdams, neuzdrošinājās pat acis pacelt uz debesīm, bet sita pa savām krūtīm un sacīja: Dievs, esi man grēciniekam žēlīgs!
¹⁴ Es jums saku: viņš nogāja savās mājās taisnots, labāks par otru. Jo katrs, kas pats paaugstinās, taps pazemots, bet, kas pats pazemojas, taps paaugstināts.»
¹⁵ Arī mazos bērņus Viņam pienesa, lai Viņš tiem pieskartos. Bet mācekļi, to pamanījuši, tos norāja.
¹⁶ Jēzus turpretim tos pieaicināja un sacīja: «Laidiet bērņus pie Manis un neliedziet tiem, jo tādiem pieder Dieva valstība.
¹⁷ Tiešām Es jums saku: kas Dieva valstību nesaņem kā bērņiņš, nenāks tur iekšā.»
¹⁸ Bet kāds priekšnieks Viņam jautāja: «Labo Mācītāj, kas man jādara, lai es iemantotu mūžīgu dzīvību?»
¹⁹ Bet Jēzus tam sacīja: «Ko tu Mani sauci par labu? Neviens nav labs, izņemot vienīgi Dievu.
²⁰ Baušļus tu zini: tev nebūs laulību pārkāpt, tev nebūs nokaut, tev nebūs zagāt, tev nebūs nepatiesu liecību dot, godā savu tēvu un savu māti.»
²¹ Tas atbildēja: «To visu es esmu turējis no mazotnes.»

- ²² Kad Jēzus to dzirdēja, Viņš teica: «Vienas lietas tev vēl trūkst: pārdod visu, kas tev pieder, un izdali to starp nabagiem, tad tev būs manta debesīs, un tad nāc Man līdzi!»
- ²³ Bet viņš, to dzirdēdams, ļoti noskuma, jo viņš bija ļoti bagāts.
- ²⁴ Bet, kad Jēzus to redzēja, Viņš sacīja: «Cik grūti tiem, kam daudz mantas, iekļūt Dieva valstībā!»
- ²⁵ Jo vieglāk ir kameiļim iet caur adatas aci, nekā bagātam ieiet Dieva valstībā.»
- ²⁶ Tad tie, kas to dzirdēja, sacīja: «Kas tad var tikt izglābts?»
- ²⁷ Bet Viņš atbildēja: «Kas cilvēkiem nav iespējams, tas iespējams Dievam.»
- ²⁸ Tad Pēteris sacīja: «Redzi, mēs esam atstājuši visu un esam Tev gājuši līdzi.»
- ²⁹ Bet Viņš teica: «Tiešām Es jums saku: nav neviena, kas Dieva valstības dēļ būtu atstājis māju, sievu, brāļus, vecākus vai bērnus, ³⁰ kas to daudzkārtīgi neatdabūs jau šinī laikā, bet nākamā laikā mūžīgo dzīvību.»
- ³¹ Un, tos divpadsmit pie Sevis ņēmis, Viņš tiem sacīja: «Redziet, mēs noejam uz Jeruzālemi, lai piepildītos viss, ko pravieši rakstījuši par Cilvēka Dēlu.»
- ³² Viņu nodos pagānu rokās, apsmies, nonievās un apspļaudīs, ³³ šautīs ar pātagām un nonāvēs, bet trešajā dienā Viņš celsies augšām.»
- ³⁴ Bet viņi no tā neko nesaprata; tumšs bija viņiem šis vārds, un tie to nevarēja saprast.
- ³⁵ Bet, kad Viņš tuvojās Jērikai, kāds akls tur sēdēja ceļmalā un ubagoja.
- ³⁶ Dzirdēdams ļaužu barus garām ejam, viņš sāka taujāt, kas tur esot.
- ³⁷ Tad viņam pateica, ka Jēzus Nacarietis ejot garām.
- ³⁸ Tad viņš sauca: «Jēzu, Dāvida dēls, apžēlojies par mani!»
- ³⁹ Tie, kas priekšā gāja, viņu apsauca, lai tas ciešot klusu. Bet viņš vēl stiprāk kļiedza: «Tu Dāvida dēls, apžēlojies par mani!»
- ⁴⁰ Tad Jēzus apstājās un lika to atvest pie Sevis. Kad tas bija pienācis klāt, Viņš tam jautāja:
- ⁴¹ «Ko tu gribi, lai Es tev daru?» Tas atbildēja: «Kungs, ka es varu redzēt.»
- ⁴² Tad Jēzus viņam sacīja: «Esi redzīgs, tava ticība tev ir palīdzējusi.»
- ⁴³ Un tūliņ viņš kļuva redzīgs un gāja viņiem līdzi, Dievu slavēdams. Un visa tauta, to redzēdama, deva Dievam godu.

19. nodaļa

- ¹ Nonācis Jērikā, Jēzus gāja pilsētai cauri.
- ² Un, lūk, tur bija kāds cilvēks, vārdā Caķejs, tas bija virsmuitnieks, bagāts vīrs.
- ³ Viņš gribēja Jēzu redzēt, kāds Viņš esot, bet nevarēja ļaužu dēļ, jo viņš bija mazs no auguma.
- ⁴ Tad viņš, aizskrējis priekšā kādu gabalu, uzkāpa vīģes kokā, lai Jēzu varētu redzēt, jo Viņam tur bija jāiet garām.
- ⁵ Bet Jēzus, tai vietā nācis, paskatījās uz augšu un uzrunāja viņu: «Caķej, kāp steigšus zemē, jo Man šodien jāiegriežas tavā namā.»
- ⁶ Un tas steigšus nokāpa zemē un Viņu uzņēma pie sevis ar prieku.
- ⁷ To redzot, visi kurnēja un sacīja: «Pie grēcīga cilvēka Viņš ir apmeties!»
- ⁸ Bet Caķejs piegāja pie Jēzus un sacīja: «Kungs, pusi no savas mantas es gribu dot nabagiem, un, ko es citiem esmu izspiedis, es četrkārtīgi gribu atdot.»
- ⁹ Jēzus sacīja viņam: «Šodien šim namam pestīšana notikusi, tāpēc ka arī šis ir Ābrahāma dēls.
- ¹⁰ Jo Cilvēka Dēls ir nācis meklēt un glābt pazudušo.»
- ¹¹ Viņiem klausoties, Tas stāstīja vēl vienu līdžību, tamdēļ ka viņi, Jēzum tuvu pie Jeruzālemes esot, domāja, ka tūliņ vajag parādīties Dieva valstībai.
- ¹² Viņš teica: «Kāds augstas kārtas cilvēks devās ceļā uz tālu zemi, lai saņemtu valstību un pēc tam pārņāktu mājās.
- ¹³ Un, ataicinājis desmit no saviem kalpiem, viņš tiem iedeva desmit minas un sacīja tiem: pelnaities ar to, iekāms es pārņākšu.
- ¹⁴ Bet viņa tautieši, viņu ienīzdami, viņam aiz muguras nosūtīja vēstnešus un lika pateikt: mēs negribam, ka šis pār mums valda.
- ¹⁵ Bet viņš pārņāca, kad bija valdību saņēmis, un nu lika atsaukt kalpus, kuriem viņš bija iedevis naudu, lai pārliecinātos, ko katrs ar to ir darījis.
- ¹⁶ Tad ieradās pirmais un sacīja: kungs, tava mina piepelnīja desmit minas.
- ¹⁷ Tad viņš tam teica: labi, tu godīgais kalps, tāpēc ka tu mazā lietā esi bijis uzticams, es tev došu varu pār desmit pilsētām.
- ¹⁸ Pēc tam nāca otrs un sacīja: tava mina, kungs, piepelnījusi piecas minas.
- ¹⁹ Arī šim viņš sacīja: arī tevi es iecelšu pār piecām pilsētām.

²⁰ Pēc tam trešais nāca un sacīja: kungs, še ir tava mina, es to biju noglabājis sviedrautā.

²¹ Jo es baidījos no tevis, tāpēc ka tu esi bargs cilvēks un ņem, ko tu neesi nolīcis, kā arī pļauj, ko neesi sējis.

²² Tad viņš sacīja: no tavas mutes es tevi tiesāšu, tu nekrietnais kalps! Ja tu zināji, ka es esmu bargs cilvēks, kas ņem, kur viņš nav licis, un pļauj, ko viņš nav sējis, ²³ kāpēc tad tu manu naudu neesi nodevis naudas mijējiem? Tad es pārņācis to ar augļiem būtu saņēmis atpakaļ.

²⁴ Un uz klātesošiem viņš teica: atņemiet tam viņa minu un dodiet tam, kam ir desmit minas.

²⁵ Tad tie sacīja viņam: kungs, viņam jau ir desmit minas.

²⁶ Bet viņš atbildēja: es jums saku: katram, kam ir, dos, bet, kam nav, tam atņems arī to, kas tam ir.

²⁷ Bet tos manus ienaidniekus, kas negribēja, lai es pār tiem valdītu, atvediet šurp un nokaujiet manā priekšā!»

²⁸ Un, to sacījis, Viņš devās tālāk uz Jeruzālemi.

²⁹ Kad nu Viņš bija tuvu pie Betfagas un Betānijas, pie tā sauktā Eļļas kalna, tad Viņš sūtīja divus no Saviem mācekļiem, ³⁰ tiem sacīdams: «Eita uz to ciemu, kas atrodas jūsu priekšā; tur jūs atradīsiet piesietu ēzeļa kumeļu, uz kura vēl neviens cilvēks nav sēdējis. To atraisiet un atvediet šurp.

³¹ Un, ja kāds jums jautā, kāpēc jūs to atraisāt, tad atbildiet: Tam Kungam viņa vajag.»

³² Un tie, kas bija sūtīti, nogāja un atrada tā, kā Viņš tiem bija sacījis.

³³ Bet, kad tie gribēja atraisīt kumeļu, tā īpašnieki viņiem jautāja: «Kāpēc jūs to raisāt vaļā?»

³⁴ Bet tie atbildēja: «Tam Kungam viņa vajag.»

³⁵ Un, aizveduši to Jēzum, tie uzklāja kumeļam savas drēbes un uzsēdināja Jēzu tam virsū.

³⁶ Bet, Viņam jānot, tie izklāja savas drēbes uz ceļu.

³⁷ Bet, kad Viņš tuvojās Eļļas kalna nogāzei, viss mācekļu pulks skaņā balsī priecīgi sāka slavēt Dievu par visiem brīnuma darbiem, kurus tie bija redzējuši, ³⁸ un sauca: «Slavēts, kas nāk, mūsu Ķēniņš, Tā Kunga Vārdā! Debesīs nu ir miers un slava augstībā.»

³⁹ Tad kādi no farizejiem, kas bija starp ļaudīm, Viņam sacīja: «Mācītāj, apsauc Savus mācekļus!»

⁴⁰ Bet Viņš atbildēja: «Es jums saku: ja šie klusēs, tad akmeņi brēks.»

⁴¹ Un, pienācis tuvu, Viņš, pilsētu ieraudzījis, raudāja par viņu ⁴² un sacīja: «Kaut arī tu šodien zinātu, kas tev pie miera vajadzīgs! Bet vēl tas ir apslēpts tavām acīm.

⁴³ Jo nāks dienas pār tevi, kad tavi ienaidnieki ap tevi cels nocietinājumus, tevi ielenks un no visām pusēm spaidīs.

⁴⁴ Tie tevi nopostīs līdz pamatiem un tavus bērņus, neatstādami no tevis akmeni uz akmens, tāpēc ka tu neesi atzinusi savu apžēlošanas laiku.»

⁴⁵ Pēc tam Viņš iegāja Templī un sāka izdzīt pārdevējus, ⁴⁶ sacīdams uz tiem: «Ir rakstīts: Mans nams ir lūgšanas nams, – bet jūs to esat pārvērtuši par laupītāju bedri.»

⁴⁷ Viņš katru dienu mācīja Templī. Bet augstie priesteri un rakstu mācītāji, arī tie, kas stāvēja tautas priekšgalā, domāja par to, kā Viņu nomaitāt, ⁴⁸ bet nezināja, kā to darīt, jo visa tauta Viņam bija pieķērusies un klausīja Viņu.

20. nodaļa

¹ Un notika, kad Viņš kādā dienā Templī mācīja ļaudis un sludināja evaņģēliju, Viņam piestājās augstie priesteri un rakstu mācītāji kopā ar vecajiem ² un jautāja Viņam: «Saki mums, ar kādām tiesībām Tu to dari, vai kas Tevi uz to ir pilnvarojis?»

³ Bet Viņš tiem atteica: «Arī Es jums vienu vārdu vaicāšu: ⁴ sakait man, Jāņa kristība – vai tā bija no debesīm vai no cilvēkiem?»

⁵ Bet tie savā starpā sāka spriest: «Ja mēs teiksim: no debesīm, – Viņš sacīs: kāpēc tad jūs viņam neticējāt?»

⁶ Bet, ja mēs teiksim: no cilvēkiem, – visa tauta metīs uz mums akmeņus, jo viņa ir pārliecināta, ka Jānis ir pravietis.»

⁷ Un tie atbildēja: «Mēs nezinām, no kurienes.»

⁸ Tad Jēzus viņiem sacīja: «Tad arī Es jums nesaku, kā pilnvarā Es šīs lietas daru.»

⁹ Bet ļaudīm Viņš sāka stāstīt šādu līdziību: «Kāds cilvēks stādīja vīnadārzu un izdeva to dārzniekiem, bet pats uz ilgāku laiku aizgāja dzīvot uz citurieni.

¹⁰ Kad bija pienācis laiks, viņš pie dārzniekiem sūtīja savu kalpu, lai viņi tam dotu no vīnadārza augļiem. Bet tie to sita un aizsūtīja tukšām rokām atpakaļ.

¹¹ Tad viņš nosūtīja otru kalpu, bet arī šo viņi sita, apsmēja un sūtīja atpakaļ tukšā.

¹² Vēl trešo viņš sūtīja. Bet arī šo tie sasita līdz asinīm un izmeta ārā.

- ¹³ Tad vīnadārza īpašnieks sacīja: ko man darīt? Es sūtīšu savu mīlo dēlu, varbūt tie viņu bīsies.
- ¹⁴ Bet dārznieki, to ieraudzījuši, sprieda savā starpā: šis ir tas mantinieks. Nokaussim to, lai viņa mantojums nāk mūsu rokās.
- ¹⁵ Un viņi to izmeta ārā no vīnadārza un nokāva. Ko nu gan darīs viņiem vīnadārza īpašnieks?
- ¹⁶ Viņš nāks, nomaitās šos dārzniekus un vīnadāru izdos citiem.» Klausītāji sacīja: «To tik ne.»
- ¹⁷ Bet Viņš tos uzlūkoja un sacīja: «Kā tad ir rakstīts: akmens, kuru namdari atmetuši, kļuvis par stūra akmeni.
- ¹⁸ Ikviens, kas uz to kritīs, sašķīdīs, bet, uz ko tas kritīs, to tas sadragās.»
- ¹⁹ Bet rakstu mācītāji un augstie priesteri, kas saprata, ka Viņš līdzību bija teicis par viņiem, no tā brīža centās pielikt rokas pie Viņa. Bet tiem bija bailes no tautas.
- ²⁰ Tad tie glūnēja uz Viņu un sūtīja izlūkus, kam vajadzēja izlikties nevainīgiem, lai tie Viņu pieķertu kādā vārdā un To varētu nodot valdībai un zemes soģa varai.
- ²¹ Tie griezās pie Viņa ar šādu jautājumu: «Mācītāj, mēs zinām, ka Tu runā un māci pareizi un negribi iztapt cilvēkiem, bet pēc patiesības māci Dieva ceļu.
- ²² Saki, vai mums ir brīv ķeizaram nodevas dot vai ne?»
- ²³ Bet Viņš noprata viņu viltību un sacīja tiem:
- ²⁴ «Parādait Man vienu denāriju! Kā attēls un uzraksts tam ir?» Viņi atbildēja: «Ķeizara.»
- ²⁵ Tad Viņš tiem atbildēja: «Tad nu dodiet ķeizaram, kas ķeizaram pieder, un Dievam, kas Dievam pieder!»
- ²⁶ Tā viņiem neizdevās To noķert Viņa vārdos tautas priekšā, un, izbrīnījušies par Viņa atbildi, tie apklusā.
- ²⁷ Bet pienāca vēl kādi no saduķejiem, kas noliedz augšāmcelšanos, un griezās pie Viņa, ²⁸ jautādami: «Mācītāj, Mozus mums devis priekšrakstu: ja kam nomirst brālis, atstādams sievu, un viņam nav bērnu, tam jāapprec brāļa sieva, lai radītu savam brālim pēcnācējus.
- ²⁹ Bija septiņi brāļi. Pirmais apprecējās, bet nomira bez bērniem, ³⁰ tad viņa sievu apprecēja otrs.
- ³¹ Un pēc tam trešais, tāpat visi līdz septītam, un tie visi mira, neatstādami bērnu.
- ³² Beidzot nomira arī sieva.
- ³³ Kā sieva nu viņa būs pie augšāmcelšanās, kad viņa ir bijusi par sievu visiem septiņiem?»
- ³⁴ Jēzus viņam atbildēja: «Šinī dzīvē ļaudis precē un tiek precēti, ³⁵ bet, kas tiks atrasti par cieniņiem ieiet viņā dzīvē un uzcelties no nāves, ne tie precēs, ne tiks precēti.
- ³⁶ Un arī mirt tie vairs nevar, jo viņi ir līdzīgi eņģeļiem un ir Dieva bērni, būdami augšāmcelšanās bērni.
- ³⁷ Bet, ka mirušie celsies augšām, uz to arī Mozus aizrādījis stāstā par ērkšķu krūmu, kur viņš Dievu sauc par Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba Dievu.
- ³⁸ Tātad Dievs nav mirušo, bet dzīvo Dievs, jo Viņa priekšā visi ir dzīvi.»
- ³⁹ Tad kādi no rakstu mācītājiem sacīja: «Mācītāj, Tu labi esi atbildējis!»
- ⁴⁰ Un viņi vairs neko neuzdrošinājās Viņam jautāt.
- ⁴¹ Bet Viņš tiem teica: «Kā var sacīt, Kristus esot Dāvida dēls?
- ⁴² Jo Dāvids pats saka psalmu grāmatā: Tas Kungs sacīja uz manu Kungu: sēdies pie Manas labās rokas, ⁴³ tiekāms Es Tavus ienaidniekus lieku par pameslu Tavām kājām.
- ⁴⁴ Tātad Dāvids Viņu sauc par Kungu; kā tad Viņš var būt viņa dēls?»
- ⁴⁵ Un, visiem ļaudīm dzirdot, Viņš sacīja Saviem mācekļiem:
- ⁴⁶ «Sargaities no rakstu mācītājiem, jo tie mīl apkārt staigāt garos svārkos un saņemt sveiciensus tirgus laukumos un viņiem patīk ieņemt goda vietas sinagogās un viesībās.
- ⁴⁷ Viņi apēd atraitņu namus, aizbildinādamies ar savām garajām lūgšanām. Viņi dabūs daudz smagāku sodu!»

21. nodaļa

- ¹ Viņš, Savas acis pacēlis, redzēja bagātos savus ziedojumus metam Tempļa šķirstā.
- ² Bet Viņš redzēja arī, ka kāda nabaga atraitne tur iemeta divi artavas, ³ un sacīja: «Tiešām Es jums saku: šī nabaga atraitne ir vairāk ziedojusi nekā visi, ⁴ jo visi citi ziedojuši no savas pārpilnības, bet viņa ziedojusi no savas trūcības visu savu padomu!»
- ⁵ Kad daži norādīja uz Templi, cik bagāti tas greznots skaistiem akmeņiem un ziedotām dāvanām, Viņš sacīja:
- ⁶ «Nāks dienas, kad no tā, ko jūs te redzat, ne akmens uz akmens nepalik, ko nenopostīs.»
- ⁷ Tad viņi Tam vaicāja: «Mācītāj, kad tas notiks? Un no kā lai mēs vērojam, kad tas sāks piepildīties?»

⁸ Viņš sacīja: «Pielūkojiet, ka jūs nepieviļ! Jo daudzi nāks Manā Vārdā un sacīs: Es tas esmu, – un: laiks ir atnācis, – bet nesekojiet viņiem!

⁹ Un, kad jūs dzirdat par kariem un dumpjiem, nebaidieties! Jo visam tam vajag papriekš nākt, bet tūliņ vēl nav gals.»

¹⁰ Tad Viņš sacīja: «Tauta celsies pret tautu un valsts pret valsti, ¹¹ lielas zemestrīces būs, kā arī bads un mēris vietu vietām, šausmu parādības un lielas zīmes no debesīm.

¹² Bet vēl priekš tam tie savas rokas pacels pret jums un vajās jūs, nododot jūs sinagogās un cietumos, vedot jūs ķēniņu un valdnieku priekšā Mana Vārda dēļ.

¹³ Viss tas nāks, lai jūs nodotu liecību.

¹⁴ Tad nu apņemieties savās sirdīs nerūpēties iepriekš, kā jūs aizstāvēsit.

¹⁵ Jo Es jums došu vārdus un gudrību, kam visi jūsu ienaidnieki nevarēs pretī stāvēt.

¹⁶ Pat vecāki un brāļi, radi un draugi jūs nodos, un dažus no jums nonāvēs.

¹⁷ Un visi jūs ienīdīs Mana Vārda dēļ.

¹⁸ Tomēr neviens mats no jūsu galvas nepazudīs; ¹⁹ ar savu izturību jūs iemantosit sev dzīvību!

²⁰ Bet, kad jūs Jeruzālemi redzat karaspēka ielenktu, tad zinait, ka viņas izpostīšanas brīdis ir pienācis.

²¹ Tad lai tie, kas ir Jūdejā, bēg kalnos, kas ir pilsētā, lai iziet ārā, un, kas ir uz laukiem, lai neiet pilsētā, ²² jo tās ir atriebšanas dienas, lai piepildās viss, kas ir rakstīts.

²³ Vai grūtajām un zīdītājām tajās dienās! Jo lielas briesmas nāks pār zemi un dusmas pār šo tautu: ²⁴ no zobena asmens tie kritīs, un kā gūstekņus tos aizvedīs pie tautu tautām. Un tautas samīs Jeruzālemi, tiekāms viņu laiki būs piepildīti.

²⁵ Pēc tam būs zīmes pie saules, mēness un zvaigznēm, tautas virs zemes būs neziņā, kur palikt, jo jūra kauks un celsies.

²⁶ Un cilvēkiem sirds pamirs izbailēs, gaidot lietas, kas nāks visā pasaulē: jo debesu stiprumi sakustēsies.

²⁷ Un tad redzēs Cilvēka Dēlu nākam padebesī lielā spēkā un godībā.

²⁸ Kad tas sāk piepildīties, tad stiprinaities un celiet uz augšu savas galvas, jo jūsu pestīšana tuvojas.»

²⁹ Un Viņš tiem teica līdzību: «Uzlūkojiet vīģes koku un pārējos kokus, ³⁰ kad tiem pumpuri raisās, jūs paši no sevis zināt, ka vasara jau ir tuvu.

³¹ Tāpat, redzot visu šo notiekam, jums būs zināt, ka tuvu ir Dieva valstība.

³² Tiešām Es jums saku: šī cilts nezudīs, tiekāms viss būs noticis.

³³ Debess un zeme zudīs, bet Mani vārdi nezudīs!

³⁴ Bet sargaities, ka jūsu sirdis netop aprgūtīnātas no vīna skurbuma un reibuma un laicīgām rūpēm, ka šī diena jums piepeši neuzbrūk; ³⁵ jo kā slazda valgs viņa nāks pār visiem, kas dzīvo zemes virsū.

³⁶ Tāpēc palieciet nomodā visu laiku, Dievu lūgdami, lai jūs spētu izglābties no visām šīm briesmām, kurām ir jānāk, un lai jūs varētu stāties Cilvēka Dēla priekšā.»

³⁷ Tā Viņš dienā bija Templī un mācīja, bet pa naktīm atstāja pilsētu un pārnakšņoja uz kalna, ko sauc par Eļļas kalnu, ³⁸ bet no rītiem agri visa tauta steidzās pie Viņa, lai Templī klausītos Viņa mācības.

22. nodaļa

¹ Un Neraudzētās maizes svētki, ko sauc Pashā, bija tuvu, ² un augstie priesteri un rakstu mācītāji prātoja, kā Viņu nonāvēt, jo tie bijās no ļaudīm.

³ Bet sātans bija iegājis Jūdā, kuru sauca par Iskariotu un kurš bija viens no tiem divpadsmit.

⁴ Un tas nogāja un apspriedās ar augstajiem priesteriem un virsniekiem, kā Viņu tiem nodot.

⁵ Un tie priecājās un piesolīja viņam naudu.

⁶ Un viņš piekrita un sāka meklēt izdevību, lai Viņu tiem nodotu, ļaudīm nezinot.

⁷ Bet pienāca Neraudzētās maizes diena, kurā Pashā jērs bija kaujams, ⁸ un Viņš sūtīja Pēteri un Jāni, sacīdams: «Eita un sataisiet Pashā jēru, lai to varam ēst.»

⁹ Un tie Viņam jautāja: «Kur Tu gribi, lai mēs to sataisām?»

¹⁰ Un Viņš tiem sacīja: «Lūk, pilsētā ieejot, jums nāks pretī cilvēks, ūdens krūzi nesdams; eita tam pakal tai namā, kur tas ieiet, ¹¹ un sakait nama kungam: Mācītājs tev liek jautāt: kur ir tā telpa, kur Es ar Saviem mācekļiem varu ēst Pashā jēru?»

¹² Un viņš jums rādīs lielu, ar segām izklātu augšistabu, turpat to sataisiet.»

¹³ Tie nogājuši atrada, kā Viņš tiem bija sacījis, un sataisīja Pashā jēru.

¹⁴ Un, kad tā stunda pienāca, tad Viņš apsēdās pie galda un apustuļi līdz ar Viņu.

¹⁵ Un Viņš tiem sacīja: «Es esmu ļoti ilgojies šo Pashā jēru ar jums ēst, pirms Es ciešu, ¹⁶ jo Es jums saku: Es to vairs neēdīšu, tiekāms tas piepildīsies Dieva valstībā.»

¹⁷ Un, biķeri ņēmis, Viņš pateicās un sacīja: «Ņemiet un dalait to savā starpā!

¹⁸ Jo Es jums saku: Es nedzeršu no vīna koka augļiem, tiekāms Dieva valstība būs nākusi.»

¹⁹ Un, maizi ņēmis, Viņš pateicās, pārlauza to un tiem to deva, sacīdams: «Tā ir Mana miesa, kas par jums top dota. To darait Mani pieminēdami!»

²⁰ Tāpat arī biķeri pēc vakarēdiena, sacīdams: «Šis biķeris ir jaunā derība Manās asinīs, kas par jums top izlietas.

²¹ Bet, redzi, Mana nodevēja roka ir ar Mani pie galda.

²² Jo Cilvēka Dēls gan tā aiziet, kā tas nolikts, tomēr vai tam cilvēkam, kas Viņu nodod!»

²³ Un tie sāka apjautāties savā starpā, kurš gan no viņiem tas esot, kas to darīšot.

²⁴ Un tur arī ķilda cēlās viņu starpā, kurš no viņiem esot lielākais.

²⁵ Un Viņš tiem sacīja: «Ķēniņi valda pār tautām, un varenos sauc par labdariem.

²⁶ Bet jūs tā ne. Bet lielākajam jūsu vidū būs būt kā jaunākajam, un vadonim kā tādām, kas kalpo.

²⁷ Jo kas ir lielāks: vai tas, kas sēž pie galda, vai tas, kas kalpo? Vai ne tas, kas sēž pie galda? Bet Es esmu jūsu vidū kā tāds, kas kalpo.

²⁸ Bet jūs esat tie, kas pastāvējuši pie Manis Manās grūtībās.

²⁹ Un tāpēc Es jums novēlu Valstību, kā Mans Tēvs Man to novēlējis, ³⁰ ka jums būs ēst un dzert pie Mana galda Manā Valstībā un sēdēt uz troņiem un tiesu spriest pār divpadsmit Israēla cilvīm.

³¹ Sīmani, Sīmani, redzi, sātanam ļoti iegribējies jūs sijāt kā kviešus.

³² Bet Es esmu lūdzis par tevi, lai tava ticība nemitētos. Un, kad tu atgriezīsies, tad stiprini savus brāļus!»

³³ Bet tas Viņam sacīja: «Kungs, es esmu gatavs ar Tevi iet cietumā un nāvē.»

³⁴ Bet Viņš sacīja: «Es tev saku, Pēteri, gailis šodien vēl nebūs dziedājis, kad tu jau trīsreiz būsi liedzies, ka tu Mani pazīsti.»

³⁵ Un Viņš tiem sacīja: «Kad Es jūs sūtīju bez maka un somas un kurpēm, vai jums kā trūka?» Un tie sacīja: «Nekā!»

³⁶ Tad Viņš tiem sacīja: «Bet tagad, kam ir maks, tas lai to ņem, tāpat arī somu. Un, kam nav, tas lai pārdod savas drēbes un pērk zobenu.

³⁷ Jo Es jums saku: pie Manis jāpiepildās tam, kas rakstīts: Viņš noziedzniekiem pieskaitīts. – Jo, kas par Mani rakstīts, tas piepildās.»

³⁸ Bet tie sacīja: «Kungs, redzi, šie ir divi zobeni.» Un Viņš tiem sacīja: «Diezgan.»

³⁹ Un izgājis Viņš gāja pēc Sava ieraduma uz Eļļas kalnu, un Viņa mācekļi Viņam gāja līdzi.

⁴⁰ Un, tai vietā nonācis, Viņš tiem sacīja: «Lūdziet Dievu, ka jūs nekrītat kārdināšanā.»

⁴¹ Un Viņš aizgāja no tiem apmēram akmens metiena attālumā un, ceļos nometies, lūdza Dievu ⁴² un sacīja: «Tēvs, ja Tu gribi, ņem šo biķeri no Manis, tomēr ne Mans, bet Tavs prāts lai notiek!»

⁴³ Bet eņģelis no debesīm Viņam parādījās un Viņu stiprināja.

⁴⁴ Bet nāves baiļu pārņemts, Viņš Dievu pielūdza jo karsti; bet Viņa sviedri kā asins lāses pilēja uz zemi.

⁴⁵ Un Viņš, no lūgšanas cēlies, nāca pie Saviem mācekļiem un tos atrada aizmigušus aiz skumjām.

⁴⁶ Un Viņš tiem sacīja: «Ko jūs guļat? Celieties un lūdziet Dievu, ka nekrītat kārdināšanā!»

⁴⁷ Un, Viņam vēl runājot, redzi, nāca pulks ļaužu, un viens no tiem divpadsmit, Jūda vārdā, gāja viņu priekšgalā un tuvojās Jēzum, lai Viņu skūpstītu.

⁴⁸ Bet Jēzus viņam sacīja: «Jūda, vai tu skūpstīdams nodod Cilvēka Dēlu?»

⁴⁹ Un tie, kas pie Viņa bija, redzēdami, kas notiek, Viņam sacīja: «Kungs, vai mums būs cirst ar zobenu?»

⁵⁰ Un viens no tiem cirta augstā priesteru kalpam un nocirta tam labo ausi.

⁵¹ Bet Jēzus atbildēja un sacīja: «Diezgan! Pietiek.» Un Viņš aizskāra viņa ausi un to dziedināja.

⁵² Un Jēzus sacīja augstajiem priesteriem un Tempļa virsniekiem un vecajiem, kas pret Viņu bija sapulcējušies: «Jūs esat izgājuši kā pret slepkavu ar zobeniem un nūjām!

⁵³ Es esmu bijis ik dienas pie jums Templī, un jūs savas rokas Man neesat pielikuši; bet šī ir jūsu stunda un tumsības vara.»

⁵⁴ Un tie Viņu saņēma un noveda augstā priesteru namā. Bet Pēteris sekoja no tālienes.

⁵⁵ Un, kad tie uguni bija sakūruši pagalma vidū un kopā sasēdušies, Pēteris apsēdās pie viņiem.

⁵⁶ Un kāda kalpone, to redzēdama sēžam pie uguns, uzlūkoja viņu un sacīja: «Šis arī bija pie Viņa.»

⁵⁷ Bet tas Viņu aizliedza, sacīdams: «Sievā, es Viņu nepazīstu.»

⁵⁸ Un pēc maza brīža vēl cits, viņu redzēdams, sacīja: «Arī tu esi no viņiem.» Bet Pēteris sacīja: «Cilvēk, es neesmu.»

⁵⁹ Un pēc kādas stundas cits to apstiprināja, sacīdams: «Patiesi, arī šis ir bijis pie Viņa, jo tas arī ir galilietis.»

⁶⁰ Bet Pēteris sacīja: «Cilvēk, es nezinu, ko tu runā.» Un tūliņ, viņam vēl runājot, gailis dziedāja.

⁶¹ Un Tas Kungs pagriezās un uzlūkoja Pēteri. Tad Pēteris atcerējās Tā Kunga vārdu, ko Tas viņam bija sacījis: «Pirms gailis šodien dziedās, tu Mani trīsreiz aizliegsi.»

⁶² Un, ārā izgājis, Pēteris sāka gauži raudāt.

⁶³ Bet vīri, kas Jēzu apsargāja, apmēdīja un sita Viņu.

⁶⁴ Un tie aizklāja Viņa seju un sita Viņu vaigā un Viņam vaicāja, sacīdami: «Pravieto, kas Tevi sitis?»

⁶⁵ Arī daudz citu lamu tie Viņam sacīja zaimodami.

⁶⁶ Un, kad gaisma ausa, tad tautas vecaji sapulcējās un augstie priesteri un rakstu mācītāji, un tie veda Viņu augstās tiesas priekšā ⁶⁷ un sacīja: «Ja Tu esi Kristus, tad saki mums to.» Bet Viņš tiem sacīja: «Ja Es jums saku, jūs neticat.

⁶⁸ Bet, ja Es jautāju, tad jūs Man neatbildat.

⁶⁹ Bet no šī laika Cilvēka Dēls sēdēs pie visuspēcīgā Dieva labās rokas.»

⁷⁰ Tad visi sacīja: «Tātad Tu esi Dieva Dēls?» Un Viņš tiem sacīja: «Jūs sakāt, ka Es tas esmu.»

⁷¹ Un tie sacīja: «Kādas liecības mums vēl vajag? Jo mēs paši to esam dzirdējuši no Viņa mutes.»

23. nodaļa

¹ Un viss Viņu pulks cēlās un noveda Jēzu pie Pilāta ² un iesāka Viņu apsūdzēt, sacīdami: «Mēs atrodam, ka šis mūsu tautu mulšina un aizliedz dot ķeizaram nodokļus, sacīdams: Viņš esot Kristus, Ķēniņš.»

³ Un Pilāts Viņam jautāja, sacīdams: «Vai Tu esi Jūdu ķēniņš?» Un Viņš atbildēdams tam sacīja: «Tu to saki.»

⁴ Bet Pilāts sacīja augstajiem priesteriem un ļaudīm: «Es nekādas vainas pie šī cilvēka neatrodu.»

⁵ Un tie viņam uzmācās un sacīja: «Viņš musina tautu, mācīdams pa visu Jūdeju, iesākdams no Galilejas līdz šejieni.»

⁶ Bet, kad Pilāts to dzirdēja, tad viņš jautāja, vai šis cilvēks esot no Galilejas.

⁷ Un, izzinājis, ka viņš piederot Hēroda tiesā, tas Viņu nosūtīja pie Hēroda, kas tanīs dienās arī bija Jeruzālemē.

⁸ Bet, kad Hērods Jēzu redzēja, tas tapa līkšms. Jo tas jau sen gribēja Viņu redzēt, tādēļ ka tas daudz par Viņu bija dzirdējis un cerēja kādu zīmi no Viņa redzēt.

⁹ Un tas daudz vārdiem Viņu izjautāja. Bet Viņš tam nekā neatbildēja.

¹⁰ Un augstie priesteri un rakstu mācītāji stāvēja un Viņu ļoti apsūdzēja.

¹¹ Bet Hērods ar savu pils saimi Viņu nicināja un apmēdīja un, apvilkuši Tam krāšņu tērpu, sūtīja To atpakaļ pie Pilāta.

¹² Tai dienā Pilāts un Hērods tapa draugi, jo iepriekš tie savā starpā bija naidā.

¹³ Un Pilāts, sasaucis augstos priesterus un virsniekus un ļaudis, ¹⁴ tiem sacīja: «Jūs šo cilvēku pie manis esat atveduši, ka Viņš ļaudis musinot, un redziet, es Viņu esmu jūsu priekšā nopratinājis un pie tā cilvēka neesmu atradis nekādas vainas, kādēļ jūs Viņu apsūdzat; ¹⁵ un Hērods arī ne; jo tas Viņu pie mums atpakaļ sūtījis, un redzi, Viņš nekā nav darījis, ar ko nāvi būtu pelnījis.

¹⁶ Tāpēc es Viņu gribu pārmācīt un atlaist.»

¹⁷ Un uz svētkiem tam vajadzēja viņiem vienu cietumnieku atlaist.

¹⁸ Bet viss pulks brēca un sacīja: «Nost ar šo, – un: atlaid mums Barabu!»

¹⁹ Tas kāda dumpja dēļ, kas pilsētā bija noticis, un slepkavības dēļ bija iemests cietumā.

²⁰ Tad Pilāts atkal viņus uzrunāja, gribēdams Jēzu atlaist.

²¹ Bet tie sauca un sacīja: «Sit Viņu krustā, sit Viņu krustā!»

²² Bet viņš trešo reizi tiem sacīja: «Ko tad šis ļauna darījis? Es pie Viņa nekādas nāves vainas neatrodu; tāpēc es Viņu gribu pārmācīt un atlaist.»

²³ Bet tie tam uzmācās ar lielu kliegšanu, lūgdami, ka Viņš taptu krustā sist, un viņu kliegšana pārspēja.

²⁴ Tad Pilāts nosprieda izpildīt viņu vēlēšanos.

²⁵ Un viņš tiem atlaida to, kas dumpja un slepkavības dēļ cietumā bija iemests, ko tie bija izlūgušies, bet Jēzu tas nodeva viņu gribai.

²⁶ Un, kad Viņu aizveda, tie saņēma no Kirēnas kādu Sīmani, kas nāca no lauka, un uzlika tam krustu, lai tas to Jēzum nestu pakal.

²⁷ Bet liels ļaužu un sievu pulks Viņam sekoja, tās Viņu nožēloja un apraudāja.

²⁸ Bet Jēzus pret tām pagriezās un sacīja: «Jūs Jeruzālemes meitas, neraudiet par Mani, bet raudiet pašas par sevi un par saviem bērniem.

²⁹ Jo, redziet, nāks dienas, kad sacīs: svētīgas ir neauglīgās un tās miesas, kas nav bērņus nesušas, un krūtis, kas nav zīdījušas.

³⁰ Tad tie iesāks sacīt uz kalniem: krītiel uz mums, – un uz pakalniem: aplājiet mūs!

³¹ Jo, kad to dara pie zaļa koka, kas tad notiks pie nokaltuša?»

³² Bet divi ļaundari arī tapa novesti, ka taptu nomaitāti līdz ar Viņu.

³³ Un, kad tie nonāca tai vietā, ko sauc par pieres vietu, tad tie tur sita krustā Viņu un tos ļaundarus, vienu pa labo un otru pa kreiso roku.

³⁴ Bet Jēzus sacīja: «Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara.» Un tie, Viņa drēbes dalīdami, kauliņus par tām meta.

³⁵ Un ļaudis stāvēja skatīdamies. Bet arī virsnieki Viņu izsmēja, sacīdami: «Viņš citiem palīdzējis, lai palīdzas pats Sev, ja šis ir Kristus, Dieva izredzētais.»

³⁶ Un arī kareivji Viņu apmēdīja, piegāja un Viņam etiķi atnesa ³⁷ un sacīja: «Ja Tu esi Jūdu ķēniņš, tad palīdzies pats Sev!»

³⁸ Un virs Viņa bija uzraksts: ŠIS IR JŪDU ĶĒNIŅŠ.

³⁹ Un viens no pakārtajiem ļaundariem Viņu zaimoja, sacīdams: «Ja Tu esi Kristus, tad glāb Sevi pašu un mūs!»

⁴⁰ Bet otrs to norāja un sacīja: «Arī tu nebīsties Dieva, kas esi tai pašā sodā!

⁴¹ Un mums gan pareizi notiek: jo mēs dabūjam, ko esam pelnījuši ar saviem darbiem, bet šis nekā ļauna nav darījis.»

⁴² Un viņš sacīja: «Jēzu, piemini mani, kad Tu nāksi Savā valstībā!»

⁴³ Un Jēzus tam sacīja: «Patiesi Es tev saku: šodien tu būsi ar Mani paradīzē.»

⁴⁴ Un tas bija ap sesto stundu. Tad tapa tumšs pār visu zemi līdz devītai stundai.

⁴⁵ Un saule tapa aptumšota, un priekšskars Templī pārplīsa vidū pušu.

⁴⁶ Un Jēzus sauca skaņā balsī: «Tēvs, Es nododu Savu garu Tavās rokās.» Un, to sacījis, Viņš nomira.

⁴⁷ Un virsnieks, redzēdams, kas notika, Dievu teica un sacīja: «Patiesi, šis bijis taisns cilvēks.»

⁴⁸ Un visi ļaudis, kas tur bija klāt un redzēja, kas notika, sita pa krūtīm un griezās atpakaļ.

⁴⁹ Bet visi Viņa paziņas stāvēja no tālienes un sievas, kas ar Viņu bija nākušas no Galilejas un šās lietas redzēja.

⁵⁰ Un redzi, viens vīrs, Jāzeps vārdā, kas bija runas kungs, labs un taisns vīrs – ⁵¹ šis nebija piebiedrojies viņu padomam un rīcībai, no Arimatijas, jūdu pilsētas, kas arī pats gaidīja uz Dieva valstību, – ⁵² šis aizgāja pie Pilāta un lūdza Jēzus miesas ⁵³ un tās noņēma, ietina smalkā audeklā un ielika kapā, kas bija izcirsts klintī, kur vēl neviens nebija glabāts.

⁵⁴ Un tā bija sataisāmā diena, un sabats jau sākās.

⁵⁵ Un sievas, kas ar Viņu bija nākušas no Galilejas, arī gāja līdz un apskatīja kapu un kā Viņa miesas tapa noliktas.

⁵⁶ Un, atpakaļ griezušās, tās sataisīja smaržīgas svaidāmās zāles, un sabatu tās pavadīja klusu pēc bauslības.

24. nodaļa

¹ Bet pirmajā nedēļas dienā ļoti agri, gaismai austot, sievas nāca pie kapa un nesa svaidāmās zāles, ko tās bija sataisījušas. Un vēl kādas citas bija līdz ar tām.

² Un tās atrada akmeni no kapa noveltu.

³ Tās gāja iekšā un Tā Kunga Jēzus miesas neatrada.

⁴ Un, kad tās nezināja, ko darīt, redzi, tad pie tām piestājās divi vīri spīdošās drēbēs.

⁵ Un, kad tās pārbijušās nolaida acis uz zemi, viņi tām sacīja: «Ko jūs meklējat dzīvo pie mirušiem?»

⁶ Viņš nav šeit, bet ir augšāmcēlies. Pieminiet, ko Viņš jums runājis, vēl Galilejā būdams, ⁷ sacīdams: Cilvēka Dēlam būs tapt nodotam grēcinieku rokās un krustā sistam un trešā dienā augšāmcelties.»

⁸ Un tās atcerējās Viņa vārdus.

⁹ Un, atpakaļ griezušās no kapa, tās to visu pasludināja tiem vienpadsmit un visiem citiem.

¹⁰ Un tur bija Marija Magdalēna un Joanna, un Marija, Jēkaba māte, un citas ar tām, kas apustuļiem to sacīja.

¹¹ Un šie vārdi tiem izlikās kā pasaka, un tie viņām neticēja.

¹² Bet Pēteris cēlās un aizskrēja pie kapa. Tur viņš nolieciens paskatījās iekšā un redzēja noliktus tik autus vien un aizgāja, brīnīdamies par to, kas bija noticis.

¹³ Un redzi, divi no tiem gāja tai pašā dienā uz kādu pilsētiņu, tā bija sešdesmit stadijas no Jeruzālemes, vārdā Emava.

¹⁴ Un tie sarunājās par visām tām lietām, kas bija notikušas.

¹⁵ Un gadījās, kad tie tā savā starpā runāja un apspriedās, arī pats Jēzus tiem tuvojās un gāja ar viņiem.

¹⁶ Bet viņu acis tapa turētas, ka tie Viņu nepazina.

¹⁷ Un Viņš tiem sacīja: «Kādas tās runas, ko jūs runājat savā starpā uz ceļa?» Un viņi apstājās bēdu pilnām sirdīm.

¹⁸ Tad viens, vārdā Kleops, atbildēja un Viņam sacīja: «Vai Tu viens esi tāds svešinieks Jeruzālemē, kas nezina, kas šinīs dienās tur noticis?»

¹⁹ Un Viņš tiem sacīja: «Kas tad?» Un tie Viņam sacīja: «Tas ar Jēzu no Nacaretas, kas bija pravietis, varens darbos un vārdos Dieva un visas tautas priekšā, ²⁰ ka To mūsu augstie priesteri un virsnieki nodevuši pazudināšanai uz nāvi un Viņu situši krustā.

²¹ Bet mēs cerējām, ka Viņš ir Tas, kas Israēlu atpestīs; un turklāt šodien ir tieši trešā diena, kopš šīs lietas notikušas.

²² Tad arī kādas no mūsu sievietēm mūs izbiedēja; tās agri bijušas pie kapa ²³ un, Viņa miesas neatradušas, nāk un saka, ka esot redzējušas eņģeļu parādīšanos, kas saka, Viņš esot dzīvs.

²⁴ Un kādi no mums nogāja pie kapa un atrada tā, kā sievas sacīja, bet Viņu pašu tie neredzēja.»

²⁵ Tad Viņš tiem sacīja: «Ak, jūs nesaprašas un sirdī kūtrie, ka jūs negribat ticēt visu to, ko pravieši sludinājuši!

²⁶ Vai Kristum tā nebija jācieš un jāieiet Savā godībā?»

²⁷ Un, iesākdams no Mozus un visiem praviešiem, Viņš tiem izskaidroja visus rakstus, kas par Viņu rakstīti.

²⁸ Un tie tuvojās pilsētiņai, kurp tie gāja, bet Viņš likās ejot tālāk.

²⁹ Un viņi To gauži lūdza un sacīja: «Paliec pie mums, jo vakars metas, un diena jau pagalam!» Un Viņš iegāja pie tiem palikt.

³⁰ Un notika, ka Viņš, ar tiem pie galda sēdēdams, maizi ņēma, pateicās, pārlauza un tiem to deva,

³¹ tad viņu acis tapa atvērtas un tie Viņu pazina; bet Viņš no tiem nozuda.

³² Un tie sacīja savā starpā: «Vai mūsu sirds mūsos nedega, kad Viņš ar mums runāja ceļā, mums rakstus izskaidrodams?»

³³ Un tai pašā stundā viņi cēlās, griezās atpakaļ uz Jeruzālemi un atrada tos vienpadsmit sapulcējušos un tos, kas pie tiem bija.

³⁴ Tie sacīja: «Tas Kungs patiesi augšāmcēlies un Sīmanim parādījies.»

³⁵ Un viņi šiem stāstīja, kas bija noticis ceļā un kā Tas viņu pazīts, maizi laužot.

³⁶ Un, kad viņi runāja par šīm lietām, Jēzus pats stājās viņu vidū un viņiem sacīja: «Miers ar jums!»

³⁷ Bet tie ļoti izbijās un baiļojās, un viņiem šķita, ka garu redzot.

³⁸ Un Viņš tiem sacīja: «Kāpēc esat tā izbijušies? Un kāpēc tādas šaubas ceļas jūsu sirdīs?

³⁹ Redziet Manas rokas un Manas kājas! Es pats tas esmu. Aptaustait Mani un apskatait; jo garam nav miesas un kaulu, kā jūs redzat Man esam.»

⁴⁰ Un, to sacījis, Viņš tiem rādīja Savas rokas un kājas.

⁴¹ Bet, kad tie to aiz prieka vēl neticēja un brīnījās, Viņš tiem sacīja: «Vai jums šie ir kas ēdams?»

⁴² Un viņi Tam pasniedza gabalu ceptas zivs un tīru medu.

⁴³ Un Viņš ņēma un ēda to, viņiem redzot.

⁴⁴ Pēc tam Viņš tiem sacīja: «Šie ir tie vārdi, ko Es jums esmu sacījis, vēl pie jums būdams, ka visam bija notikt, kas par Mani rakstīts Mozus bauslībā, praviešos un dziesmās.»

⁴⁵ Tad Viņš tiem saprašanu atdarīja, ka tie rakstus saprata, ⁴⁶ un tiem sacīja: «Tā stāv rakstīts, ka Kristum bija ciest un augšāmcēlies no miroņiem trešā dienā ⁴⁷ un ka Viņa Vārdā būs sludināt atgriešanos un grēku piedošanu visām tautām, iesākot no Jeruzālemes, ⁴⁸ un jūs esat liecinieki tam visam.

⁴⁹ Un redzi, Es jums sūtu Sava Tēva apsollījumu. Bet palieciens jūs pilsētā, līdz kamēr tiksit apģērbti ar spēku no augšienes.»

⁵⁰ Un Viņš tos izveda līdz Betānijai un, Savas rokas pacēlis, tos svētīja.

⁵¹ Un notika, kad Viņš tos svētīja, Viņš no tiem šķīrās un tapa uzcelts debesīs.

⁵² Bet tie Viņu pielūdza un atgriezās Jeruzālemē ar lielu prieku, ⁵³ un bija allaž Templī, teica un slavēja Dievu.

7. Apustuļu darbi

(V.E.: Krieviski: «Деяния святых апостолов» {[R-EVANG3](#)}. Rakstīti ap 90.gadu. Tas pats autors, kas Lūkas evaņģēlijam.)

1. nodaļa

¹ Pirmajā grāmatā, Teofil, esmu stāstījis par visu, ko Jēzus darījis un mācījis no paša sākuma ² līdz tai dienai, kad, caur Svēto Garu devis pavēles apustuļiem, ko bija izredzējis, Viņš tika uzņemts debesīs.

³ Tiem Viņš arī pēc Savām ciešanām ar daudz skaidrām zīmēm bija dzīvs parādījies un, četrdesmit dienas viņu vidū redzēts, runājis par Dieva valstību.

⁴ Un, tos sapulcinājis, Viņš tiem pavēlēja neaiziet no Jeruzālemes, bet gaidīt Tēva apsoltījumu, ko jūs, tā Viņš sacīja, no Manis esat dzirdējuši.

⁵ Jo Jānis gan ir kristījis ar ūdeni, bet jūs tiksit kristīti ar Svēto Garu pēc nedaudz dienām.

⁶ Tad tie, kas bija kopā, Viņam vaicāja: «Kungs, vai Tu šinī laikā atkal uzcelsi Israēlam valstību?»

⁷ Viņš tiem atbildēja: «Nav jūsu daļa zināt laikus vai brīžus, ko Tēvs nolīcis Savā paša varā.

⁸ Bet jūs dabūsit spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsit Mani liecinieki kā Jeruzālemē, tā visā Jūdejā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam.»

⁹ To sacījis, Viņš, tiem redzot, tika pacelts, un padebess Viņu uzņēma prom no viņu acīm.

¹⁰ Kad tie, Viņam aizejot, cieši skatījās uz debesīm, lūk, pie tiem stāvēja divi vīri baltās drēbēs.

¹¹ Tie sacīja: «Galilieši, ko jūs stāvat, skatīdamies uz debesīm? Šis Jēzus, kas uzņemts prom no jums debesīs, tāpat nāks, kā jūs Viņu esat redzējuši debesīs aizejam.»

¹² Tad viņi griezās atpakaļ uz Jeruzālemi no kalna, ko sauc Eļļas kalns, kas ir tuvu pie Jeruzālemes, vienu sabata gājumu.

¹³ Un, tur nonākuši, viņi uzkāpa augšistabā, kur mēdza uzturēties Pēteris un Jānis, Jēkabs un Andrejs, Filips un Toms, Bartolomejs un Matejs, Jēkabs, Alfeja dēls, un Zēlots Sīmanis un Jūda, Jēkaba dēls.

¹⁴ Tie visi vienprātīgi palika kopā lūgšanās līdz ar sievietēm un Mariju, Jēzus māti, un ar Viņa brāļiem.

¹⁵ Tanīs dienās Pēteris, piecēlies brāļu vidū – tur bija kopā ap simts divdesmit cilvēku, sacīja:

¹⁶ «Brāļi, bija jāpiepildās rakstiem, ko Svētais Gars runājis ar Dāvida muti par Jūdu, kurš bija vedis Jēzus gūstītājus.

¹⁷ Jo tas bija pieskaitīts mums un saņēmis to pašu kalpošanu.

¹⁸ Tas, ieguvis tīrumu par netaisnības algu un uz vaiga nokritis, ir vidū pārsprādzis, un visas viņa iekšas izgāzušās.

¹⁹ Tas kļuva zināms visiem Jeruzālemes iedzīvotājiem, tādēļ arī šis tīrums viņu valodā nosaukts Hakeldama, tas ir, asins tīrums.

²⁰ Jo psalmu grāmatā ir rakstīts: viņa māja lai paliek par postažu, lai neviens tur nedzīvo; un lai cits dabū viņa uzrauga pilnvaras.

²¹ Tāpēc vienam no tiem vīriem, kas ar mums kopā gājuši visu to laiku, kad Kungs Jēzus pie mums nācis un gājis, ²² sākot ar Jāņa kristību līdz tai dienai, kad Viņš no mums tika uzņemts debesīs, vienam no tiem līdz ar mums jāklūst par Viņa augšāmcelšanās liecinieku.»

²³ Un tie izraudzīja divus, Jāzepu, sauktu Barsabu, ar pievārdu Justs, un Matiju.

²⁴ Un, Dievu pielūguši, viņi sacīja: «Kungs, Tu visu siržu pazinējs, rādi, kuru no šiem abiem Tu esi izredzējis ²⁵ uzņemt kalpošanu un apustuļa darbu, ko Jūda ir atstājis, lai noietu savā vietā.»

²⁶ Tie deva viņiem meslus, un mesli krita Matijam, un viņš tika pieskaitīts vienpadsmit apustuļiem.

2. nodaļa

¹ Kad Vasarassvētku diena bija atnākusi, visi bija sapulcējušies vienā vietā; ² un piepeši no debesīm nāca rūkoņa, it kā stiprs vējš pūstu, un piepildīja visu namu, kur tie sēdēja, ³ un viņiem

parādījās it kā uguns mēles, kas sadalījās un nolaidās uz ikvienu no tiem,⁴ un visi tika piepildīti ar Svēto Garu un sāka runāt citās mēlēs, kā Gars tiem deva izrunāt.

⁵ Bet Jeruzālemē dzīvoja jūdi, dievbijīgi vīri no visādām tautām zem debess; ⁶ kad šī balss atskanēja, ļaužu pulks sanāca kopā un izbijās, jo ikviens tos dzirdēja runājam savā valodā.

⁷ Tie sabijās un brīnīdamies sacīja: «Vai visi šie, kas runā, nav galilieši?»

⁸ Kā tad mēs ikviens dzirdam savu dzimto valodu – ⁹ partieši, mēdieši, ēlāmieši un kas dzīvojam Mezopotānijā, Jūdejā un Kapadoķijā, Pontā un Āzijā, ¹⁰ Frīģijā un Pamfīlijā, Ēģiptē un Lībijas novados uz Kirēnas pusi, un šie uz dzīvi apmetušies romieši, jūdi un prosēliti, ¹¹ krētieši un arābi, mēs dzirdam tos mūsu pašu valodās Dieva lielos darbus paužam.»

¹² Izbijušies un neziņā būdami, tie visi cits citam jautāja: «Kas tas ir?»

¹³ Bet citi zobodamies sacīja: «Tie salda vīna pilni.»

¹⁴ Bet Pēteris, nostājies ar tiem vienpadsmit, iesāka runāt un tiem sacīja: «Jūs, jūdi un visi, kas Jeruzālemē dzīvojat, lai tas jums ir zināms, un iegaumējiet manus vārdus; ¹⁵ šie nav piedzēruši, kā jums šķiet, jo ir tikai dienas trešā stunda, ¹⁶ bet te piepildās pravieša Joēla vārdi: ¹⁷ tas notiks pēdējās dienās, saka Dievs, Es izliešu no Sava Gara pār visu miesu, un jūsu dēli un jūsu meitas pravietos, un jūsu jaunekļi redzēs parādības, un jūsu sirmgalvji sapņos sapņus.

¹⁸ Un arī pār Saviem kalpiem un Savām kalponēm Es tanīs dienās izliešu no Sava Gara, un tie pravietos.

¹⁹ Un Es došu brīnumus augšā pie debesīm un zīmes apakšā virs zemes: asinis un uguni, un dūmus, un tvaiku.

²⁰ Saule pārvērtīsies tumsā un mēness asinīs, pirms nāks Tā Kunga lielā un spožā diena.

²¹ Un ikviens, kas Tā Kunga Vārdu piesauks, tiks izglābts. –

²² Israēlieši, uzklausait šos vārdus: Nacarieti Jēzu, šo vīru, Dievs jūsu priekšā apliecinājis ar vareniem darbiem, brīnumiem un zīmēm, ko Dievs darījis caur Viņu jūsu vidū, kā jūs paši zināt, ²³ To Dievs pēc Sava lēmuma un paredzes nodevis, un jūs Viņu ar noziedznieku rokām esat piekaluši pie krusta un nonāvējuši.

²⁴ Viņu Dievs uzmodinājis, nāves sāpes raisīdams, jo nevarēja būt, ka tā Viņu paturētu savā varā.

²⁵ Jo Dāvids par Viņu saka: Tas Kungs man vienmēr bijis acu priekšā, jo Viņš man ir pa labo roku, lai es nešaubītos.

²⁶ Tāpēc mana sirds priecājas un mana mēle līksmojas, un arī mana miesa dusēs cerībā.

²⁷ Jo Tu manu dvēseli nepametīsi pazemē, nedz Savam Svētajam liksi redzēt satrūdēšanu.

²⁸ Tu man esi zināmus darījis dzīvības ceļus, Tu mani piepildīsi ar prieku Sava vaiga priekšā. –

²⁹ Brāļi, es uzdrošinos atklāti ar jums runāt par ciltstēvu Dāvidu; tas ir nomiris un apglabāts, un viņa kaps ir pie mums līdz šai dienai.

³⁰ Viņš bija pravietis un zināja, ka Dievs zvērēdams viņam bija solījis sēdināt vienu no viņa atvasēm uz viņa goda krēsla.

³¹ Viņš, to paredzēdams, ir runājis par Kristus augšāmcelšanos: Viņš nepalika pazemē, un Viņa miesa neredzēja satrūdēšanu.

³² Šo Jēzu Dievs ir uzmodinājis, tam mēs visi esam liecinieki.

³³ Dieva labās rokas paaugstināts un no Tēva dabūjis Svētā Gara apsolījumu, Viņš izlējis To, ko jūs tagad redzat un dzirdat.

³⁴ Jo Dāvids nav uzkāpis debesīs, bet viņš saka: Tas Kungs ir sacījis manam Kungam: sēdies Man pa labo roku, ³⁵ tiekāms Es Tavus ienaidniekus lieku par pameslu Tavām kājām. –

³⁶ Tad lai viss Israēla nams zina un nešaubās, ka Dievs Viņu ir darījis par Kungu un Kristu, šo pašu Jēzu, ko jūs esat situši krustā.»

³⁷ Šie vārdi sāpīgi ķēra viņu sirdis, un tie sacīja uz Pēteri un citiem apustuļiem: «Brāļi, ko lai mēs darām?»

³⁸ Bet Pēteris tiem atbildēja: «Atgriezieties no grēkiem un liecieties kristīties ikviens Jēzus Kristus Vārdā, lai jūs dabūtu grēku piedošanu un saņemtu Svētā Gara dāvanu.

³⁹ Jo šis solījums dots jums un jūsu bērniem un visiem, kas vēl ir tālu, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, pieaicinās.»

⁴⁰ Un vēl ar daudz citiem vārdiem viņš liecināja un tos pamācīja, sacīdams: «Izglābieties no šīs samaitātās cilts!»

⁴¹ Kas viņa vārdus uzņēma, tos kristīja, un tanī dienā tiem pievienojās ap trīs tūkstoši dvēseļu; ⁴² un tie pastāvēja apustuļu mācībā un sadraudzībā, maizes laušanā un lūgšanās.

⁴³ Visus pārņēma bailes, un apustuļi darīja daudz brīnumu un zīmju.

⁴⁴ Bet visi ticīgie turējās kopā, un viss tiem bija kopīgs; ⁴⁵ viņi pārdeva savus īpašumus un rocību un izdalīja visiem, kā kuram vajadzēja.

⁴⁶ Viņi mēdza ik dienas vienprātīgi sanākt Templī, pa mājām tie lauza maizi un baudīja barību ar gaviļēm un vientiesīgu sirdi, ⁴⁷ slavēdami Dievu, un viņi bija ieredzēti visā tautā. Bet Tas Kungs ik dienas pievienoja viņiem tos, kas tika izglābti.

3. nodaļa

¹ Pēteris un Jānis gāja uz Templi ap lūgšanas stundu, tas ir, devīto.

² Tanī brīdī nesa kādu vīru, kas bija tizls no mātes miesām, to ik dienas nolika pie Tempļa durvīm, sauktām par Krāšņajām, lai viņš lūgtu dāvanas no tiem, kas gāja Templī.

³ Redzēdams Pēteri un Jāni, kas gribēja ieiet Templī, viņš lūdza kādu dāvanu.

⁴ Bet Pēteris ar Jāni, to cieši uzlūkodami, teica: «Skaties uz mums.»

⁵ Tas pievērsās viņiem, cerēdams kaut ko no viņiem saņemt.

⁶ Bet Pēteris sacīja: «Sudraba un zelta man nav; bet, kas man ir, to es tev dodu: nacarieša Jēzus Kristus Vārdā – staigā!»

⁷ Un, satvēris pie labās rokas, Pēteris to pacēla; tūdaļ viņa pēdas un krumšļi kļuva stingri, ⁸ un, uzlēcis kājās, viņš varēja staigāt: viņš iegāja kopā ar viņiem Templī, staigāja un lēkāja un slavēja Dievu.

⁹ Visi ļaudis redzēja viņu staigājam un Dievu teicam; ¹⁰ tie viņu pazina un zināja, ka viņš bija tas pats, kas dāvanu dēļ pie Tempļa Krāšņajām durvīm bija sēdējis, un viņi izbijās un brīnījās par to, kas viņam bija noticis.

¹¹ Viņam pie Pētera un Jāņa turoties, visi ļaudis izbijušies saskrēja pie tiem tā sauktajā Salamana ailē.

¹² To redzēdams, Pēteris uzrunāja ļaudis: «Israēlieši, ko jūs brīnāties par to un ko jūs skatāties uz mums, it kā mēs paši ar savu spēku vai dievbijību būtu panākuši, ka šis staigā?»

¹³ Abrahāma, Īzāka un Jēkaba Dievs, mūsu tēvu Dievs, ir godā cēlis Savu kalpu Jēzu, ko jūs esat nodevuši un aizlieguši Pilāta priekšā, kad tas gribēja Viņu atbrīvot; ¹⁴ bet jūs Svēto un Taisno esat aizlieguši un lūguši, lai jums dāvā slepkavu, ¹⁵ bet dzīvības Valdnieku jūs esat nonāvējuši, Viņu Dievs ir uzmodinājis no mirušiem, tam mēs esam liecinieki.

¹⁶ Un tāpēc, ka šis, ko jūs redzat un pazīstat, ir ticējis Viņa Vārdam, Viņa Vārds to ir dziedinājis, un ticība, kas ar To nāk, tam devusi veselību jūsu visu priekšā.

¹⁷ Un nu, brāļi, es zinu, ka jūs aiz nezināšanas to esat darījuši, tāpat arī jūsu vadoņi.

¹⁸ Bet, ko Dievs ar visu praviešu muti iepriekš sludinājis, ka Viņa Svaidītājam jācieš, to Viņš tā arī piepildījis.

¹⁹ Tāpēc nožēlojiet savus grēkus un atgriezieties, lai jūsu grēki tiek izdeldēti ²⁰ un Tas Kungs liktu nākt atspirgšanas laikiem un sūtītu jums izredzēto Kristu Jēzu, ²¹ kas debesīm jāuzņem līdz tam laikam, kad viss būs panākts, par ko Dievs jau kopš seniem laikiem runājis ar svēto praviešu muti.

²² Jo Mozus ir sacījis: Dievs Kungs iecels jums Pravieti no jūsu brāļiem tāpat kā mani; Tam klausait visās lietās, ko Tas uz jums runās.

²³ Un ikviena dvēsele, kas neklausīs šim Pravietim, tiks izdeldēta no tautas vidus. –

²⁴ Un visi pravieši, sākot ar Samuēlu, un tie, kas turpmāk runājuši, arī šīs dienas ir pasludinājuši.

²⁵ Jūs esat šo praviešu un šīs derības bērni, ko Dievs ir slēdzis ar jūsu tēviem, sacīdams uz Abrahāmu: un tavos pēcnācējos tiks svētītas visas ciltis virs zemes. –

²⁶ Jums vispirms Dievs devis Savu Kalpu un To sūtījis, lai Viņš jūs svētītu, ka ikviens atgriežas no Sava ļaunuma.»

4. nodaļa

¹ Tiem uz ļaudīm runājot, pienāca priesteri, Tempļa sardzes priekšnieks un saduķeji, ² sadusmoti par to, ka viņi ļaudis mācīja un sludināja Jēzū augšāmcelsanos no mirušiem.

³ Tie satvēra viņus un turēja apcietinājumā līdz rītam; jo bija jau vakars.

⁴ Bet daudz ļaužu, kas šos vārdus bija dzirdējuši, ticēja, un viņu skaits bija ap pieci tūkstoši vīru.

⁵ Nākamajā dienā sapulcējās viņu vadoņi, vecaji un rakstu mācītāji Jeruzālemē, ⁶ tāpat augstais priesteris Anna un Kajafa, Jānis, Aleksandrs un visi, kas bija no augsto priesteru cilts.

⁷ Un, tie viņus savā vidū nostatījuši, pratināja: «Kādā spēkā vai kādā vārdā jūs to esat darījuši?»

⁸ Tad Pēteris, Svētā Gara pilns, tiem sacīja: «Tautas vadoņi un vecaji, ⁹ ja mūs šodien pratina laba darba dēļ, ar ko šis neveselais cilvēks ir dziedināts, ¹⁰ tad lai jums visi un visai Israēla tautai ir zināms, ka šis stāv vesels jūsu priekšā nacarieša Jēzus Kristus Vārdā, ko jūs esat situši krustā, bet ko Dievs uzmodinājis no mirušiem.

¹¹ Šis ir akmens, ko jūs, nama cēlēji, esat atmetuši un kas kļuvis par stūra akmeni.

¹² Nav pestīšanas nevienā citā; jo nav neviens cits vārds zem debess cilvēkiem dots, kurā mums lemta pestīšana.»

¹³ Kad viņi redzēja Pētera un Jāņa drošsirdību un noprata, ka tie ir nemācīti un vienkārši cilvēki, viņi brīnījās; viņi arī uzzināja, ka tie bijuši kopā ar Jēzu, ¹⁴ un, redzot izdziedināto cilvēku pie tiem stāvam, viņiem nebija nekā ko pretim teikt.

¹⁵ Pavēlējuši tiem atstāt sinedriju, viņi apspriedās savā starpā, sacīdami:

¹⁶ «Ko lai darām ar šiem cilvēkiem? Jo, ka tiešām brīnums caur tiem noticis, tas visiem ir zināms, kas Jeruzālemē dzīvo, un mēs to nevaram noliegt; ¹⁷ bet lai tas ļaužu starpā tālāk neizpaužas, mēs tiem stingri piekodināsim nerunāt vairs šinī Vārdā ne ar vienu cilvēku.»

¹⁸ Tos ieaicinājuši, viņi tiem pavēlēja nemaz vairs nerunāt, nedz mācīt Jēzus Vārdā.

¹⁹ Bet Pēteris un Jānis, tiem atbildēdami, sacīja: «Spriediet paši, vai ir taisnīgi Dieva priekšā jums vairāk klausīt nekā Dievam; ²⁰ jo mēs nevaram nerunāt par to, ko esam redzējuši un dzirdējuši.»

²¹ Tiem vēlreiz piedraudējuši un nevarēdami izdomāt, kā tos sodīt, viņi tos atlaida ļaužu dēļ, jo visi teica Dievu par to, kas bija noticis, ²² jo šis cilvēks, kam dziedināšanas brīnums bija noticis, bija vairāk kā četrdesmit gadu vecs.

²³ Atbrīvoti tie nāca pie savējiem un stāstīja, ko augstie priesteri un vecaji tiem bija sacījuši.

²⁴ To dzirdējuši, viņi vienprātīgi lūdza Dievu, sacīdami: «Kungs, Tu, kas esi radījis debesis un zemi un jūru un visu, kas tanī, ²⁵ kas ar Sava kalpa, mūsu tēva Dāvida, muti caur Svēto Garu esi sacījis: kāpēc tautas trako un ļaudis izdomā nelietības?»

²⁶ Zemes ķēniņi sacēlušies un valdnieki apvienojušies pret To Kungu un Viņa Svaidīto. –

²⁷ Jo patiesi Hērods un Poncijs Pilāts līdz ar pagāniem un Israēla ļaudīm šinī pilsētā apvienojušies pret Tavu svēto kalpu Jēzu, ko Tu esi svaidījis, ²⁸ lai darītu to, ko Tava roka un Tavs padoms iepriekš bija nolēmis, ka tam bija jānotiek.

²⁹ Tad nu, Kungs, skaties uz viņu draudiem un dod Saviem kalpiem drosmi runāt Tavu vārdu, ³⁰ Savu roku izstiepdams, ka notiek dziedināšanas un zīmes un brīnumi Tava svētā kalpa Jēzus Vārdā.»

³¹ Kad viņi beidza Dievu lūgt, vieta, kur tie bija sapulcējušies, nodrebēja, un tie visi kļuva Svētā Gara pilni un drošu sirdi runāja Dieva vārdus.

³² Ticīgo pulks bija viena sirds un viena dvēsele, neviens neko no savas mantas nesauca par savu, bet viņiem viss bija kopīgs.

³³ Apustuļi ar lielu spēku apliecināja Kunga Jēzus augšāmcelšanos, un liela žēlastība bija ar viņiem visiem.

³⁴ Viņu starpā arī nebija neviena, kam kā trūktu; jo tie, kam bija tīrumi vai nami, tos pārdeva un atnesa maksu par pārdoto ³⁵ un nolika apustuļiem pie kājām; un katram tika izdalīts, kā kuram vajadzēja.

³⁶ Arī Jāzeps, ko apustuļi sauca par Barnabu, tulkojumā: iepriecināšanas dēls, levīts, dzimis kiprietis, ³⁷ pārdeva tīrumu, kas viņam piederēja, atnesa naudu un nolika to pie apustuļu kājām.

5. nodaļa

¹ Bet kāds vīrs, vārdā Ananija, ar savu sievu Sappīru pārdeva savu īpašumu ² un ar sievas ziņu paturēja sev daļu maksas un, kādu daļu atnesis, nolika to pie apustuļu kājām.

³ Tad Pēteris sacīja: «Ananija, kāpēc sātans piepildījis tavu sirdi, ka tu meloji Svētajam Garam un paturēji sev daļu tīruma maksas?»

⁴ Vai tas, tavs būdams, nevarēja tavs palikt, un vai arī pārdots tas nebija tavā rīcībā? Kāpēc tu esi ieņēmis tādu lietu savā sirdī? Tu neesi melojis cilvēkiem, bet Dievam.»

⁵ Dzirdēdams šos vārdus, Ananija pakrita un nomira, un lielas bailes pārņēma visus, kas to dzirdēja.

⁶ Bet jaunekļi piecēlušies to apkopa un, ārā iznesuši, apglabāja.

⁷ Pēc kādām trim stundām ienāca arī viņa sieva, nezinādama, kas bija noticis.

⁸ Tad Pēteris viņai teica: «Saki man, vai jūs šo tīrumu par tādu maksu esat pārdevuši?» Un viņa atbildēja: «Jā, par tādu.»

⁹ Bet Pēteris viņai sacīja: «Kāpēc jūs savā starpā esat norunājuši kārdināt Tā Kunga Garu? Redzi, to kājas, kas tavu vīru apglabājuši, ir durvju priekšā un iznesīs arī tevi.»

¹⁰ Tūdaļ tā nokrita pie viņa kājām un nomira; jaunekļi ienākuši atrada to mirušu, iznesa viņu ārā un apglabāja blakus viņas vīram.

¹¹ Un lielas bailes pārņēma visu draudzi un visus, kas to dzirdēja.

¹² Bet caur apustuļiem notika daudz zīmju un brīnumu ļaužu starpā; un visi vienprātīgi bija kopā Salamana ailē.

¹³ No pārējiem neviens neiedrošinājās ar viņiem biedroties, bet ļaudis tos augsti cienīja.

¹⁴ Un vēl vairāk pievienojās tādu, kas ticēja Tam Kungam, pulks vīru un sievu, ¹⁵ tā ka arī neveselos iznesa uz ielām un lika gultās un nestuvēs, lai, Pēterim garām ejot, kaut viņa ēna kādu no tiem apēnotu.

¹⁶ Arī no apkārtējām pilsētām pulks ļaužu nāca uz Jeruzālemi, nesdami neveselus un nešķīstu garu apsēstus, kas visi tika dziedināti.

¹⁷ Bet augstais priesteris un saduķeju sektas piederīgie, kas ap viņu bija, dusmās iedegušies, ¹⁸ apcietināja apustuļus un iemeta tos pilsētas cietumā.

¹⁹ Bet Tā Kunga eņģelis naktī atvēra cietuma durvis un, tos izvedis, sacīja:

²⁰ «Ejiet, nostājieties Templī un runājiet ļaudīm visus šīs dzīvības vārdus!»

²¹ To dzirdējuši, viņi, rītam austot, iegāja Templī un mācīja. Tad ieradās augstais priesteris un tie, kas ap viņu, sasauca sinedriju un visus Israēla bērnu vecājus un sūtīja uz cietumu tos atvest.

²² Bet sargi, aizgājuši un viņus cietumā neatraduši, atgriezās un ziņoja:

²³ «Mēs atradām cietumu rūpīgi aizslēgtu un sargus stāvam durvju priekšā, bet atvēruši mēs nevienu iekšā neatradām.»

²⁴ Kad Tempļa sardzes priekšnieks un augstie priesteri šos vārdus dzirdēja, tie bija neziņā viņu dēļ, kas šie īsti noticis.

²⁵ Bet kāds atnācis viņiem ziņoja: «Tie vīri, ko jūs esat likuši cietumā, stāv Templī un māca ļaudis.»

²⁶ Tad sardzes priekšnieks ar sargiem aizgāja un tos atveda, ne ar varu, jo tie bijās no ļaudīm, ka viņus nenomētā akmeņiem, ²⁷ un, tos atveduši, statīja sinedrija priekšā. Augstais priesteris tiem vaicāja:

²⁸ «Mēs esam jums stingri pavēlējuši nemācīt šinī Vārdā, un jūs ar savu mācību esat piepildījuši Jeruzālemi un gribat, lai šī cilvēka asinis nāk pār mums.»

²⁹ Bet Pēteris un apustuļi atbildēja: «Dievam vairāk jāklausa nekā cilvēkiem.

³⁰ Mūsu tēvu Dievs ir uzmodinājis Jēzu, ko jūs esat nonāvējuši, To piekārdami pie koka; ³¹ Dievs Viņu paaugstinājis Sev pa labo roku par Valdnieku un Pestītāju, lai vestu Israēlu pie atgriešanās un grēku piedošanas.

³² Mēs esam šo vārdu liecinieki un arī Svētais Gars, ko Dievs devis tiem, kas Viņam paklausa.»

³³ To dzirdējuši, viņi saskaitās un gribēja tos nonāvēt.

³⁴ Bet kāds farizejs, vārdā Gamaliēls, visā tautā cienīts bauslības mācītājs, piecēlās sinedrijā un pavēlēja šos cilvēkus uz Īsu brīdi izvest ārā, ³⁵ un sacīja sinedrijam: «Israēlieši, padomājiet labi, ko jūs gribat darīt ar šiem cilvēkiem.

³⁶ Pirms kāda laika sacēlās Teuda, sacīdams, ka viņš kas esot, viņam piebiedrojās skaitā ap četri simti cilvēku; viņu nonāvēja, un visi, kas viņam paklausīja, ir izklīdināti un iznīcināti.

³⁷ Pēc viņa sacēlās galilietis Jūda pierakstīšanas laikā un aizrāva sev līdzī daudz ļaužu; arī tas gāja bojā, un visi, kas viņam paklausīja, ir izklīdināti.

³⁸ Tādēļ es jums tagad saku: lieciet šos cilvēkus mierā un atlaidiet viņus. Ja šis ir cilvēku nodoms un darbs, tad tas iznīks; ³⁹ bet, ja tas ir no Dieva, tad jūs tos nevarēsiet iznīcināt; pielūkojiet, ka jūs vēl neuzskata par Dieva pretiniekiem!»

⁴⁰ Viņi tam paklausīja un, apustuļus icaicinājuši, tos šauta un, piekodinādami nerunāt Jēzus Vārdā, atlaida.

⁴¹ Tad viņi liksmi aizgāja no sinedrija, ka bija atzīti par cienīgiem Viņa Vārda dēļ ciest negodu.

⁴² Un viņi nemitējās Templī un pa mājām ik dienas mācīt un sludināt Kristu Jēzu.

6. nodaļa

¹ Tanīs dienās, mācekļu skaitam pieaugot, hellēnistu starpā radās kurnēšana pret ebrejiem, ka viņu atraītnes dienīšķajā apkalpošanā paliekot neievērotas.

² Tie divpadsmit saaicināja visus mācekļus un sacīja: «Nav pareizi, ka mēs, kalpodami pie galda, atstājam novārtā Dieva vārdu.

³ Tāpēc, brāļi, izredziet no sava vidus septiņus vīrus, kam laba slava, Svētā Gara un gudrības pilnus, kam mēs varētu šo pienākumu uzticēt; ⁴ bet mēs gribam arī turpmāk Dievu lūgt un kalpot ar vārdu.»

⁵ Šie vārdi patika visai draudzei, un viņi izredzēja Stefanu, vīru, ticības un Svētā Gara pilnu, un Filipu, Prohoru, Nikanoru, Timonu, Parmenu un Nikolaju, Antiohijas prosēlitu, ⁶ un veda tos apustuļu priekšā; tie, Dievu pielūgdami, uzlika viņiem rokas.

⁷ Dieva vārds auga augumā, un mācekļu skaits Jeruzālemē stipri pieauga, un liels pulks priesteru kļuva ticīgi.

⁸ Bet Stefans, pilns ticības un spēka, darīja brīnumus un lielas zīmes tautā.

⁹ Tad piecēlās daži no tā sauktās libertīnu un kirēniešu un aleksandriešu skolas un daži no Kilikijas un Āzijas un iesāka vārdu cīņu ar Stefanu, ¹⁰ bet tie nespēja pretoties gudrībai un garam, ar kādu viņš runāja.

¹¹ Tad viņi sakūdīja vīrus, lai saka: «Mēs esam dzirdējuši, ka viņš zaimo Mozu un Dievu.»

¹² Tie saskubināja ļaudis, vecajus un rakstu mācītājus un, viņam uzbrukuši, satvēra to un veda sinedrija priekšā.

¹³ Viņi atveda viltus lieciniekus, kas sacīja: «Šis cilvēks nemitas runāt pret svēto vietu un bauslību; ¹⁴ jo mēs esam dzirdējuši viņu sakām: šis nacarietis Jēzus nopostīs šo vietu un pārgrozīs paražas, ko mums Mozus devis.»

¹⁵ Un visi, kas sēdēja sinedrijā, skatījās uz viņu un redzēja viņa vaigu līdzināties eņģeļa vaigam.

7. nodaļa

¹ Augstais priesteris jautāja: «Vai tas tā ir?»

² Bet viņš atbildēja: «Brāļi un tēvi, klausieties. Dievs Savā godībā parādījās mūsu tēvam Ābrahāmam, kad viņš bija Mezopotāmijā, pirms viņš apmetās uz dzīvi Hāranā, ³ un sacīja viņam: aizej no savas zemes un saviem radiem un ej uz zemi, ko Es tev rādīšu. –

⁴ Tad viņš, aizgājis no kaldeju zemes, apmetās Hāranā; un vēlāk, kad viņa tēvs bija miris, Dievs viņu no turienes pārveda uz šo zemi, kur jūs tagad dzīvojat, ⁵ un nedeva viņam tur nekādu mantojuma tiesu, pat ne pēdas platumā, un tomēr solīja to dot par īpašumu viņam un viņa pēcnācējiem, kad viņam bērnu vēl nebija.

⁶ Bet Dievs tā runāja: tavi pēcnācēji būs piedzīvotāji svešā zemē, un tos verdzinās un vārdzinās četri simti gadu; ⁷ bet to tautu, kam viņi vergos, Es sodīšu, sacīja Dievs, un pēc tam tie aizies un kalpos Man šinī vietā. –

⁸ Un Viņš tam deva apgraizīšanas derību; tad Ābrahāms dzemdināja Īzāku un to apgraizīja astotajā dienā, un Īzāks Jēkabu, un Jēkabs divpadsmit ciltstēvus.

⁹ Ciltstēvi apskauda Jāzepu un pārdeva to uz Ēģipti; bet Dievs bija ar viņu ¹⁰ un to izglāba no visām viņa bēdām un deva viņam žēlastību un gudrību faraona, Ēģiptes ķēniņa, priekšā, un tas viņu iecēla par Ēģiptes zemes un visa sava nama pārvaldnieku.

¹¹ Bet nāca bads un lielas bēdas pār visu Ēģipti un Kānaānu, un mūsu tēvi neatrada pārtiku.

¹² Jēkabs, dzirdējis, ka Ēģiptē ir labība, izsūtīja mūsu tēvus pirmoreiz.

¹³ Bet otrreiz Jāzepe atklāja sevi brāļiem, un Jāzepe radi faraonam kļuva zināmi.

¹⁴ Tad Jāzepe lika ataicināt savu tēvu Jēkabu un visus savus radus, septiņdesmit piecas dvēseles.

¹⁵ Jēkabs aizgāja uz Ēģipti, viņš un mūsu tēvi nomira, ¹⁶ un tika pārvesti uz Sihemu un guldīti kapā, ko Ābrahāms, sudrabā maksādams, bija nopircis no Hamora bērniem Sihemā.

¹⁷ Bet, kad tuvojās apsolījuma laiks, ko Dievs Ābrahāmam bija devis, tad tauta Ēģiptē auga un vairojās, ¹⁸ tiekāms Ēģiptē sāka valdīt cits ķēniņš, kas par Jāzepu neko nezināja.

¹⁹ Tas mūsu tautu pievīla un mūsu tēviem darīja ļaunu, tā ka viņiem savi zīdaiņi bija jāizliek, lai tie nepaliktu dzīvi.

²⁰ Tanī laikā Mozus piedzima un bija Dievam patīkams; un trīs mēnešus viņš auga sava tēva namā; ²¹ un, kad tas bija izlikts, faraona meita to pieņēma un audzināja sev pašai par dēlu.

²² Mozu mācīja visās ēģiptiešu gudrībās, viņš bija varens vārdos un darbos.

²³ Kad viņš bija četrdesmit gadus vecs, viņam ienāca prātā apmeklēt savus brāļus, Israēla bērnus.

²⁴ Un, redzēdams kādu netaisni ciešam, viņš aizstāvēja un atieba to, kam pāri darīja, nosizdams ēģiptieti.

²⁵ Viņš domāja, ka viņa brāļi sapratīs, ka Dievs ar viņa roku tos izglābj; bet viņi to nesaprata.

²⁶ Nākamajā dienā viņš pie tiem pienāca, kad tie ķildojās, un tos skubināja uz mieru, sacīdams: vīri, jūs esat brāļi; kāpēc jūs viens otram darāt pāri?

²⁷ Bet tas, kas savam tuvākam darīja pāri, viņu atgrūda, sacīdams: kas tevi iecēlis mums par valdnieku un tiesnesi?

²⁸ Vai tu mani arī gribi nonāvēt, tāpat kā tu vakar nonāvēji ēģiptieti? –

²⁹ Šo vārdu dēļ Mozus bēga un piemita Midiāna zemē, tur viņš dzemdināja divi dēlus.

³⁰ Kad četrdesmit gadu bija pagājis, Sinaja kalna tuksnesī viņam parādījās eņģelis degoša ērkšķu krūma liesmā.

³¹ To redzēdams, Mozus brīnījās par šo parādību; un, kad viņš piegāja to aplūkot, Tā Kunga balss atskanēja: ³² Es esmu tavu tēvu Dievs, Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba Dievs. – Mozus izbijās un neuzdrošinājās to uzlūkot.

³³ Bet Tas Kungs viņam sacīja: noauj kurpes no savām kājām, jo tā vieta, kur tu stāvi, ir svēta zeme!

³⁴ Es tiešām esmu redzējis Savu ļaužu grūtības Ēģiptē, Es esmu dzirdējis viņu nopūtas un nolaidies, lai tos glābtu; tagad nāc, Es tevi sūtīšu uz Ēģipti. –

³⁵ Šo Mozu, ko tie aizliedza, sacīdami: kas tevi iecēlis par valdnieku un soģi? – Dievs ir sūtījis kā vadoni un atbrīvotāju ar eņģeļa roku, kas viņam bija parādījis ērkšķu krūmā.

³⁶ Tas viņus izveda, darīdams brīnumus un zīmes Ēģiptē, Sarkanajā jūrā un tuksnesī četrdesmit gadus.

³⁷ Šis ir tas Mozus, kas Israēla bērniem sacījis: Dievs jums no jūsu brāļu vidus cels Pravieti, tāpat kā mani. –

³⁸ Viņš bija draudzes vidū tuksnesī ar eņģeli, kas uz viņu runāja Sinaja kalnā, un bija ar mūsu tēviem, un saņēma dzīvus vārdus, lai dotu tos mums.

³⁹ Tam mūsu tēvi negribēja paklausīt, bet viņu atstūma un savās sirdīs atgriezās Ēģiptē, ⁴⁰ sacīdami Āronam: darini mums dievus, lai tie mūs vada; jo mēs nezinām, kas noticis šim Mozum, kurš mūs izveda no Ēģiptes. –

⁴¹ Un viņi darināja tanīs dienās teļu, nesa elkam upurus un priecājās par savu roku darbu.

⁴² Bet Dievs novērsās un nodeva tos kalpot debess pulkiem, kā rakstīts praviešu grāmatā: vai tu, Israēla nams, šinīs četrdesmit gados tuksnesī Man esi atnesis dzīvnieku un citus upurus?

⁴³ Jūs esat nesuši Moloha telti un sava dieva Romfana zvaigzni, attēlus, ko jūs esat darinājuši, lai viņus pielūgtu; un Es jūs pārceļšu viņpus Bābeles. –

⁴⁴ Mūsu tēviem bija tuksnesī liecības telts, kā Tas, kas ar Mozu runājis, bija pavēlējis, lai viņš to celtu pēc redzētā parauga.

⁴⁵ To pārņēmuši, mūsu tēvi ar Jozuu arī ienesa to pagānu zemē, ko Dievs izdzina mūsu tēvu acu priekšā līdz Dāvida dienām; ⁴⁶ tas iemantoja Dieva žēlastību un lūdza, kaut viņš atļautu viņam gādāt mājokli Jēkaba Dievam.

⁴⁷ Salamans uzcēla Viņam namu.

⁴⁸ Bet Visuaugstākais nedzīvo rokām darinātos namos, kā pravietis saka: ⁴⁹ debesis ir Mans goda krēsls un zeme Manu kāju pamesls; kādu namu jūs Man uztaisīsīt, saka Tas Kungs, vai kur ir Mana dusas vieta?

⁵⁰ Vai Mana roka nav to visu darinājusi? –

⁵¹ Jūs, stūrgalvj, ar nešķīstām sirdīm un nedzirdīgām ausīm, jūs vienmēr pretojaties Svētajam Garam, kā jūsu tēvi, tā arī jūs.

⁵² Kuru no praviešiem jūsu tēvi nav vajājuši? Viņi nonāvējuši tos, kas iepriekš sludinājuši Taisnā nākšanu, kura nodevēji un slepkavas jūs tagad esat kļuvuši, ⁵³ jūs, kas bauslību no eņģeļu rokām esat dabūjuši un neesat sargājuši.»

⁵⁴ Šie vārdi iedzēla viņiem sirdī, un viņi grieza zobus pret to.

⁵⁵ Bet viņš, Svētā Gara pilns, skatījās uz debesīm un redzēja Dieva godību un Jēzu stāvam pie Dieva labās rokas ⁵⁶ un sacīja: «Lūk, es redzu debesis atvērtas un Cilvēka Dēlu stāvam pie Dieva labās rokas.»

⁵⁷ Bet tie, skaļā balsī brēkdami, aizsedza savas ausis un visi kopā viņam uzbruka ⁵⁸ un, izgrūduši no pilsētas ārā, nomētāja akmeņiem. Un liecinieki savas drēbes nolika pie kāda jaunekļa kājām, kura vārds bija Sauls.

⁵⁹ Tie nomētāja akmeņiem Stefanu, kas sauca un sacīja: «Kungs Jēzu, pieņem manu garu.»

⁶⁰ Un, ceļos nometies, viņš sauca skaļā balsī: «Kungs, nepielīdzini tiem šo grēku!» To sacījis, viņš aizmiga.

8. nodaļa

¹ Bet Saulam viņa nāve bija ļoti pa prātam. Tanī dienā izcēlās lielas vajāšanas, kas vērsās pret draudzi Jeruzālemē; un visi izklīda pa Jūdejas un Samarijas novadiem, izņemot apustuļus.

² Dievbijīgi vīri Stefanu apglabāja un viņu gauži apraudāja.

³ Bet Sauls postīja draudzi, gāja pa namiem, tverdams vīrus un sievas, un nodeva tos cietumā.

⁴ Bet izklīdinātie staigāja apkārt, sludinādami evaņģēliju.

⁵ Filips, aizgājis kādā Samarijas pilsētā, sludināja tiem Kristu.

⁶ Ļaudis pulkiem uzmanīgi un vienprātīgi uzklausa Filipa vārdus un skatīja zīmes, ko viņš darīja.

⁷ Jo no daudziem, kam bija nešķīsti gari, tie izgāja, stiprā balsī brēkdami; un daudz paralītiķu un tizlu tika dziedināti; ⁸ un liela līksmība valdīja tanī pilsētā.

⁹ Kāds vīrs, vārdā Sīmanis, šinī pilsētā līdz tam bija nodarbojies ar buršanu un uztraucis Samarijas ļaudis, sacīdams, ka esot liels vīrs.

¹⁰ Viņam pieķērās visi, mazi un lieli, sacīdami: «Šis ir tā sauktais lielais Dieva spēks.»

¹¹ Bet tie tāpēc viņam pieķērās, ka viņš jau ilgu laiku tos ar burvestībām bija apstulbinājis.

¹² Kad tie ticēja Filipam, kas tiem sludināja evaņģēliju par Dieva valstību un Jēzus Kristus Vārdu, tie likās kristīties, vīri un sievas.

¹³ Sīmanis pats arī kļuva ticīgs un kristīts pastāvīgi turējās pie Filipa, un, redzēdams zīmes un lielus brīnumus notiekam, viņš izbijās.

¹⁴ Bet apustuļi, Jeruzālemē dzirdējuši, ka Samarija pieņēmusi Dieva vārdu, sūtīja pie tiem Pēteri un Jāni, ¹⁵ kas, tur nonākuši, lūdza par viņiem Dievu, lai tie saņemtu Svēto Garu, ¹⁶ jo tas vēl ne pār vienu no viņiem nebija nācis, bet viņi bija tikai kristīti Kunga Jēzus Vārdā.

¹⁷ Tad viņi uzlika tiem rokas, un tie dabūja Svēto Garu.

¹⁸ Bet Sīmanis, redzēdams, ka, apustuļiem rokas uzliekot, dabū Svēto Garu, tiem piedāvāja naudu, ¹⁹ sacīdams: «Dodiet man šo spēku, ka tas, kam es rokas uzlieku, dabū Svēto Garu.»

²⁰ Bet Pēteris tam sacīja: «Kaut tu pazustu ar savu sudrabu, tāpēc ka tu domā Dieva dāvanu iegūt par naudu.

²¹ Tev nav nekādas daļas gar šo vārdu, jo tava sirds nav taisna Dieva priekšā.

²² Tāpēc atgriezies no šī ļaunuma un lūdz To Kungu, vai šī tavas sirds iedoma tev nevarētu tikt piedota, ²³ jo es tevi redzu rūgtas žults pilnu un netaisnības saistītu.»

²⁴ Bet Sīmanis atbildēdams sacīja: «Lūdziet jūs par mani To Kungu, lai pār mani nenāk nekas no tā, ko jūs esat runājuši.»

²⁵ Tad, Tā Kunga vārdu apliecinājuši un runājuši, tie griezās atpakaļ uz Jeruzālemi, sludinādami evaņģēliju daudzos Samarijas miestos.

²⁶ Tā Kunga eņģelis sacīja Filipam: «Celies un ej uz dienvidus pusi pa ceļu, kas no Jeruzālemes ved uz Gazu; tas ir tuksneša ceļš.»

²⁷ Un cēlies viņš gāja. Un, lūk, kāds etiopietis, etiopu ķēniņienes Kandakes dižciltīgs galminieks, kas pārzināja visas viņas mantnīcas, bija nācis uz Jeruzālemi Dievu pielūgt.

²⁸ Un ceļā uz mājām viņš sēdēja savos ratos un lasīja pravieti Jesaju.

²⁹ Gars Filipam sacīja: «Ej klāt un turies līdztekus šiem ratiem.»

³⁰ Un piesteidzies Filips dzirdēja viņu lasām pravieti Jesaju un sacīja: «Vai tu arī saproti, ko tu lasi?»

³¹ Bet viņš atbildēja: «Kā gan to varētu, kad neviens mani nepamāca?» Un viņš lūdza Filipu iekāpt un sēsties viņam līdzās.

³² Rakstu nodaļa, ko viņš lasīja, bija šī: «Viņš ir kā avs, ko ved uz kaušanu, un, kā jērs aplklusis cirpēja priekšā, Viņš neatver Savu muti.

³³ Viņa pazemošanās dēļ sods Viņam atlaists: kas izskaidros Viņa cilti? Jo Viņa dzīvība ir no zemes paņemta projām.»

³⁴ Galminieks Filipam jautāja: «Es tevi lūdzu, par ko pravietis to saka? Par sevi pašu vai par kādu citu?»

³⁵ Filips, ar šo vietu iesākdams, viņam pasludināja evaņģēliju par Jēzu.

³⁶ Pa ceļu braukdami, viņi nonāca pie kāda ūdens, un galminieks sacīja: «Lūk, ūdens! Kas mani kavē kristīties?»

³⁷ Bet Filips sacīja: «Ja tu no visas sirds tici, tad to var.» Un viņš atbildēja: «Es ticu, ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls.»

³⁸ Viņš pavēlēja apturēt ratus, un viņi abi, Filips un galminieks, nokāpa ūdenī, un viņš to kristīja.

³⁹ Kad tie no ūdens bija izkāpuši, Tā Kunga Gars Filipu aizrāva, un galminieks viņu vairs neredzēja; viņš līksms ceļoja tālāk.

⁴⁰ Bet Filips bija nokļuvis Azdotā un, visas pilsētas pārstaigādams, viņš tur sludināja evaņģēliju, līdz kamēr nonāca Cezarejā.

9. nodaļa

¹ Bet Sauls, vēl draudus un nāvi šņākdams pret Tā Kunga mācekļiem, gāja pie augstā priestera ² un lūdza no tā vēstules sinagogām Damaskā, lai, atradis kādus šīs mācības sekotājus, vīrus vai sievas, tos saistītus vestu uz Jeruzālemi.

³ Bet, viņam ejot, notika, ka, tuvojoties Damaskai, piepeši viņu apspīdēja gaisma no debesīm, ⁴ un, pie zemes nokritis, viņš dzirdēja balsi, kas viņam teica: «Saul, Saul, kāpēc tu Mani vajā?»

⁵ Viņš jautāja: «Kas Tu esi, Kungs?» Bet Viņš atbildēja: «Es esmu Jēzus, ko tu vajā; ⁶ celies un ej pilsētā, un tev pateiks, kas tev jādara.»

⁷ Bet viņa ceļabiedri stāvēja kā mēmi, balsi gan dzirdēdami, bet nevienu neredzēdami.

⁸ Sauls piecēlās no zemes un, acis atvēris, neko neredzēja; un viņi to pie rokas ieveda Damaskā.

⁹ Trīs dienas viņš nevarēja redzēt un ne ēda, ne dzēra.

¹⁰ Damaskā bija kāds mācekļis, vārdā Ananija, un Tas Kungs parādībā viņu uzrunāja: «Ananija!» Viņš atbildēja: «Še es esmu, Kungs!»

¹¹ Tas Kungs viņam sacīja: «Celies un ej uz tā saukto Taisno ielu un uzmeklē Jūdas namā tarsieti, vārdā Sauls; viņš lūdz Dievu ¹² un parādībā ir redzējis vīru, vārdā Ananija, ieejam un tam rokas uzliekam, lai tas atkal kļūtu redzīgs.»

¹³ Bet Ananija atbildēja: «Kungs, es no daudziem esmu dzirdējis par šo vīru, cik daudz ļauna viņš darījis Taviem svētajiem Jeruzālemē; ¹⁴ un te viņam ir augsto priesteru pilnvara saistīt visus, kas piesauc Tavu Vārdu.»

¹⁵ Bet Tas Kungs viņam sacīja: «Ej, jo viņš Man ir izredzēts ierocis nest Manu Vārdu tautu, ķēniņu un Israēla bērnu priekšā.

¹⁶ Jo Es viņam rādīšu, cik daudz viņam Mana Vārda dēļ jācieš.»

¹⁷ Ananija aizgāja un nonāca tanī namā un, viņam rokas uzlicis, sacīja: «Brāli Saul, Kungs Jēzus, kas tev parādījies ceļā, pa kuru tu nāci, mani sūtījis, lai tu atkal kļūtu redzīgs un pilns Svētā Gara.»

¹⁸ Tūdaļ no viņa acīm nokrita kā zvīņas, viņš atkal redzēja un uzcēlies tika kristīts.

¹⁹ Un viņš ēda un atspirga. Viņš palika dažas dienas pie mācekļiem Damaskā ²⁰ un tūdaļ sludināja par Jēzu sinagogās, ka Tas ir Dieva Dēls.

²¹ Bet visi, kas to dzirdēja, uztraucās un sacīja: «Vai viņš nav tas, kas Jeruzālemē vajājis tos, kas piesauc šo Vārdu, un vai viņš nav tāpēc šurp nācis, lai tos saistītus vestu pie augstajiem priesteriem?»

²² Bet Sauls arvien vairāk iedegās un saviļņoja ļaudis, kas dzīvoja Damaskā, pierādīdams, ka Jēzus ir Kristus.

²³ Kad labs laiks bija pagājis, jūdi nolēma viņu nonāvēt.

²⁴ Bet viņu nodoms Saulam kļuva zināms. Viņi sargāja vārtus dienām un naktīm, lai viņu nonāvētu; ²⁵ bet mācekļi naktī viņu nolaida grozā pār mūri zemē.

²⁶ Jeruzālemē nonācis, viņš raudzīja piebiedroties mācekļiem; bet visi no tā bijās, neticēdami, ka viņš ir mācekļis.

²⁷ Bet Barnaba ņēma viņu savā aizsardzībā un veda pie apustuļiem un tiem stāstīja, kā viņš ceļā redzējis To Kungu un ka Tas ar viņu runājis, un kā viņš Damaskā atklāti sludinājis Jēzus Vārdā.

²⁸ Un viņš bija pie tiem Jeruzālemē, nāca un gāja, droši sludinādams Tā Kunga Vārdā.

²⁹ Viņš runāja arī un cīnījās ar hellēnistiem; bet tie meklēja viņu nonāvēt.

³⁰ Brāļi, to manīdami, viņu aizveda uz Cēzareju un aizsūtīja uz Tarsu.

³¹ Tad draudzei visā Jūdejā, Galilejā un Samarijā bija miers, un tā auga un dzīvoja Tā Kunga bijībā un pilnam baudīja Svētā Gara iepriecū.

³² Bet Pēteris, pārstaigādams visu apgabalu, nonāca arī pie svētajiem, kas dzīvoja Lidā.

³³ Tur bija kāds cilvēks, vārdā Ainejs, kas astoņus gadus bija gulējis uz gultas; tas bija triekas ķerts.

³⁴ Pēteris viņam sacīja: «Ainej, Jēzus Kristus tevi dziedina; celies un sakārto savu gultu!» Un viņš tūdaļ cēlās.

³⁵ Viņu redzēja visi Lidas un Saronas iedzīvotāji, un tie atgriezās pie Tā Kunga.

³⁶ Jopē bija kāda mācekle, vārdā Tabita, tulkojumā: Stirna; tā bija labdare un nabagu apdāvinātāja.

³⁷ Tanīs dienās viņa saslima un nomira; un viņi to nomazgājuši nolika augšistabā.

³⁸ Bet, tā kā Lida ir tuvu pie Jopes, tad mācekļi, dzirdēdami, ka Pēteris tur esot, sūtīja pie tā divi vīrus ar lūgumu, lai tas nekavētos atnākt pie viņiem.

³⁹ Pēteris cēlās un gāja tiem līdz; kad viņš bija atnācis, viņu uzveda augšistabā, un visas atraitnes viņu apstāja, raudādamas un rādīdamas svārkus un drēbes, ko Stirna, pie tiem būdama, bija darinājusi.

⁴⁰ Pēteris, izraidījis visus ārā, metās ceļos un lūdza Dievu un, pret mirušo pagriezies, sacīja: «Tabita, celies augšā!» Viņa atvēra savas acis un, Pēteri ieraudzījusi, piecēlās sēdus.

⁴¹ Viņš tai sniedza roku un to piecēla un, atsaucis svētos un atraitnes, viņu dzīvu veda tiem priekšā.

⁴² Tas kļuva zināms visā Jopē, un daudzi ticēja Tam Kungam.

⁴³ Viņš labu laiku palika Jopē pie kāda ādmiņa Sīmaņa.

10. nodaļa

¹ Cēzarejā bija kāds vīrs, vārdā Kornēlijs, virsnieks tā sauktajā itāļu rotā, ² ticīgs un dievbijīgs ar visu savu namu. Viņš deva ļaudīm daudz dāvanu un pastāvīgi lūdza Dievu.

³ Tā ap devīto dienas stundu viņš parādībā skaidri redzēja Dieva eņģeli ienākam pie viņa un uz viņu sakām: «Kornēlij!»

⁴ To redzēdams, viņš pārbijās un sacīja: «Kas ir, Kungs?» Bet tas viņam atbildēja: «Dievs ir pieminējis tavas lūgšanas un dāvanas.

⁵ Tagad nosūti vīrus uz Jopi un ataicini Sīmani, kam pievārds Pēteris.

⁶ Tas dzīvo pie kāda ādmiņa Sīmaņa, kam ir nams jūrmalā.»

⁷ Kad eņģelis, kas ar viņu runāja, bija aizgājis, viņš atsauc divi vergus un kādu dievbijīgu kareivi no tiem, kas pastāvīgi bija pie viņa, ⁸ un, tiem visu izstāstījis, sūtīja tos uz Jopi.

⁹ Nākamajā dienā, kad tie bija ceļā un tuvojās pilsētai, Pēteris ap sesto stundu uzkāpa uz jumta lūgt Dievu.

¹⁰ Būdams izsalcis, viņš gribēja ko baudīt. Kamēr tie gatavoja ēdienu, viņš kļuva garā aizrauts, ¹¹ un viņš redz debesi atvērtu un kādu ietvaru nonākam, it kā lielu palagu, aiz četriem stūriem nolaistu zemē.

¹² Tanī bija visādi četrkājaini dzīvnieki un rāpuļi virs zemes un putni zem debess.

¹³ Un balss runāja uz viņu: «Celies, Pēteri, kauj un ēd!»

¹⁴ Bet Pēteris sacīja: «Nemūžam, Kungs, jo es nekad neesmu ēdis neko, kas ir nesvēts un nešķīsts.»

¹⁵ Vēl otrreiz balss uz viņu runāja: «Ko Dievs šķīstījis, to neturi par nešķīstu!»

¹⁶ Tas notika trīs reizes, un ietvars tūdaļ tika uzcelts debesīs.

¹⁷ Pēterim neziņā esot, ko nozīmē šī parādība, ko viņš bija redzējis, lūk, Kornēlija sūtītie vīri, uzmeklējuši Sīmaņa namu, stāvēja pie vārtiem ¹⁸ un stiprā balsī vaicāja, vai tur mājot Sīmanis, ar pievārdu Pēteris.

¹⁹ Kad Pēteris šo parādību pārdomāja, Gars viņam sacīja: «Redzi, trīs vīri tevi meklē.

²⁰ Celies, kāp zemē un ej nešaubīdamies tiem līdz, jo Es tos esmu sūtījis!»

²¹ Pēteris, nokāpis pie šiem vīriem, sacīja: «Redzi, es esmu tas, ko jūs meklējat, kādā lietā jūs esat atnākuši?»

²² Bet tie atbildēja: «Virsnieks Kornēlijs, taisnīgs un dievbijīgs vīrs, kam visā jūdu tautā laba slava, svēta eņģeļa pamācīts, aicina tevi savā namā un grib dzirdēt, ko tu viņam teiksi.»

²³ Ieaicinājies, viņš tos uzņēma. Bet nākamajā dienā viņš devās ceļā kopā ar tiem, un daži brāļi, kas bija no Jopes, gāja viņam līdz.

²⁴ Otrā dienā viņi nonāca Cezarejā; Kornēlijs, saaicinājis savus radniekus un tuvākos draugus, viņus jau gaidīja.

²⁵ Pēterim ieejot, Kornēlijs viņam nāca pretim un godināja viņu, mezdamiem pie viņa kājām.

²⁶ Bet Pēteris viņu piecēla, sacīdams: «Celies, arī es esmu tikai cilvēks!»

²⁷ Un, ar to sarunādamies, viņš gāja iekšā un redzēja daudz sapulcējušos.

²⁸ Viņš tiem sacīja: «Jūs zināt, ka jūdam nav atļauts biedroties ar citas tautas cilvēku vai iet pie viņa mājās; bet man Dievs ir rādījis, ka nevienam cilvēkam nevajag turēt par nesvētu vai nešķīstu.

²⁹ Tāpēc aicināts es arī esmu nācis bez iebilduma. Tagad es vaicāju: kādēļ jūs mani esat aicinājuši?»

³⁰ Kornēlijs sacīja: «Priekš četrām dienām ap šo laiku, devītajā stundā, man savā namā Dievu lūdzot, piepeši kāds vīrs spožās drēbēs stāvēja manā priekšā ³¹ un sacīja: Kornēlij, Dievs paklausījis tavas lūgšanas un pieminējis tavas dāvanas.

³² Sūti uz Jopi un ataicini Sīmani, kam pievārds Pēteris; tas mājā ādmiņa Sīmaņa namā pie jūras.»

³³ Tāpēc es tūdaļ sūtīju pie tevis, un labi, ka tu atnāci. Tagad mēs visi stāvam Dieva priekšā, lai uzklausītu visu, ko Tas Kungs tev pavēlējis.

³⁴ Bet Pēteris sāka runāt, sacīdams: «Tiešām, es atzīstu, ka Dievs neuzlūko cilvēka vaigu, ³⁵ bet ikvienā tautā Viņam ir tīkams, kas Viņu bīstas un taisnīgi dzīvo.

³⁶ Šis ir tas vārds, ko viņš Israēla bērniem sūtījis, pasludinādams mieru caur Jēzu Kristu: Tas ir Kungs pār visiem.

³⁷ Jūs zināt, kas noticis visā Jūdejā, sākot ar Galileju, pēc kristības, ko Jānis pasludinājis, ³⁸ ka Dievs ar Svēto Garu un spēku svaidījis nacarieti Jēzu, kas gājis apkārt, labu darīdams un dziedinādams visus velna nomāktos, jo Dievs bija ar Viņu.

³⁹ Mēs esam liecinieki visam, ko Viņš darījis jūdu zemē un Jeruzālemē. Viņu tie nonāvējuši, pakārdami pie krusta.

⁴⁰ Dievs Viņu uzmodinājis trešajā dienā un Viņam licis parādīties ⁴¹ ne visiem ļaudīm, bet Dieva iepriekš izredzētajiem lieciniekiem, mums, kas ar Viņu esam ēduši un dzēruši pēc Viņa augšāmcelšanās no mirušiem.

⁴² Un Viņš mums pavēlējis tautai sludināt un apliecināt, ka Viņš ir Dieva iecelts soģis pār dzīviem un mirušiem.

⁴³ Par Viņu liecina visi pravieši, ka ikviens, kas tic uz Viņu, Viņa Vārdā dabū grēku piedošanu.»

⁴⁴ Pēterim vēl runājot, Svētais Gars nāca pār visiem, kas šos vārdus dzirdēja.

⁴⁵ Un ticīgie apgraizītie, kas Pēterim bija līdzī, izbijās, ka Svētā Gara dāvana bija izlieta arī pār pagāniem, ⁴⁶ jo viņi tos dzirdēja mēlēs runājam un Dievu teicam. Tad Pēteris atbildēja:

⁴⁷ «Kas gan varētu liegt ūdeni šo ļaužu kristīšanai, kas dabūjuši Svēto Garu tāpat kā mēs?»

⁴⁸ Un viņš pavēlēja tos kristīt Jēzus Kristus Vārdā. Tad tie lūdza, lai viņš dažas dienas pie tiem paliktu.

11. nodaļa

¹ Apustuļi un brāļi Jūdejā dzirdēja, ka arī pagāni pieņēmuši Dieva vārdu.

² Kad Pēteris nonāca Jeruzālemē, apgraizītie viņam pārmeta, ³ sacīdami: «Tu esi gājis pie neapgraizītajiem un ar tiem ēdis.»

⁴ Bet Pēteris sāka tiem pēc kārtas stāstīt, sacīdams:

⁵ «Jopes pilsētā būdams, es lūdzu Dievu un garā aizrauts redzēju parādību: kādu ietvaru nonākam, kā lielu palagu aiz četriem stūriem nolaistu no debesīm, un tas nonāca pie manis.

⁶ To aplūkodams un vērodams, es redzēju četrkājainus dzīvniekus, zvērus un rāpuļus virs zemes un putnus zem debess.

⁷ Es dzirdēju arī balsi man sakām: celies, Pēteri, kauj un ēd!

⁸ Bet es sacīju: nemūžam, Kungs, jo nekas aizliegts vai nešķīsts nekad nav nācis manā mutē.

⁹ Balss no debesīm otrreiz man atbildēja: ko Dievs šķīstījis, to neturi par nešķīstu.

¹⁰ Tas notika trīs reizes, un viss atkal tika uzvilks debesīs.

¹¹ Un redzi, tai pašā brīdī trīs vīri, no Cezarejas pie manis sūtīti, stāvēja nama priekšā, kurā mēs bijām.

¹² Gars man sacīja, lai es nešaubīdamies tiem ejot līdzī. Arī šie seši brāļi man nāca līdzī, un mēs iegājām šī vīra namā.

¹³ Tas mums stāstīja, kā viņš redzējis eņģeli savā namā stāvam un sakām: sūti uz Jopi un ataicini Sīmani, kam pievārds Pēteris.

¹⁴ Tas tev sacīs vārdus, ar ko tu un viss tavs nams tiksit pestīti.

¹⁵ Kad es sāku runāt, Svētais Gars nāca pār tiem, tāpat kā sākumā pār mums.

¹⁶ Es atcerējos Tā Kunga vārdu, ko viņš ir sacījis: Jānis kristīja ar ūdeni, bet jūs tiksit kristīti ar Svēto Garu.

¹⁷ Ja nu Dievs viņiem devis tādu pašu dāvanu kā mums, kas esam ticējuši Kungam Jēzum Kristum, kas tad es esmu, ka es būtu spējis Dievam pretoties?»

¹⁸ To dzirdējuši, viņi nomierinājās un teica Dievu, sacīdami: «Tātd Dievs arī pagāniem devis atgriešanos no grēkiem dzīvībā.»

¹⁹ Bet tie, kas bija izklīduši vajāšanās, kuras cēlās Stefana dēļ, aizgāja līdz Feniķijai, Kiprai un Antiohijai, nesludinādami šo vārdu nevienam kā tikai jūdiem.

²⁰ Viņu starpā bija daži kiprieši un kirēnieši, kas, nonākuši Antiohijā, runāja arī uz grieķiem, sludinādami Kungu Jēzu.

²¹ Tā Kunga roka bija ar tiem, un liels skaits ticēja un atgriezās pie Tā Kunga.

²² Bet vēsts par viņiem kļuva zināma Jeruzālemes draudzei, un tā sūtīja Barnabu uz Antiohiju.

²³ Tas, nonācis un Dieva žēlastību redzēdams, priecājās un visus pamācīja ar visu sirdi palikt pie Tā Kunga.

²⁴ Jo viņš bija krietns vīrs, pilns Svētā Gara un ticības. Un liels ļaužu pulks tika mantots Tam Kungam.

²⁵ Barnaba devās uz Tarsu meklēt Saulu un, to atradis, veda uz Antiohiju.

²⁶ Veselu gadu viņi pulcināja draudzi un daudzus mācīja; un Antiohijā vispirms mācekļus sauca par kristiešiem.

²⁷ Tanīs dienās pravieši nāca no Jeruzālemes uz Antiohiju.

²⁸ Viens no tiem, vārdā Agabs, cēlās un Gara spēkā sludināja, ka liels bads nāksot pār visu pasauli. Tas notika Klaudija laikā.

²⁹ Un mācekļi apņēmās, kurš spēja, sūtīt pabalstu brāļiem, kas dzīvoja Jūdejā.

³⁰ To viņi arī darīja un sūtīja to vecajiem ar Barnabas un Saula roku.

12. nodaļa

¹ Ap to pašu laiku ķēniņš Hērods apcietināja dažus draudzes locekļus, gribēdams tiem darīt ļaunu.

² Viņš lika nogalināt ar zobenu Jēkabu, Jāņa brāli.

³ Redzēdams, ka tas jūdiem patika, viņš lika saņemt arī Pēteri. Bet bija Neraudzētās maizes dienas.

⁴ Viņš pavēlēja to saņemt un ielikt cietumā, nodevis sešpadsmit kareivjiem, kas pa četriem to sargāja, gribēdams viņu pēc Pashā svētkiem vest ļaužu priekšā.

⁵ Pēteri cietumā apsargāja; bet draudze bez mitēšanās par viņu lūdza Dievu.

⁶ Kad Hērods viņu gribēja vest priekšā, tanī naktī Pēteris gulēja starp divi kareivjiem, divām važām saistīts, un sargi durvju priekšā sargāja cietumu.

⁷ Un redzi, Tā Kunga eņģelis piestājās un gaisma apspīdēja cietuma istabu; viņš pieskārs Pētera sāniem un to modināja, sacīdams: «Celies ātri augšā!» Un važas nokrita no viņa rokām.

⁸ Eņģelis viņam sacīja: «Apjozies un apauj kājas!» Viņš tā darīja. Un tas turpināja: «Apvelc savas drēbes un seko man!»

⁹ Viņš iznācis tam sekoja un nezināja, ka notikums ar eņģeli ir īstenība, bet viņam šķita, ka redz parādību.

¹⁰ Izgājuši caur pirmo un otru sardzi, viņi nonāca pie dzelzs vārtiem, kas iet uz pilsētu; tie viņiem paši no sevis atvērās; izgājuši viņi nostaigāja vienu ielu, un tūdaļ eņģelis no viņa atstājās.

¹¹ Pēteris atjēdzies sacīja: «Tagad es tiešām zinu, ka Tas Kungs sūtījis Savu eņģeli un izpestījis mani no Hēroda rokas un visiem jūdu draudiem.»

¹² To apzinājies, viņš devās uz Marijas namu; tā bija Jāņa, kam pievārds Marks, māte. Tur bija daudz sapulcējušies un lūdza Dievu.

¹³ Viņam pie vārtiem klauvējot, kāda kalpone, vārdā Rode, nāca klausīties; ¹⁴ un, Pētera balsi pazinusi, viņa aiz prieka neatvēra, bet steidzās un pavēstīja, ka Pēteris stāvot vārtu priekšā.

¹⁵ Tie viņai sacīja: «Tu esi traka.» Bet viņa noteikti apgalvoja, ka tā esot. Tie sacīja: «Tas ir viņa eņģelis.»

¹⁶ Pēteris joprojām klauvēja. Viņi atvēra un atvēruši, to redzēdami, izbijās.

¹⁷ Viņš tiem māja ar roku, lai tie klusētu, un tiem pastāstīja, kā Tas Kungs viņu izvedis no cietuma. Viņš sacīja: «Pasakait to Jēkabam un brāļiem!» Un izgājis viņš devās uz citu vietu.

¹⁸ Bet, kad gaisma ausa, kareivjus pārņēma liels uztraukums, kas gan ar Pēteri esot noticis.

¹⁹ Hērods viņu meklēja, bet neatrada. Nopratinājis sargus, viņš pavēlēja tos notiesāt un, aizgājis no Jūdejas uz Cezareju, palika tur.

²⁰ Viņam bija naids pret tiriešiem un sidoniešiem; bet tie nāca vienprātīgi pie viņa un, pierunājuši ķēniņa galminieku Blastu, lūdza mieru, tāpēc ka viņu zeme saņēma uzturu no ķēniņa zemes.

²¹ Noteiktajā dienā Hērods, apvilcis ķēniņa tērpu, apsēdās tronī un runāja uz tiem tautas priekšā.

²² Bet ļaudis sauca: «Tā ir Dieva balss, ne cilvēka!»

²³ Tūdaļ Tā Kunga eņģelis viņu sita, tāpēc ka viņš nedeava Dievam godu, un viņš tika tārpā saēsts un nomira.

²⁴ Bet Tā Kunga vārds auga un izplatījās.

²⁵ Savu uzdevumu Jeruzālemē izpildījuši, Barnaba un Sauls griezās atpakaļ, ņemdami līdzi Jāni, ar pievārdu Marks.

13. nodaļa

¹ Antiohijas draudzē bija pravieši un mācītāji: Barnaba un Simeons, saukts Nigrs, kirenietis Lūkijs un Manaēns, kas bija uzaudzināts ar tetrarhu Hērodu, un Sauls.

² Kad tie kalpoja Tam Kungam un gavēja, Svētais Gars sacīja: «Nošķiriet Man Barnabu un Saulu darbam, kādam Es viņus esmu aicinājis!»

³ Tad viņi gavēja un lūdza Dievu, un, tiem rokas uzlikuši, tos atlaida.

⁴ Bet viņi, Svētā Gara izsūtīti, aizgāja uz Seleukiju un no šejienes pārcēlās uz Kipru.

⁵ Nonākuši Salamīnā, viņi sludināja Dieva vārdu jūdu sinagogās, un Jānis viņiem bija par palīgu.

⁶ Pārstaigājuši visu salu līdz Pafai, viņi sastapa kādu zīlnieku, viltus pravieti, jūdu, vārdā Barjēsus.

⁷ Tas bija viens no prokonsula Sergija Paula, gudra vīra, pavadoņiem. Ataicinājis Barnabu un Saulu, viņš ļoti vēlējās dzirdēt Dieva vārdu.

⁸ Bet Elima – zīlnieks, tā tiek tulkots viņa vārds, viņiem nostājās pretī, cenzdamies prokonsulu novērst no ticības.

⁹ Bet Sauls, saukts arī Pāvils, Svētā Gara pilns viņu uzlūkojis, ¹⁰ sacīja: «Ak tu velna bērns, visas viltības un blēdības pilns, visas taisnības ienaidnieks, vai tu nemitēties sagrozīt Tā Kunga taisnos ceļus?»

¹¹ Redzi, Tā Kunga roka ir pret tevi, tu būsi akls un kādu laiku neredzēsi sauli.» Tūdaļ krēsla un tumsa apņēma viņu, un, taustīdamies ap sevi, viņš meklēja, kas viņu vestu pie rokas.

¹² Tad prokonsuls, redzēdams notikušo, kļuva ticīgs, brīnīdamies par Tā Kunga mācību.

¹³ Izbraukuši no Pafas, Pāvils ar pavadoņiem nonāca Pamfīlijas Pergā, bet Jānis, nošķīries no tiem, griezās atpakaļ uz Jeruzālemi.

¹⁴ No Pergas iedami tālāk, viņi nonāca Pisīdijas Antiohijā un, sabbatā iegājuši sinagogā, apsēdās.

¹⁵ Pēc bauslības un praviešu nolasīšanas sinagogas priekšnieki sūtīja pie viņiem, sacīdami: «Brāļi, ja jums ir kādi pamācīgi vārdi ļaudīm, tad runājiet!»

¹⁶ Pāvils piecēlās un ar roku mājis, sacīja: «Israēlieši un jūs, dievbijīgie, klausaities!»

¹⁷ Israēla tautas Dievs mūsu tēvus ir izredzējis un tautu paaugstinājis svešumā Ēģiptes zemē un no turienes ar paceltu roku tos izvedis.

¹⁸ Tuksnesī Viņš tos uzturējis ap četrdesmit gadu, ¹⁹ izdeldējis septiņas tautas Kānaānas zemē un viņiem zemi devis īpašumā.

²⁰ Ap četri simti piecdesmit gadu pēc tam Viņš deva soģus līdz pravietim Samuēlam.

²¹ Tad viņi lūdza ķēniņu, un Dievs viņiem deva Saulu, Kīša dēlu, vīru no Benjamīna cilts, četrdesmit gadu; ²² un, to atmetis, Viņš tiem iecēla Dāvidu par ķēniņu; tam Viņš arī liecinādams sacīja: Es esmu atradis Dāvidu, Isaja dēlu, vīru pēc Sava prāta, kas darīs visu, ko Es gribu.

²³ No viņa pēcnācējiem Dievs, kā solījis, Israēlam sūtījis Pestītāju Jēzu.

²⁴ Pirms Viņa atnākšanas Jānis visai Israēla tautai bija sludinājis grēku nožēlas kristību.

²⁵ Savu mūža darbu pabeidzis, Jānis sacīja: es neesmu tas, par ko jūs mani turat; bet viens nāks pēc manis, kam es neesmu cienīgs kurpju siksnas atraisīt.

²⁶ Brāļi, Ābrahāma cilts bērni, un jūs, kas bīstaties Dieva, mums šis pestīšanas vārds ir sūtīts.

²⁷ Jo Jeruzālemes iedzīvotāji un to vadoņi, Viņu neatzīdami un tiesādami, piepildījuši praviešu vārdus, ko katru sabbatu nolasa.

²⁸ Un, neatraduši nekādu nāves vainu, prasījuši, lai Pilāts Viņu notiesā.

²⁹ Kad tie visu bija padarījuši, kas par Viņu rakstīts, tad tie Viņu noņēma no staba un ielika kapā.

³⁰ Bet Dievs Viņu uzmodinājis no mirušiem.

³¹ Viņš daudz dienu parādījies tiem, kas līdz ar Viņu bija nākuši no Galilejas uz Jeruzālemi un kas tagad ir Viņa liecinieki tautas priekšā.

³² Arī mēs jums sludinām, ka Dievs, Jēzu uzmodinādams, mūsu bērniem piepildījis solījumu, ko Viņš tēviem devis, ³³ kā arī otrā psalmā rakstīts: Tu esi Mans Dēls, šodien Es Tevi esmu dzemdinājis. –

³⁴ Viņš uzmodinājis to no mirušiem, jo Viņam nebija lemts atgriezties iznīcībā; to Viņš tā izteicis: Es jums došu Dāvidam solītos svētumus, kas nezudīs. –

³⁵ Tāpēc arī citā vietā teikts: Tu Savam Svētajam neliksi redzēt iznīcību. –

³⁶ Jo Dāvids, savai paaudzei nokalpojot, ir pēc Dieva prāta aizmidzis, guldīts pie saviem tēviem un redzējis iznīcību.

³⁷ Bet Tas, ko Dievs uzmodinājis, nav redzējis iznīcību.

³⁸ Tāpēc zināit, brāļi, ka caur Viņu jums tiek sludināta grēku piedošana, un visās lietās, kurās Mozus bauslība jums nespēja sagādāt taisnošanu, ³⁹ ikviens, kas tic, caur Viņu tiek taisnots.

⁴⁰ Tāpēc pielūkojiet, ka pār jums nenāk, kas sacīts praviešu rakstos: ⁴¹ raugait, pulgotāji, un brīnāties un iznīkstiet, jo Es daru darbu jūsu dienās, tādu darbu, ko jūs neticēsiet, ja kāds jums to stāstītu.»

⁴² Viņiem aizejot, viņus lūdza nākamajā sabbatā tiem runāt šos vārdus.

⁴³ Sinagogas apmeklētājiem izklīstot, daudz jūdu un dievbijīgu prosēlitu sekoja Pāvilam un Barnabam; tie viņus pamācīja un paskubināja palikt Dieva žēlastībā.

⁴⁴ Nākamajā sabbatā gandrīz visa pilsēta sapulcējās klausīties Dieva vārdu.

⁴⁵ Bet jūdi, ļaužu pulkus redzēdami, iedegās naidā un runāja pretim Pāvila vārdiem zaimodami.

⁴⁶ Bet Pāvils un Barnaba, paļāvības pilni, sacīja: «Dieva vārdu vajadzēja vispirms jums sludināt; bet, kad jūs to atmetat un sevi neturat par mūžīgās dzīvības cienīgiem, lūk, tad mēs griežamies pie pagāniem.

⁴⁷ Jo tā Tas Kungs mums ir pavēlējis: Es Tevi esmu licis par gaismu pagāniem, lai Tu būtu par pestīšanu līdz pasaules galam.»

⁴⁸ Pagāni, to dzirdēdami, priecājās un slavēja Tā Kunga vārdu un ticēja, cik mūžīgajai dzīvībai bija izredzēti.

⁴⁹ Un Tā Kunga vārds izpaudās pa visu apgabalu.

⁵⁰ Bet jūdi sakūdīja augstas kārtas dievbijīgas sievas un pilsētas ievērojamākos vīrus, sacēla vajāšanu pret Pāvilu un Barnabu un izdzina tos no savām robežām.

⁵¹ Bet tie, nokratījuši pīšļus no savām kājām pret viņiem, devās uz Ikoniju.

⁵² Un mācekļi bija prieka un Svētā Gara pilni.

14. nodaļa

¹ Ikonijā viņi kopā iegāja jūdu sinagogā un tā runāja, ka liels pulks jūdu un grieķu kļuva ticīgi.

² Bet jūdi, kas neļāvās pārliecināties, kūdīja un sarūgtināja pagānu sirdis pret brāļiem.

³ Viņi tur palika labu laiku un droši sludināja, paļaudamies uz To Kungu, kas apliecināja Savu žēlastības vārdu, likdams notikt zīmēm un brīnumiem caur viņu rokām.

⁴ Bet pilsētas ļaudis dalījās: citi bija ar jūdiem, citi ar apustuļiem.

⁵ Kad pagāniem un jūdiem līdz ar viņu vadoņiem radās nodoms tiem uzbrukt un tos nomētāt akmeņiem, ⁶ viņi, to nomanīdami, bēga uz Likaonijas pilsētām Listru, Derbi un to apkārtni.

⁷ Tur viņi sludināja evaņģēliju.

⁸ Listrā sēdēja kāds vīrs slimām kājām, tizls no mātes miesām, kas vēl nekad nebija staigājis.

⁹ Tas dzirdēja Pāvilu runājam. Pāvils, viņu uzlūkodams un redzēdams, ka viņam ir ticība tikt dziedinātam, ¹⁰ sacīja skaļā balsī: «Celies stāvus uz savām kājām!» Un viņš uzlēca un staigāja.

¹¹ Kad ļaudis redzēja, ko Pāvils bija darījis, tie sāka runāt, likaoniešu valodā sacīdami: «Dievi kļuvuši cilvēkiem līdzīgi un nokāpuši zemē pie mums.»

¹² Un tie sauca Barnabu par Zevu un Pāvilu par Hermeju, tāpēc ka viņš bija runātājs.

¹³ Zeva priesteris, kura templis atradās ārpus pilsētas, atvedis vēršus un vainagus pie vārtiem, gribēja kopā ar ļaudīm upurēt.

¹⁴ Kad apustuļi Barnaba un Pāvils to dzirdēja, viņi saplēsa savas drēbes un ieskrēja ļaužu vidū, saukdami ¹⁵ un sacīdami: «Vīri, ko jūs darāt? Mēs arī esam tādi paši mirstīgi cilvēki kā jūs, kas jums sludinām evaņģēliju, lai jūs no šiem nīcīgajiem atgrieztos pie dzīvā Dieva, kas radījis debesis un zemi un jūru un visu, kas tur iekšā; ¹⁶ kas pagājušajos laikos visām tautām ļāvis iet savus ceļus; ¹⁷ jebšu Viņš Sevi nav pametis neapliecinātu, labu darīdams, no debess jums dodams lietu un auglīgus laikus, mūsu sirdis pildīdams ar barību un prieku.»

¹⁸ To runādami, viņi ar pūlēm savaldīja ļaudis, ka tie viņiem neupurēja.

¹⁹ Bet no Antiohijas un Ikonijas atnāca jūdi un, pierunājuši ļaudis un apmētājuši Pāvilu akmeņiem, vilka to ārā no pilsētas, domādami, ka viņš ir miris.

²⁰ Kad mācekļi ap viņu bija sapulcējušies, viņš uzcēlās un iegāja pilsētā. Nākamajā dienā viņš ar Barnabu devās ceļā uz Derbi.

²¹ Pasludinājuši evaņģēliju šinī pilsētā un ieguvuši labu pulku mācekļu, viņi griezās atpakaļ uz Listru, Ikoniju un Antiohiju, ²² stiprinādami mācekļu dvēseles un pamācīdami palikt ticībā un ka caur daudz bēdām mums jāieiet Dieva valstībā.

²³ Ikvienā draudzē viņi tiem iecēla vecajus; gavēdami un Dievu lūgdami, viņi tos nodeva Tā Kunga ziņā, kam tie bija sākuši ticēt.

²⁴ Pārstaigājuši Pisidiju, viņi nonāca Pamfīlijā ²⁵ un, sludinājuši Dieva vārdu Pergā, devās lejup uz Ataliju.

²⁶ No turienes viņi pārcēlās uz Antiohiju, kur viņi, Dieva žēlastībai uzticēti, bija sākuši darbu, ko tagad pabeiguši.

²⁷ Tur nonākuši un sapulcējuši draudzi, tie stāstīja, ko Dievs ar tiem bija darījis un kā Viņš pagāniem bija atvēris ticības durvis.

²⁸ Viņi tur palika labu laiku kopā ar mācekļiem.

15. nodaļa

¹ Daži, atnākuši no Jūdejas, mācīja brāļus: «Ja jūs neapgraiza pēc Mozus bauslības, jūs nevarat tikt pestīti.»

² Kad Pāvilam un Barnabam izcēlās ar viņiem liels strīds un vārdu maiņa, tad nosprieda, lai Pāvils, Barnaba un daži citi ietu šī jautājuma dēļ pie apustuļiem un vecajiem uz Jeruzālemi.

³ Draudzes pavadīti, viņi gāja caur Fenīkiju un Samariju un, stāstīdami par pagānu atgriešanos, sagādāja visiem brāļiem lielu prieku.

⁴ Kad viņi nonāca Jeruzālemē, viņus uzņēma draudze, apustuļi un vecaji, un viņi pasludināja, ko Dievs ar viņiem darījis.

⁵ Bet piecēlās daži no farizeju sektas, kas bija kļuvuši ticīgi, un sacīja: «Tos vajag apgraizīt un pavēlēt tiem turēt Mozus bauslību.»

⁶ Apustuļi un vecāji sapulcējās apspriest šo jautājumu.

⁷ Bet, kad radās daudz pārrunu, Pēteris piecēlās un uz tiem runāja: «Brāļi, jūs zināt, ka Dievs kopš senām dienām jūsu starpā nolēmis, lai pagāni no manas muts dzirdētu evaņģēliju un ticētu.

⁸ Un Dievs, siržu pazinējs, tiem devis labu liecību, dāvādams Svēto Garu, tāpat kā mums, ⁹ un nemaz nav šķirojis mūs un viņus, šķīstīdams viņu sirdis ar ticību.

¹⁰ Ko jūs tagad Dievu kārdināt, uz mācekļu kakla likdami jūgu, ko ne mūsu tēvi, ne mēs nespējam panest?

¹¹ Bet mēs ticam, ka ar Kunga Jēzus žēlastību tiksīm pestīti tāpat kā viņi.»

¹² Viss pulks klusēja un klausījās, kad Barnaba un Pāvils stāstīja, kādas zīmes un brīnumus Dievs caur viņiem bija darījis pagānu vidū.

¹³ Kad viņi bija beiguši runāt, Jēkabs atbildēja, sacīdams: «Brāļi, uzklausait mani!

¹⁴ Sīmanis stāstīja, kā Dievam pirmo reizi labpaticis ļaudis no pagāniem pievienot Savam Vārdam.

¹⁵ Un ar to saskan praviešu vārdi, kā ir rakstīts: ¹⁶ pēc tam Es atkal uzcelšu Dāvida sagruvušo mājokli; kas tanī sagāzies, to Es atjaunošu un to atkal uzcelšu, ¹⁷ lai pārējie cilvēki meklē To Kungu un visas tautas, pār kurām Mans Vārds ir piesaukts, saka tas Kungs, kas to dara ¹⁸ zināmu no mūžības. –

¹⁹ Tāpēc es domāju, ka nevajag apgrūtināt tos, kas no pagāniem atgriežas pie Dieva, ²⁰ bet viņiem vajag pavēlēt, lai sargās no apgānīšanās ar elkiem, no netiklības un no nožņaugtu dzīvnieku un asins baudīšanas.

²¹ Jo Mozum no seniem laikiem ir visās pilsētās savi sludinātāji, un viņu katru sabatu lasa sinagogās.»

²² Tad apustuļi un vecāji līdz ar visu draudzi nolēma sūtīt no sava vidus izvēlētus vīrus kopā ar Pāvilu un Barnabu uz Antiohiju: Jūdu, ar pievārdu Barsaba, un Sīlu, vīrus, kas izcēlās starp brāļiem, ²³ un ar viņu roku rakstīt: «Apustuļi un vecāji sūta brāļu sveicienu brāļiem Antiohijā, Sīrijā un Kilikijā, kas bijuši pagāni.

²⁴ Tā kā mēs esam dzirdējuši, ka daži no mums, kam mēs neesam pavēlējuši, jūs ar vārdiem samulsinājuši, padarīdami šaubīgas jūsu dvēseles, ²⁵ tad mēs vienprātīgi nospriedām sūtīt pie jums izvēlētus vīrus līdz ar mūsu mīļajiem Barnabu un Pāvilu, ²⁶ cilvēkiem, kas ar visu sirdi nodevušies mūsu Kunga Jēzus Kristus Vārdam.

²⁷ Mēs esam sūtījuši Jūdu un Sīlu, kas to pašu arī vārdos pasacīs.

²⁸ Jo Svētajam Garam un mums ir patīcis jums neuzlikt nekādu citu nastu kā vien šo nepieciešamo: ²⁹ sargāties no elku upuriem, asinīm, nožņaugtā un netiklības; no tā sargādamies, jūs labi darīsiet. Dzīvojiet veseli!»

³⁰ Atlaisti viņi nonāca Antiohijā un, draudzi sapulcējuši, nodeva vēstuli.

³¹ Kad viņi to lasīja, draudze priecājās par labo pamācību.

³² Bet Jūda un Sīla, arī paši būdami pravieši, pamācīja brāļus ar daudz vārdiem un tos stiprināja.

³³ Kad viņi kādu laiku tur bija palikuši, brāļi viņus ar miera sveicienu atlaida pie tiem, kas viņus bija sūtījuši.

³⁴ Bet Sīla nolēma palikt tur.

³⁵ Bet Pāvils un Barnaba palika Antiohijā kopā ar daudz citiem, mācīdami un sludinādami Tā Kunga vārdu.

³⁶ Pēc dažām dienām Pāvils sacīja Barnabam: «Iesim atkal un visās pilsētās, kur Tā Kunga vārdu esam sludinājuši, apraudzīsim brāļus, kā tiem klājas!»

³⁷ Barnaba gribēja ņemt līdzī Jāni, sauktu Marks; ³⁸ bet Pāvils negribēja ņemt līdzī tādu, kas Pamfīlijā bija no viņiem nošķīries un nebija viņiem gājis darbā līdzī.

³⁹ Tad radās sarūgtinājums, tā ka viņi viens no otra šķīrās, un Barnaba ņēma līdzī Marku un pārcēlās uz Kipru.

⁴⁰ Bet Pāvils, izvēlējies Sīlu, devās ceļā, un brāļi to novēlēja Tā Kunga žēlastībai.

⁴¹ Viņš pārstaigāja Sīriju un Kilikiju, stiprinādams draudzes.

16. nodaļa

¹ Viņš nonāca Derbē un Listrā. Tur bija kāds māceklis, vārdā Timotejs, ticīgas jūdu sievas dēls, bet tēvs bija grieķis.

² Brāļi Listrā un Ikonijā bija devuši par viņu labu liecību.

³ Pāvils gribēja, lai tas viņam ietu līdzī, un viņš to apgraizīja jūdu dēļ, kas dzīvoja tanī apvidū; jo visi zināja, ka viņa tēvs bijis grieķis.

⁴ Pārstaigādami pilsētas, viņi tiem pavēlēja ievērot noteikumus, ko apustuļi un vecaji Jeruzālemē bija devuši.

⁵ Draudzes tika stiprinātas ticībā, un viņu skaits jo dienas vairojās.

⁶ Bet, viņiem ejot caur Frīģiju un Galatiju, Svētais Gars aizliedza Dieva vārdu Āzijā runāt.

⁷ Nonākuši Mizijas apvidū, viņi lūkoja iet uz Bitiniju, bet Jēzus Gars viņiem neļāva.

⁸ Pagājuši garām Mizijai, viņi nonāca Troadā.

⁹ Un Pāvils naktī redzēja parādību: kāds maķedonietis stāvēja, viņu lūgdams un sacīdams: «Nāc uz Maķedoniju un palīdzi mums!»

¹⁰ Kad viņš šo parādību bija redzējis, mēs gribējām tūdaļ iet uz Maķedoniju, saprazdami, ka Dievs mūs aicina viņiem sludināt evaņģēliju.

¹¹ Aizbraukuši no Troadas, mēs devāmies tieši uz Samotrāķiju un otrā dienā uz Neapoli ¹² un no turienes uz Filipiem. Tā ir galvenā pilsēta kādā Maķedonijas novadā, romiešu kolonija. Šinī pilsētā mēs palikām dažas dienas.

¹³ Sabatā mēs izgājām ārpus pilsētas pie upes, kur, kā mēs domājām, būtu lūgšanas vieta, un apsēdušies mēs runājām uz sanākušajām sievietēm.

¹⁴ Klausījās arī kāda dievbijīga sieva, vārdā Lidija, purpura pārdevēja Tiatīras pilsētā; viņai Tas Kungs atvēra sirdi Pāvila vārdiem.

¹⁵ Bet, kad viņa un viņas nams bija kristīti, viņa lūdza, sacīdama: «Ja jums šķiet, ka es ticu Tam Kungam, tad nāciet manā namā un palieciet tur!» Un viņa mūs gauži lūdza palikt.

¹⁶ Kādreiz, mums uz lūgšanas vietu ejot, mūs sastapa kāda jauna verdzene, kam bija zīlētājas gars, un zīlējama tā atnesa saviem kungiem daudz peļņas.

¹⁷ Tā Pāvilam un mums sekoja un sauca, sacīdama: «Šie cilvēki ir visaugstākā Dieva kalpi, kas jums sludina pestīšanas ceļu.»

¹⁸ To viņa darīja daudz dienu. Bet Pāvils, saskaities un pagriezies atpakaļ, sacīja garam: «Jēzus Kristus Vārdā es tev pavēlu iziet no tās.» Un tas izgāja tanī pašā brīdī.

¹⁹ Viņas kungi, redzēdami, ka zudusi viņu peļņas ceļība, satvēra Pāvilu un Sīlu un vilka tos sev līdzī uz tirgus laukumu pie pilsētas valdes, ²⁰ un, tos pilsētas pārvaldnieku priekšā noveduši, sacīja: «Šie cilvēki ir jūdi un rada nemieru mūsu pilsētā, ²¹ sludinādami ieražas, ko mums, romiešiem, neklājas ne pieņemt, ne piekopt.»

²² Ļauzu pulks sacēlās pret tiem, un pilsētas pārvaldnieki tiem noplēsa drēbes un pavēlēja tos šaust rīkstēm.

²³ Pēc daudz sitieniem viņi tos iemeta cietumā un pavēlēja cietuma sargam tos stingri apsargāt.

²⁴ Šis, dabūjis tādu pavēli, tos iemeta cietuma dziļākajā vietā un viņu kājas ielika siekstā.

²⁵ Ap pusnakti Pāvils un Sīla, lūgdami Dievu, dziedāja slavas dziesmas, un ieslodzītie viņos klausījās.

²⁶ Piepeši notika liela zemestrīce, tā ka cietuma pamati sakustējās; tūdaļ atvērās durvis, un visiem nokrita važas.

²⁷ Bet cietuma sargs, uzmodies un redzēdams cietuma durvis atvērtas, izrāva zobenu un gribēja nonāvēties, domādams, ka cietumnieki izbēguši.

²⁸ Bet Pāvils skaļā balsī sauca, sacīdams: «Nedari sev nekā ļauna, jo mēs visi esam šeit.»

²⁹ Viņš sauca pēc uguns, ieskrēja un drebēdams metās zemē Pāvila un Sīlas priekšā ³⁰ un, izvedis tos ārā, sacīja: «Kungi, kas man jādara, lai es tiktu pestīts?»

³¹ Viņi atbildēja: «Tici uz Kungu Jēzu, tad tu un tavs nams tiksit pestīti.»

³² Un viņi runāja Dieva vārdu viņam un visiem, kas bija tanī namā.

³³ Viņš tos uzņēma tanī pašā naktis stundā, nomazgāja tiem brūces, un tūdaļ viņš tika kristīts, pats un visi viņa piederīgie.

³⁴ Viņš tos veda savā namā, sēdināja pie galda un priecājās ar visu savu namu, ka ticēja Dievam.

³⁵ Kad diena bija uzaususi, pilsētas pārvaldnieki sūtīja tiesas kalpotājus, sacīdami: «Atbrīvo šos cilvēkus!»

³⁶ Cietuma sargs Pāvilam paziņoja šos vārdus: «Pilsētas pārvaldnieki sūtījuši, lai jūs atbrīvo. Tad izejiet un staigājiet ar mieru sirdī!»

³⁷ Bet Pāvils viņiem sacīja: «Tie mūs, romiešus, bez tiesas sprieduma, visiem redzot, ir šautuši un iemetuši cietumā; un tagad tie mūs slepeni izmet? Tā ne; lai viņi paši nāk un mūs izved.»

³⁸ Tiesas kalpotāji atstāstīja šos vārdus pilsētas pārvaldniekiem. Tie sabijās, dzirdēdami, ka viņi ir romieši.

³⁹ Un tie atnāca, viņiem atvainojās un izveduši lūdza iziet no pilsētas.

⁴⁰ Izgājuši no cietuma, viņi aizgāja pie Lidijas un apmeklēja braļus, pamācīja tos un devās ceļā.

17. nodaļa

¹ Izgājuši cauri Amfipolei un Apollonijai, viņi nonāca Tesalonīkē; tur bija jūdu sinagoga.

² Pāvils, kā parasti, iegāja pie tiem un trīs sabatus runāja ar tiem par rakstiem, ³ tos izskaidrodams un pierādīdams, ka Kristum vajadzēja ciest un augšāmcelties no mirušiem, un teikdams: «Šis ir Kristus Jēzus, ko es jums sludinu.»

⁴ Dažus no tiem viņš pārliecināja, un tie piebiedrojās Pāvilam un Sīlam, arī liels pulks dievbijīgu grieķu un daudz dižciltīgu sievu.

⁵ Bet jūdi, sadusmoti un sabiedrojušies ar dažiem nelietīgiem klaidoņiem, saskrēja barā un radīja nemieru pilsētā un, apstājuši Jazona namu, meklēja viņus, lai vestu pūļa priekšā.

⁶ Bet, tos neatraduši, viņi Jazonu un dažus brāļus vilka pilsētas valdes priekšā, kliegdami: «Tie, kas visā pasaulē rada nemieru, atnākuši arī šeit; ⁷ tos Jazons uzņēmis; un tie visi rīkojas pret ķeizara pavēlēm, sacīdami, ka cits ir Ķēniņš – Jēzus.»

⁸ Viņi uztrauca ļaudis un pilsētas valdes vīrus, kas to dzirdēja.

⁹ Bet, dabūjuši gandarījumu no Jazona un pārējiem, viņi tos atbrīvoja.

¹⁰ Bet brāļi tūdaļ naktī Pāvilu un Sīlu nosūtīja uz Beroju; tur nonākuši, viņi iegāja jūdu sinagogā.

¹¹ Tie bija labvēlīgāki par Tesalonīkes jūdiem un vārdu labprāt uzņēma, meklēdami ik dienas rakstos, vai tas tā esot.

¹² Daudzi no viņiem kļuva ticīgi, un ne mazums cienījamu grieķu sievu un vīru.

¹³ Kad Tesalonīkes jūdi uzzināja, ka arī Berojā Pāvils sludina Dieva vārdu, viņi nāca arī uz turieni, uztraukdami un samulsinādami ļaudis.

¹⁴ Brāļi tūdaļ sūtīja Pāvilu prom, lai viņš ietu uz jūru, bet Sīla un Timotejs palika tur.

¹⁵ Pavadoņi Pāvilu aizveda līdz Atēnām un aizgāja, dabūjuši līdzī pavēli Sīlam un Timotejam, lai tie pēc iespējas drīz nāktu pie viņa.

¹⁶ Kamēr Pāvils Atēnās viņus gaidīja, viņa gars iedegās dūsmās, redzot, ka pilsēta ir pilna elku.

¹⁷ Viņš sarunājās sinagogās ar jūdiem un dievbijīgajiem un ik dienas tirgus laukumā ar visiem, kas gadījās.

¹⁸ Bet daži epikūriešu un stoiķu filozofi ar viņu sarunājās, un daži sacīja: «Ko šis plāpa grib teikt? – un citi: šis šķiet esam svešu dievu sludinātājs.» Jo viņš sludināja Jēzu un augšāmcelšanos.

¹⁹ Saņēmuši tie viņu veda uz areiopagu, sacīdami: «Vai mēs nevarētu dabūt zināt, kas tā par jaunu mācību, ko tu sludini?»

²⁰ Jo tu runā mūsu ausīm svešas lietas; tāpēc mēs gribam zināt, kas tas ir.»

²¹ Bet visiem atēniešiem un svešiniekiem, kas tur mita, nekas cits nerūpēja kā vien ko jaunu runāt un dzirdēt.

²² Pāvils, stāvēdams areiopaga vidū, sacīja: «Atēnieši, es redzu, ka jūs visās lietās esat ļoti dievbijīgi.

²³ Jo, staigādams un aplūkodams jūsu svētumus, es atradu arī altāri ar uzrakstu: Nepazīstamam Dievam. Ko jūs nepazīdami godājat, to es jums sludinu.

²⁴ Dievs, kas radījis pasauli un visu, kas tanī, būdams debess un zemes Kungs, nemājo rokām celtos tempļos.

²⁵ Un Viņu neapkalpo cilvēku rokas, it kā Viņam kā vajadzētu: Viņš pats dod visiem dzīvību, elpu un visu; ²⁶ Viņš licis visām tautām celties no vienām asinīm un dzīvot pa visu zemes virsu un nospraudis noteiktus laikus un robežas, kur tiem dzīvot, ²⁷ lai tie meklētu Dievu, vai tie Viņu varētu nojaust un atrast, jebšu Viņš nav tālu nevienam no mums.

²⁸ Jo Viņā mēs dzīvojam un rosāmies, un esam, kā arī daži jūsu dziesminieki sacījuši: mēs arī esam Viņa cilts.

²⁹ Tāpēc mums, kas esam Dieva cilts, nav jādomā, ka dievība ir līdzīga zeltam, sudrabam vai akmenim, cilvēka mākslas darinājumam vai izdomājumam.

³⁰ Bet Dievs, atstādams neievērotus nezināšanas laikus, tagad aicina visus cilvēkus visur atgriezties no grēkiem.

³¹ Jo Viņš nolīcis dienu, kurā Viņš pasauli taisnīgi tiesās caur kādu Vīru, ko Viņš izredzējis un par ko visiem liecību devis, uzmodinādams To no mirušiem.»

³² Par mirušo augšāmcelšanos dzirdēdami, citi zobojās, bet citi sacīja: «Par to mēs tevi vēl kādu citu reizi dzirdēsim.»

³³ Tā Pāvils aizgāja no viņu vidus.

³⁴ Bet daži viņam piebiedrojās un kļuva ticīgi. Starp tiem bija Dionisijs, areiopaga loceklis, kāda sieva, vārdā Damarida, un vēl citi līdz ar viņiem.

18. nodaļa

¹ Pēc tam Pāvils, aizgājis no Atēnām, nonāca Korintā.

² Un viņš sastapa kādu jūdu, vārdā Akvila, kas cēlies no Ponta. Tas nesen ar savu sievu Priskilla bija šeit ieradies no Itālijas, jo Klaudijs bija pavēlējis visiem jūdiem atstāt Romu. Viņš iegāja pie tiem.

³ Un, tā kā viņi nodarbojās ar to pašu amatu, viņš pie tiem palika un strādāja: jo tie pēc amata bija telšu taisītāji.

⁴ Viņš katru sabatu mācīja sinagogā un centās pārliecināt jūdus un grieķus.

⁵ Kad Sīla un Timotejs bija atnākuši no Maķedonijas, Pāvils ar visu sirdi sludināja, apliecinādams jūdiem, ka Jēzus ir Kristus.

⁶ Bet, kad tie pretojās un zaimoja, viņš, drēbes izkratījis, tiem sacīja: «Jūsu asinis lai nāk pār jums, es esmu bez vainas; no šī brīža es iešu pie pagāniem.»

⁷ Un, no turienes aizgājis, viņš nonāca kāda dievbijīga vīra namā, kam vārds bija Titijs Justs; viņa nams atradās līdās sinagogai.

⁸ Bet Krisps, sinagogas priekšnieks, ticēja Tam Kungam ar visu savu namu; un daudz korintiešu, viņu dzirdēdami, ticēja un tika kristīti.

⁹ Bet naktī Tas Kungs parādībā Pāvilam sacīja: «Nebīsties, bet runā un neciet klusu.

¹⁰ Jo Es esmu ar tevi! Neviens necelsies pret tevi, lai darītu tev ļaunu, jo Man ir daudz ļaužu šinī pilsētā.»

¹¹ Viņš tur palika gadu un sešus mēnešus, mācīdams Dieva vārdu viņu vidū.

¹² Kad Gallions bija prokonsuls Ahajā, jūdi visi kā viens sacēlās pret Pāvilu un veda to tiesas priekšā, ¹³ sacīdami: «Šis pavedina ļaudis pret bauslību kalpot Dievam.»

¹⁴ Kad Pāvils gribēja sākt runāt, Gallions jūdiem sacīja: «Jūdi, ja tas būtu kāds netaisns vai ļaunprātīgs darbs, tad es jūs uzklaušītu, kā pienākas, ¹⁵ bet, ja jautājumi attiecas uz jūsu mācību, personām un bauslību, tad lūkojiet jūs paši; es negribu šinīs lietās būt tiesātājs.»

¹⁶ Un viņš tos dzina prom no soģa krēsla.

¹⁷ Bet pūlis satvēra sinagogas priekšnieku Sostenu un to pēra soģa krēsla priekšā; un Gallions par to nelikās ne zinīs.

¹⁸ Bet Pāvils palika tur vēl labu laiku un, atvadīties no brāļiem, pārcēlās uz Sīriju, un līdž ar viņu Priskilla un Akvila, kas Kenhrejās bija apcirpis savu galvu, jo viņš bija devis solījumu.

¹⁹ Viņi nonāca Efezā, un tur, tos atstājīs, viņš pats iegāja sinagogā un sludināja jūdiem.

²⁰ Kad tie viņu lūdza ilgāk palikt, viņš negribēja, ²¹ bet atvadījās, sacīdams: «Nākamie svētki man katrā ziņā jāpavada Jeruzālemē, un tad, ja Dievs gribēs, es atkal atgriezīšos pie jums.» Viņš aizbrauca no Efezas, ²² un, nonācis Cēzarejā, viņš aizgāja un apsveica draudzi un devās uz Antiohiju.

²³ Kādu laiku tur palicis, viņš aizgāja un pēc kārtas pārstaigāja Galatijas zemi un Frīģiju, stiprinādams visus mācekļus.

²⁴ Bet Efezā nonāca kāds jūds, vārdā Apolls, dzimis aleksandrietis, izglītots vīrs, labs rakstu pazinējs.

²⁵ Tas bija mācīts Tā Kunga ceļā un, degdams garā, runāja un rūpīgi mācīja par Jēzu, kaut gan pazina tikai Jāņa kristību.

²⁶ Viņš sāka sludināt sinagogā. Viņu dzirdējuši, Priskilla un Akvila viņu aicināja pie sevis un viņam vēl skaidrāk izstāstīja Dieva ceļu.

²⁷ Kad viņš gribēja iet uz Ahaju, brāļi mācekļiem rakstīja un lūdza, lai viņu uzņem; tur nonācis, viņš daudz palīdzēja tiem, kas ar Dieva žēlastību bija kļuvuši ticīgi.

²⁸ Jo viņš dedzīgi pārliecināja jūdus, ļaužu priekšā no rakstiem pierādīdams, ka Jēzus ir Kristus.

19. nodaļa

¹ Kamēr Apolls bija Korintā, Pāvils, pārstaigājis augstienes apvidus, nonāca Efezā, un, sastapis dažus mācekļus, ² viņš tiem sacīja: «Vai jūs dabūjāt Svēto Garu, kad jūs kļuvāt ticīgi?» Tie viņam atbildēja: «Mēs pat neesam dzirdējuši, ka Svētais Gars ir.»

³ Viņš jautāja: «Ar kādu kristību jūs esat kristīti?» Tie atbildēja: «Ar Jāņa kristību.»

⁴ Bet Pāvils sacīja: «Jānis kristīja ar grēku nožēlas kristību, ļaudīm sacīdams, lai tie tic tam, kas nākšot pēc viņa, tas ir, Jēzum.»

⁵ To dzirdējuši, viņi tika kristīti Kunga Jēzus Vārdā.

⁶ Kad Pāvils uzlika tiem rokas, Svētais Gars nāca pār tiem: tie runāja mēlēs un pravietoja.

⁷ Viņu bija pavisam ap divpadsmit vīru.

⁸ Bet viņš, iegājis sinagogā, atklāti sludināja trīs mēnešus, sarunādamies un pārliecinādams par Dieva valstību.

⁹ Tā kā daži nocietināja savas sirdis un neticēja, ļaužu priekšā nonicinādami šo mācību, viņš no tiem aizgāja un ņēma mācekļus savrup, ik dienas sludinādams Tiranna skolā.

¹⁰ Tas turpinājās ap divi gadi, tā ka visi, kas Āzijā dzīvoja, dzirdēja Tā Kunga vārdu, jūdi un grieķi.

¹¹ Dievs darīja neparastus brīnumus ar Pāvila rokām, ¹² tā ka pat sviedru autus un priekšautus no viņa miesas uzlika neveseliem, un slimība tos atstāja, un ļaunie gari no tiem izgāja.

¹³ Daži jūdu apkārt klejojošie garu izdzinēji uzdrošinājās Kunga Jēzus Vārdu piesaukt pār tiem, kam bija ļauni gari, sacīdami: «Es jūs apsaucei tā Jēzus Vārdā, ko Pāvils sludina.»

¹⁴ Tie, kas to darīja, bija jūdu augstā priesteru Skevas septiņi dēli.

¹⁵ Bet ļaunais gars, atbildēdams viņiem, sacīja: «Jēzu es pazīstu un par Pāvilu es zinu; bet kas jūs tādi esat?»

¹⁶ Un cilvēks, kurā ļaunais gars mājāja, tiem uzbruka un tos visus pievārēja, tā ka tiem kailiem un ievainotiem bija jābēg no šī nama.

¹⁷ Tas kļuva zināms visiem jūdiem un grieķiem, kas dzīvoja Efezā. Viņus visus pārņēma bailes, un viņi slavēja Kunga Jēzus Vārdu.

¹⁸ Daudzi, kas bija kļuvuši ticīgi, nāca atzīdamies un izstāstīdami savus darbus.

¹⁹ Un labs skaits to, kas bija nodarbojušies ar burvju mākslām, sanesa grāmatas un tās sadedzināja visu acu priekšā; to vērtību noteica un saskaitīja piecdesmit tūkstoš sudraba gabalu.

²⁰ Tā mācība auga un kļuva stipra Tā Kunga spēkā.

²¹ Pēc šiem notikumiem Pāvils garā apņēmas pārstaigāt Maķedoniju un Ahaju un iet uz Jeruzālemi, sacīdams: «Pēc tam kad būšu tur bijis, man jāredz arī Roma.»

²² Aizsūtījis uz Maķedoniju divi savus palīgus, Timoteju un Erastu, viņš pats kādu laiku palika Āzijā.

²³ Tanī laikā izcēlās liels nemiers mācības dēļ.

²⁴ Jo kāds vīrs, vārdā Demetrijs, sudrabkalis, kas no sudraba darināja Artemīdas tempļus un sagādāja amatniekiem diezgan lielu peļņu, ²⁵ sapulcējis tos un visus, kas ar to pašu amatu nodarbojās, sacīja: «Vīri, jūs zināt, ka no šī darba atkarīga mūsu labklājība.

²⁶ Un jūs redzat un dzirdat, ka šis Pāvils ne vien Efezā, bet gandrīz visā Āzijā ar savām runām novērsis daudz ļaužu, sacīdams, ka tie nav dievi, kas rokām darināti.

²⁷ Mums draud ne tikai tas, ka šī nozare zaudē nozīmi, bet arī ka augstās dieves Artemīdas templi nonicinās, un iznīks viņas varenība, ko pielūdz visa Āzija un visa pasaule.»

²⁸ To dzirdēdami un dusmu pārņemti, viņi sauca: «Varena ir efeziešu Artemīda!»

²⁹ Un visu pilsētu pārņēma nemiers. Visi traucās uz teātri, raudami līdzi maķedoniešus Gaju un Aristarhu, Pāvila ceļabiedrus.

³⁰ Kad Pāvils gribēja iet pūlī, mācekļi viņam neļāva; ³¹ bet arī daži Āzijas pārvaldnieki, būdami viņa draugi, sūtīja pie viņa, brīdinādami, lai viņš neietu uz teātri.

³² Citi sauca šā, citi tā, jo sapulce bija izjukusi, un vairums nezināja, kādēļ bija sanākuši kopā.

³³ Bet Aleksandrs, ko jūdi bija izraudzījuši, saņēma no pūļa pamācības; un viņš māja ar roku, gribēdams ļaužu priekšā sacīt aizstāvēšanās runu.

³⁴ Kad tie manīja, ka viņš ir jūds, visi vienā balsī sāka kliegt, saukdami ap divi stundas: «Varena ir efeziešu Artemīda!»

³⁵ Bet pilsētas rakstvedis pūli nomierināja, sacīdams: «Efezieši, vai ir kāds cilvēks, kas nezinātu, ka Efezas pilsēta ir varenās Artemīdas un no debesīm nokritušā tēla sargātāja?

³⁶ Tā kā tas nav apšaubāms, jums pienākas būt mierīgiem un nepārsteigties.

³⁷ Jūs esat atveduši šos vīrus, kas nav ne tempļa aplaupītāji, ne mūsu dieves zaimotāji.

³⁸ Ja Dēmetrijam un viņa darba biedriem ir kaut kas pret kādu, ir tiesas dienas un ir prokonsuli, lai viņi sūdz cits citu.

³⁹ Bet, ja jums būtu vēl kāda cita prasība, lai to izlemj kārtējā tautas sapulcē.

⁴⁰ Mums arī jābīstas, ka mūs neapsūdz par šīs dienas sacelšanos, jo nav nekāda iemesla, ar ko šo dumpi varētu attaisnot.» To sacījis, viņš sapulci atlaida.

20. nodaļa

¹ Vēlāk, kad nemiers bija norimis, Pāvils, saaicinājis mācekļus un tos drošinājis, atvadījās un devās ceļā uz Maķedoniju.

² Pārstaigājis šos apvidus un daudz pamācoša tiem runājis, viņš nonāca Grieķijā.

³ Tur palicis trīs mēnešus, viņš gribēja pārcelties uz Sīriju, bet, tā kā jūdi viņam uzglūnēja, viņš nolēma griezties atpakaļ caur Maķedoniju.

⁴ Viņu pavadīja berojietis Sopatrs, Pira dēls, bet no tesalonīķiešiem Aristarhs un Sekunds, derbietis Gajs un Timotejs un no Āzijas Tihiks un Trofims.

⁵ Tie, papriekš izgājuši, gaidīja mūs Troadā.

⁶ Mēs aizbraucām pēc Neraudzētās maizes dienām no Filīpiem un nonācām piecās dienās pie viņiem Troadā, kur mēs palikām septiņas dienas.

⁷ Pirmajā nedēļas dienā, kad mēs bijām sanākuši maizi lauzt, Pāvils, gribēdams nākamajā dienā doties ceļā, runāja uz tiem, un viņa runa ieilga līdz pusnaktij.

⁸ Augšistabā, kur mēs bijām sapulcējušies, bija daudz eļļas lukturu.

⁹ Bet kāds jauneklis, vārdā Eutihs, sēdēja uz palodzes un bija iegrimis dziļā miegā, tāpēc ka Pāvils tik ilgi runāja, un, miega pārvarēts, viņš nokrita no trešā stāva un tika pacelts nedzīvs.

¹⁰ Pāvils nokāpa zemē, noietās pār viņu un, to apkampis, sacīja: «Neuztraucieties, viņa dvēsele vēl ir viņā.»

¹¹ Uzķāpis augšā, viņš lauza maizi un baudīja. Vēl labu laiku – līdz rīta ausmai sarunājies, viņš aizgāja.

¹² Bet viņi zēnu atveda dzīvu un ļoti priecājās.

¹³ Mēs, iekāpuši kuģī, braucām uz Asu, gribēdami tur uzņemt Pāvilu; jo tā viņš bija pavēlējis, gribēdams pats iet kājām.

¹⁴ Kad viņš Asā ar mums satikās, mēs, viņu uzņēmuši, devāmies uz Mitilēnu.

¹⁵ No turienes aizbraukuši, mēs nākamajā dienā nonācām pret Hiju, otrā dienā pārcēlāties uz Samu, bet nākamajā dienā nonācām Milētā.

¹⁶ Jo Pāvils bija nolēmis braukt Efezai garām, lai nebūtu jāuzkavējas Āzijā; viņš steidzās, lai viņam būtu iespējams Vasarassvētku dienā nokļūt Jeruzālemē.

¹⁷ No Milētas viņš sūtīja uz Efezu un ataicināja draudzes vecajus.

¹⁸ Kad tie ieradās pie viņa, viņš tiem sacīja: «Jūs zināt, ka no pirmās dienas, kopš es esmu atnācis Āzijā, es visu laiku esmu bijis pie jums, ¹⁹ kalpodams Tam Kungam dziļā pazemībā, asarās un pārbaudījumos, ko man sagādājušas jūdu ļaunprātības.

²⁰ Neko, kas jums noderīgs, neesmu noklusējis, bet jums to sludinājis un mācījis ļaužu priekšā un pa mājām, ²¹ apliecinādams jūdiem un grieķiem atgriešanos pie Dieva un ticību mūsu Kungam Jēzum Kristum.

²² Un, lūk, tagad es garā saistīts, eju uz Jeruzālemi, nezinādams, kas man tur notiks, ²³ tikai, ka Svētais Gars katrā pilsētā man liecina, sacīdams, ka mani gaida važas un bēdas.

²⁴ Bet mana dzīvība man nekādā ziņā nav tik dārga, lai es atstātu nepabeigtu savu ceļu un uzdevumu, ko esmu dabūjis no Kunga Jēzus, apliecināt Dieva žēlastības evaņģēliju.

²⁵ Tagad es zinu, ka jūs manu vaigu vairs neredzēsiet, jūs visi, kuru vidū es esmu staigājis, sludinādams Dieva valstību.

²⁶ Tāpēc es jums apliecinu, ka neesmu vainīgs nevienas dvēseles pazušanā.

²⁷ Jo es neesmu kavējis jums sludināt Dieva prātu pilnībā.

²⁸ Tāpēc sargait paši sevi un visu ganāmo pulku, kurā Svētais Gars jūs iecēlis par sargiem ganīt Dieva draudzi, ko Viņš pats ar Savām asinīm ieguvis par īpašumu.

²⁹ Es zinu, ka pēc manas aiziešanas pie jums iebruks plēsīgi vilki, kas nesaudzēs ganāmo pulku.

³⁰ No jūsu pašu vidus celsies vīri, ačgārņības runādami, lai aizrautu mācekļus sev līdzī.

³¹ Tāpēc esiet nomodā, pieminēdami, ka es trīs gadus nakti un dienu neesmu mitējis ar asarām ikvienu pamācīt.

³² Un tagad es jūs uzticu Tam Kungam un Viņa žēlastības vārdam, kas spēj jūs celt un dot mantojumu līdz ar visiem svētiem.

³³ Sudrabu, zeltu vai drēbes ne no viena neesmu kārojis.

³⁴ Jūs paši zināt, ka šīs manas rokas kalpojušas manām vajadzībām un tiem, kas pie manis bija.

³⁵ Es jums visās lietās esmu rādījis, ka, tā strādājot, nākas gādāt par vājiem, pieminot Kunga Jēzus vārdu, jo Viņš pats sacījis: «Svētīgāk ir dot nekā ņemt.»

³⁶ Un, to sacījis, viņš, ceļos noietās, līdz ar viņiem visiem lūdza Dievu.

³⁷ Bet visi gauži raudāja, metās Pāvilam ap kaklu un to skūpstīja, ³⁸ visvairāk noskumuši par vārdiem, ko viņš bija sacījis, ka tie vairs neredzēsot viņa vaigu. Tie viņu pavadīja uz kuģi.

21. nodaļa

¹ Kad bijām no tiem šķīrušies un atstājuši krastu, mēs, taisnā ceļā braukdami, nonācām Kosā, nākamajā dienā Rodā un no turienes Patarā, ² un, atraduši kuģi, kas devās uz Feniķiju, mēs iekāpām un aizbraucām.

³ Redzējuši Kipru un to atstājuši pa kreisi, mēs braucām uz Sīriju un izkāpām malā Tirā, jo tur kuģim bija jāizkrauj krava.

⁴ Uzmeklējuši mācekļus, mēs tur palikām septiņas dienas; tie Pāvilam caur Garu sacīja, lai viņš neiet uz Jeruzālemi.

⁵ Savu laiku tur pavadījuši, mēs devāmies ceļā, un visi ar sievietēm un bērniem mūs pavadīja vēl ārpus pilsētas, un, nometušies ceļos krastmalā, mēs lūdzām Dievu.

⁶ Un, cits no cita atvadījušies, iekāpām kuģī, bet viņi griezās atpakaļ uz savām mājām.

⁷ Pabeiguši jūras braucienu, mēs no Tiras nonācām Ptolemaidā un, apsveikuši brāļus, pie tiem palikām vienu dienu.

⁸ Nākamajā dienā mēs devāmies ceļā un nonācām Cēzarejā, un, iegājuši evaņģēlista Filipa namā, kas bija viens no izvēlētajiem septiņiem, mēs palikām pie viņa.

⁹ Viņam bija četras meitas, jaunavas, kuras pravietoja.

¹⁰ Kad mēs vairāk dienu tur bijām palikuši, no Jūdejas atnāca kāds pravietis, vārdā Agabs, ¹¹ ieradās pie mums un, paņēmis Pāvila jostu, saistīja pats sev kājas un rokas, sacīdams: «Tā saka Svētais Gars: tāpat jūdi saistīs Jeruzālemē vīru, kam šī josta pieder, un nodos pagānu rokās.»

¹² Kad mēs to dzirdējām, mēs un šejienes iedzīvotāji lūdzām, lai viņš neiet uz Jeruzālemi.

¹³ Bet Pāvils atbildēja: «Ko jūs darāt, kam jūs raudat un laužat manu sirdi? Es esmu gatavs par Kunga Jēzus Vārdu Jeruzālemē ne vien uzņemties saites, bet arī mirt.»

¹⁴ Kad viņš neļāvās pierunāties, mēs apklusām, sacīdami: «Tā Kunga prāts lai notiek.»

¹⁵ Pēc šīm dienām mēs, sagatavojušies ceļam, gājām uz Jeruzālemi; ¹⁶ arī daži mācekļi no Cēzarejas nāca mums līdz un noveda mūs mājvietā pie kiprieša Mnasona, kāda veca mācekļa.

¹⁷ Kad mēs nonācām Jeruzālemē, brāļi mūs labprāt uzņēma.

¹⁸ Nākamajā dienā Pāvils ar mums aizgāja pie Jēkaba, un visi vecaji arī bija klāt.

¹⁹ Tos apsveicis, viņš pēc kārtas izstāstīja, ko Dievs pagāniem ar viņa kalpošanu bija darījis.

²⁰ To dzirdējuši, viņi slavēja Dievu un viņam sacīja: «Brāli, tu redzi, cik tūkstoši jūdu ir kļuvuši ticīgi, un visi ir dedzīgi bauslības piekritēji; ²¹ bet tie dabūjuši zināt par tevi, ka tu visus jūdus, kas dzīvo pagānu vidū, mācot atkrist no Mozus, sacīdams, lai viņi neapgraiza savus bērnus un nedzīvo pēc tēvu ieražām.

²² Kas nu būs? Katrā ziņā viņi dzirdēs, ka tu esi atnācis.

²³ Tāpēc dari, ko mēs tev sakām! Mums ir četri vīri, kas Dievam solījušies.

²⁴ Ņem tos pie sevis, šķīsties ar tiem un samaksā par viņiem, lai viņi apcērp galvu, tad visi zinās, ka tie ir nieki, ko viņi par tevi dzirdējuši, un ka arī tu pats dzīvo pēc bauslības.

²⁵ Bet par pagāniem, kas kļuvuši ticīgi, mēs esam lēmuši un rakstījuši, lai viņi sargās no elku upuriem, asinīm, nožņaugta un netiklības.»

²⁶ Tad Pāvils, šos vīrus pie sevis ņēmis un nākamajā dienā ar tiem šķīstījies, iegāja Templī un paziņoja, ka viņi turpinās šķīstīšanās laiku, līdz kamēr par ikvienu no viņiem būs atnests upuris.

²⁷ Kad septiņas dienas gandrīz jau bija galā, Āzijas jūdi, redzēdami viņu Templī, sakūdīja visus ļaudis un sagrāba viņu, ²⁸ saukdami: «Israēlieši, nāciet palīgā! Šis ir tas cilvēks, kas visur visus māca pret tautu, bauslību un pret šo vietu, un turklāt viņš ievēdis grieķus Templī un sagānījis šo svēto vietu.»

²⁹ Jo viņi iepriekš bija redzējuši efezieti Trofīmu kopā ar viņu pilsētā un domāja, ka Pāvils to ievēdis Templī.

³⁰ Tad visu pilsētu pārņēma uztraukums, saskrēja ļaudis un, sagrābuši Pāvilu, vilka to no Tempļa ārā; un tūdaļ durvis tika aizslēgtas.

³¹ Kad tie dzīrās viņu nonāvēt, rotas komandierim pienāca ziņa, ka visa Jeruzāleme esot nemiera pārņemta.

³² Paņēmis kareivjus un virsniekus, viņš tūdaļ steidzās pie tiem lejā; bet šie, ieraudzījuši komandieri un kareivjus, mitējās Pāvilu sist.

³³ Komandieris piegāja klāt, saņēma viņu, pavēlēja ar divi dažādiem saistīt un vaicāja, kas viņš esot un ko esot darījis.

³⁴ Bet pūlī citi sauca šo, citi to; tā kā viņš troksnī nekā noteiktu nevarēja uzzināt, viņš pavēlēja Pāvilu aizvest karaspēka mītnē.

³⁵ Bet, nonākot uz kāpnēm, kareivjiem vajadzēja viņu nešus nest ļaužu uzmākšanās dēļ, ³⁶ jo ļaužu pulks sekoja, saukdams: «Nost viņu!»

³⁷ Pirms Pāvilu ievēda karaspēka mītnē, viņš komandierim jautāja: «Vai man ir atļauts tev ko teikt?» Tas atbildēja: «Vai tu proti grieķiski?»

³⁸ Vai tik tu neesi tas eģiptietis, kas priekš dažām dienām sacēlies un aizvedis tuksnesī četrus tūkstošus sikariešu?»

³⁹ Bet Pāvils sacīja: «Es esmu jūds, tarsietis, ievērojamās Kilikijas pilsētas pilsonis; es tevi lūdzu, atļauj man runāt uz ļaudīm.»

⁴⁰ Viņa atļauju dabūjis, Pāvils nostājās uz kāpnēm un māja ļaudīm ar roku; kad visi bija apklusuši, viņš tos ebreju valodā uzrunāja.

22. nodaļa

¹ «Brāļi un tēvi, uzklausait tagad, ko es jums, sevi aizstāvēdams, teikšu!»

² Kad tie dzirdēja, ka viņš tos uzrunāja ebreju valodā, tie kļuva vēl klusāki. Un viņš turpināja:

³ «Es esmu jūds, dzimis Tarsā, Kilikijā, bet uzaudzināts šinī pilsētā, izglītojies pie Gamaliēla kājām, pilnībā tēvu bauslībā mācīts, tikpat dedzīgs Dievam kā jūs visi šodien; ⁴ šo ticību esmu vajājis līdz nāvei, saistīdams un nododams cietumā vīrus un sievas, ⁵ kā to man var apliecināt augstais priesteris un visa vecaju padome; no tiem arī dabūjis vēstules brāļiem Damaskā, devos ceļā, lai apcietinātu tos, kas tur atradās, un vestu uz Jeruzālemi sodīt.

⁶ Bet, kad es biju ceļā un tuvojos Damaskai, ap pusdienas laiku mani piepeši apspīdēja spilgta gaisma no debesīm, ⁷ es nokritu pie zemes un dzirdēju balsi man sakām: Saul, Saul, ko tu Mani vajā?

⁸ Bet es atbildēju: kas Tu esi, Kungs? Viņš uz mani sacīja: Es esmu Jēzus Nacarietis, ko tu vajā.

⁹ Mani pavadoņi gan redzēja gaismu, bet balsi, kas ar mani runāja, nedzirdēja.

¹⁰ Tad es jautāju: ko lai es daru, Kungs? – Bet Tas Kungs man sacīja: celies augšā un ej uz Damasku, tur tev pateiks visu, kas tev jādara.

¹¹ Tā kā es, spožās gaismas apžilbināts, nevarēju redzēt, ceļabiedri mani veda aiz rokas, un tā es nonācu Damaskā.

¹² Ananija, kāds dievbijīgs vīrs, kas dzīvoja pēc bauslības un par ko visi jūdi, kas tur dzīvoja, labu vien liecināja, ¹³ atnāca pie manis, nostājās un man sacīja: brāli Saul, raugies uz augšu! – Un tanī pašā brīdī es varēju viņu redzēt, ¹⁴ bet viņš sacīja: mūsu tēvu Dievs tevi izredzējis, lai tu atzītu Viņa prātu, redzētu Taisno un dzirdētu balsi no Viņa mutes, ¹⁵ lai tu kļūtu Viņa liecinieks, kas visu ļaužu priekšā liecinātu, ka to esi redzējis un dzirdējis.

¹⁶ Un ko tu tagad vēl vilcinies? Celies augšā, liecies kristīties un nomazgā savus grēkus, piesaukdams Viņa Vārdu!

¹⁷ Atgriezies Jeruzālemē, es, Templī Dievu lūdzot, tiku garā aizrauts ¹⁸ un redzēju Viņu. Viņš man teica: steidzies ātri prom no Jeruzālemes, jo viņi nepieņems liecību par Mani!

¹⁹ Es sacīju: Kungs, viņi zina, ka es esmu apcietinājis un licis šaust sinagogās tos, kas tic uz Tevi.

²⁰ Un, kad Tava liecinieka Stefana asinis tika izlietas, arī es pats tur stāvēju klāt, tas man bija pa prātam, un es sargāju drēbes tiem, kas viņu nonāvēja.

²¹ Tad Viņš man sacīja: dodies ceļā, jo Es sūtīšu tevi tālās pagānu zemēs!»

²² Līdz šiem vārdiem viņu uzklauzījuši, tie sāka saukt: «Nost tādu no zemes virsus! Viņš nedrīkst palikt dzīvs!»

²³ Kad tie kliegdami nosvieda savas drēbes un meta smiltis gaisā, ²⁴ komandieris pavēlēja viņu novest karaspēka mītnē, šaust un nopratināt, lai dabūtu zināt, kādēļ tie uz viņu tā kļiedza.

²⁵ Kad tie viņu bija nostiepuši, lai šaustu, Pāvils sacīja virsniekam, kas stāvēja klāt: «Vai jums ir atļauts šaust romieti un vēl bez tiesas sprieduma?»

²⁶ To dzirdējis, virsnieks gāja un to paziņoja komandierim, sacīdams: «Ko tu gribi darīt? Šis cilvēks taču ir romietis.»

²⁷ Tad komandieris pienāca un viņam jautāja: «Saki man – vai tu esi romietis?» Un viņš atbildēja: «Jā.»

²⁸ Bet komandieris turpināja: «Es par lielu maksu esmu ieguvis šīs pilsoņa tiesības.» Pāvils sacīja: «Bet es tāds jau esmu piedzimis.»

²⁹ Tie, kas gatavojās viņu nopratināt, tūdaļ atstājās no viņa; bet komandieris izbijās, uzzinājis, ka viņš ir romietis, jo viņš to bija licis saistīt.

³⁰ Nākamajā dienā, gribēdams skaidri zināt, kādēļ jūdi Pāvilu apsūdz, viņš to atsvabināja un pavēlēja sanākt augstajiem priesteriem un visam sinedrijam un, ataicinājis Pāvilu, veda to viņiem priekšā.

23. nodaļa

¹ Uzlūkodams sinedriju, Pāvils sacīja: «Brāļi, es esmu dzīvojis pēc vislabākās sirdsapziņas Dieva priekšā līdz šai dienai.»

² Te augstais priesteris Ananija pavēlēja tiem, kas ap viņu stāvēja, sist viņam pa muti.

³ Tad Pāvils uz viņu sacīja: «Dievs tevi sitīs, tu nobalsinātā siena; tu šē sēdi mani tiesāt pēc likuma un pavēli mani sist pret likumu?»

⁴ Bet tie, kas ap viņu stāvēja, sacīja: «Tu uzdrošies lamāt Dieva priesteri?»

⁵ Pāvils atbildēja: «Es nezināju, brāļi, ka tas ir augstais priesteris; jo ir rakstīts: sargies ļaunu runāt par savas tautas valdnieku.»

⁶ Zinādams, ka sinedrījā daļa bija saduķeji un otra daļa farizeji, viņš sauca: «Brāļi, es esmu farizejs, farizeja dēls; mani tiesā mūžīgās dzīvības cerības un mirušo augšāmcelšanās dēļ.»

⁷ Kad viņš to bija runājis, izcēlās strīds farizeju un saduķeju starpā, un sapulce sašķēlās.

⁸ Jo saduķeji saka, ka nav ne augšāmcelšanās, ne eņģeļu, ne gara, bet farizeji visu to atzīst.

⁹ Tad izcēlās liela kliegšana, un daži farizeju novirziena rakstu mācītāji piecēlās un iejaucās strīdā, sacīdami: «Mēs nekā ļauna šinī cilvēkā neredzam; varbūt gars vai eņģelis ar viņu runājis?»

¹⁰ Kad nemiers auga, komandieris, baidīdamies, ka viņi Pāvilu nesaplosa, pavēlēja ierasties karaspēka nodaļai, izraut to no viņu vidus un aizvest karaspēka mītnē.

¹¹ Nākamajā naktī Tas Kungs viņam piestājās un sacīja: «Esi drošs! Kā tu par Mani esi liecinājis Jeruzālemē, tā tev jāliecina arī Romā.»

¹² Kad diena bija uzaususi, jūdi sapulcējās un sazvērējās, sacīdami, ka viņi neēdīs un nedzers, iekāms nebūs nonāvējuši Pāvilu.

¹³ To bija vairāk kā četrdesmit, kas tā bija sazvērējušies.

¹⁴ Tie nāca pie priesteriem un vecajiem un sacīja: «Mēs ar zvērestu esam saistījušies neko nebaudīt, iekāms Pāvilu nebūsim nonāvējuši.

¹⁵ Tagad jūs kopā ar sinedrīju paziņojiet komandierim, lai viņu atved pie jums, it kā jūs viņa lietu gribētu rūpīgāk izklausināt; bet mēs esam gatavi viņu nonāvēt, pirms viņš atnāk.»

¹⁶ Bet Pāvila māsas dēls, dzirdēdams par šo viltus nodomu, atnāca, iegāja karaspēka mītnē un paziņoja to Pāvilam.

¹⁷ Pāvils, pieaicinājis kādu virsnieku, sacīja: «Aizved šo jaunekli pie komandiera, jo viņam ir kaut kas tam ziņojams.»

¹⁸ Viņš to ņēma līdzi un, aizvedis pie komandiera, sacīja: «Apcietinātais Pāvils mani sauca un lūdza atvest šo jaunekli pie tevis, jo viņam esot kaut kas tev sakāms.»

¹⁹ Komandieris, paņēmis viņu pie rokas un aizgājis savrup, vaicāja: «Kas tev man ziņojams?»

²⁰ Jauneklis sacīja: «Jūdi norunājuši tevi lūgt, lai tu rītā Pāvilu vestu sinedrīja priekšā, it kā gribēdams kaut ko tuvāk par viņu izzināt.

²¹ Bet tu nezticies viņiem, jo vairāk kā četrdesmit vīru no viņu vidus viņam uzglūn, un tie sazvērējušies neēst un nedzert, iekāms viņu nebūšot nonāvējuši, un tagad tie ir sagatavojušies un gaida tavu solījumu.»

²² Tad komandieris jaunekli atlaida, pavēlēdams: «Nesaki nevienam, ka tu man to esi paziņojis.»

²³ Viņš ataicināja divi virsniekus un sacīja: «Sagatavojiet trešai nakts stundai divi simti kareivju, kas lai ietu uz Cēzareju, un septiņdesmit jātnieku un divi simti šķēpnešu.

²⁴ Turiet kārtībā jājamās lopus, lai sēdinātu virsū Pāvilu un novestu to drošībā pie zemes pārvaldnieka Fēliksa.»

²⁵ Un viņš rakstīja šāda satura vēstuli:

²⁶ «Klaudijs Lizijs sveicina ļoti cienījamo zemes pārvaldnieku Fēlikšu.

²⁷ Šo vīru, ko jūdi bija saņēmuši un gribēja nonāvēt, es, piesteidzies palīgā ar karaspēka nodaļu, atbrīvoju, uzzinājis, ka viņš ir romietis; ²⁸ un, gribēdams zināt, kādas vainas dēļ tie viņu apsūdz, es viņu vedu sinedrīja priekšā.

²⁹ Es noprātu, ka to apsūdz viņu bauslības lietās, bet nebija sūdzības, ar ko viņš būtu pelnījis nāvi vai važas.

³⁰ Kad man kļuva zināms viņu nodoms pret šo vīru, es tūdaļ sūtīju viņu pie tevis, pavēlēdams arī sūdzētājiem izteikt tavā priekšā, kas tiem ir pret viņu.»

³¹ Tad kareivji, kā tiem bija pavēlēts, ņēma Pāvilu un naktī aizveda uz Antipatridu.

³² Nākamajā dienā tie lika jātniekiem ar viņu iet tālāk un paši atgriezās karaspēka mītnē.

³³ Nonākuši Cēzarejā, tie nodeva vēstuli zemes pārvaldniekam un veda arī Pāvilu viņa priekšā.

³⁴ Izlasījis vēstuli, tas vaicāja, no kura apgabala viņš esot, un dzirdēdams, ka no Kilikijas, ³⁵ sacīja: «Es tevi uzklaušīšu pēc tam, kad arī tavi apsūdzētāji būs atnākuši,» – un pavēlēja viņu paturēt apcietinājumā Hēroda pilī.

24. nodaļa

¹ Pēc piecām dienām augstais priesteris Ananija ar vecajiem un kādu runas vīru Tertullu atnāca pie zemes pārvaldnieka un ierosināja sūdzību pret Pāvilu.

² Kad Pāvils bija atsaukts, Tertullus sāka apsūdzības runu, sacīdams:

³ «Ļoti cienījamais Fēlikss, mēs vienmēr un visur ar dziļu pateicību atzīstam, ka caur tevi esam ieguvuši pilnīgu mieru un ka ar tavu gādību notikušas teicamas pārgrozības šīs tautas dzīvē.

⁴ Bet, lai tevi pārāk ilgi neapgrūtinātu, es tevi lūdzu: uzklausi mūs savā laipnībā īsu brīdi.

⁵ Jo mēs esam izzinājuši, ka šis vīrs ir bīstams cilvēks un nemiera cēlājs visu jūdu vidū visā pasaulē, ka viņš ir nacariešu sektas vadonis ⁶ un arī mēģinājis Templi sagānīt. Viņu mēs notvērām.

⁷ ¹ Tu pats, visas lietas izklausinājis, varēsi no viņa uzzināt, par ko mēs viņu apsūdzam.»

⁹ Arī jūdi pievienojās, sacīdami, ka tas tā esot.

¹⁰ Pāvils, saņēmis no zemes pārvaldnieka zīmi runāt, atbildēja: «Zinādams, ka tu daudz gadu esi šīs tautas tiesnesis, es droši aizstāvos.

¹¹ Jo tev ir iespējams pārliecināties, ka nav vairāk kā divpadsmit dienu, kopš es esmu atnācis Jeruzālemē Dievu lūgt; ¹² un tie mani nav redzējuši nedz Templī uz kādu runājam, nedz ļaudis kūdām uz sacelšanos ne sinagogās, ne pilsētā; ¹³ tie arī nevar pierādīt, par ko viņi tagad mani apsūdz.

¹⁴ Bet es tev atzīstos, ka es kalpoju savu tēvu Dievam pēc tās mācības, ko viņi sauc par maldu mācību, ticēdams visam, kas saskan ar bauslību un kas rakstīts praviešos.

¹⁵ Un man ir cerība uz Dievu, kāda arī viņiem pašiem ir, ka būs taisno un netaisno augšāmcelšanās.

¹⁶ Tāpēc es arī cenšos vienmēr paturēt skaidru sirdsapziņu Dieva un cilvēku priekšā.

¹⁷ Bet pēc vairāk gadiem es esmu atnācis, lai nodotu dāvanas savai tautai un upurētu.

¹⁸ Tad daži Āzijas jūdi sastapa mani šķīstāmiem Templī, kur nebija ne drūzmas, ne trokšņa.

¹⁹ Tiem vajadzēja būt tavā priekšā un sūdzēt, ja viņiem kas būtu pret mani.

²⁰ Un šie paši lai saka, kādu vainu tie atklājuši, kad es stāvēju sinedrija priekšā, ²¹ kā tikai šo vienu vārdu, ko es saucu, viņu vidū stāvēdams: mirušo augšāmcelšanās dēļ jūs mani šodien tiesājat!»

²² Tā kā Fēlikss šo mācību pazina tuvāk, viņš atlika viņu lietu un sacīja: «Kad komandieris Lizijs atnāks, tad es jūsu lietu izlemšu.»

²³ Viņš pavēlēja virsniekam Pāvilu apsargāt, dot viņam atvieglojumus un neliegt, ka kāds no viņa piederīgiem viņam izdara kādu pakalpojumu.

²⁴ Pēc dažām dienām Fēlikss atnāca ar Druzillu, savu sievu, kas bija jūdiete. Viņš sūtīja pēc Pāvila un klausījās viņu par ticību uz Kristu Jēzu.

²⁵ Kad viņš runāja par taisnību un atturību un nākamo tiesu, tad Fēlikss pārbijies sacīja: «Tagad ej, kad man būs vaļas, es tevi pasaukšu.»

²⁶ Bet viņš turklāt arī cerēja, ka Pāvils viņam dos naudu; tādēļ tas bieži sūtīja pēc viņa un ar viņu runāja.

²⁷ Kad divi gadi bija pagājuši, Porcijs Fēsts kļuva Fēliksa pēctecis. Bet Fēlikss, gribēdams jūdiem kaut ko pa prātam izdarīt, atstāja Pāvilu cietumā.

25. nodaļa

¹ Uzņēmies zemes pārvaldīšanu, Fēsts pēc trim dienām devās no Cēzarejas uz Jeruzālemi.

² Augstie priesteri un ievērojamākie jūdi apsūdzēja viņam Pāvilu un griezās pie viņa, ³ izlūgdami viņa labvēlību pret Pāvilu, lai viņš sūtītu to uz Jeruzālemi, jo tiem bija slepens nodoms viņu ceļā nonāvēt.

⁴ Tad Fēsts atbildēja, ka Pāvils atrodoties apsardzībā Cēzarejā un ka viņš pats gribot drīz doties turp.

⁵ «Kas no jums var,» viņš sacīja, «lai nāk līdzī un, ja šim vīram ir kāds pārkāpums, lai apsūdz to.»

⁶ Palicis viņu vidū ne vairāk kā astoņas vai desmit dienas, viņš devās atpakaļ uz Cēzareju un nākamajā dienā, nosēdies tiesneša krēslā, pavēlēja atvest Pāvilu.

⁷ Kad tas bija ieradies, no Jeruzālemes atnākušie jūdi nostājās ap viņu, celdami daudz un smagas apsūdzības, ko tie nevarēja pierādīt.

⁸ Bet Pāvils aizstāvējās: «Es neko neesmu grēkojis ne pret jūdu bauslību, ne pret Templi, ne pret ķeizaru.»

¹ Teksta variants: ^{6b} un gribam pēc mūsu likuma tiesāt, ⁷ bet virsnieks Lizijs atnācis ar lielu varu viņu aizveda no mums ^{8a} un pavēlēja viņa apsūdzētajiem nākt pie tevis.

⁹ Fēsts, gribēdams jūdiem pa prātam darīt, atbildēja Pāvilam, sacīdams: «Vai tu gribi iet uz Jeruzālemi, lai tevi tur manā priekšā tiesā par šīm lietām?»

¹⁰ Bet Pāvils sacīja: «Es stāvu ķeizara tiesas priekšā, tur man pienākas tikt tiesātam. Jūdiem es nekādu netaisnību neesmu darījis, kā arī tu labi zini.

¹¹ Ja es esmu darījis netaisnību vai kaut ko, par ko būtu nāvi pelnījis, tad es neliedzos mirt, bet, ja tam nav nekāda pamata, par ko tie mani apsūdz, tad neviens nevar mani viņiem nodot, es piesaucu ķeizaru.»

¹² Tad Fēsts, sarunājies ar padomniekiem, atbildēja: «Tu esi piesaucis ķeizaru, pie ķeizara tev būs jāiet.»

¹³ Pēc dažām dienām ķēniņš Agripa un Bernike ieradās Cēzarejā apsveikt Fēstu.

¹⁴ Kad tie vairāk dienu tur bija pavadījuši, Fēsts ķēniņam izstāstīja Pāvila lietu, sacīdams: «Še ir kāds vīrs, ko Fēlikss atstājis cietumā.

¹⁵ Kad es biju Jeruzālemē, augstie priesteri un jūdu vecaji viņu apsūdzēja, lūgdami, lai viņu notiesā; ¹⁶ tiem es atbildēju: romiešiem nav paražas kādu cilvēku izdot, pirms apsūdzētais sūdzētājiem nav personīgi stājies pretim un nav dabūjis iespēju pret apvainojumu aizstāvēties.

¹⁷ Kad viņi te bija sanākuši, es nevilcinājos un nākamajā dienā, uz tiesneša krēsla sēdēdams, pavēlēju atvest šo vīru.

¹⁸ Sūdzētāji, apstājuši viņu, tomēr nepierādīja vainu nekādos pārkāpumos, kā es biju gaidījis.

¹⁹ Bet tie cēla viņam priekšā dažus jautājumus par viņu pašu reliģiju un par kādu Jēzu, kas esot nomiris un par ko Pāvils sacījis, ka Viņš esot dzīvs.

²⁰ Tā kā es šo strīdus lietu nepazinu, es sacīju, vai viņš negribētu iet uz Jeruzālemi un tur par šīm lietām tikt tiesāts, ²¹ bet, kad Pāvils prasīja, lai viņu atstāj ķeizara spriedumam, es pavēlēju viņu apsargāt, tiekāms viņu sūtīšu pie ķeizara.»

²² Agripa sacīja Fēstam: «Es pats arī gribētu šo cilvēku dzirdēt.» Fēsts atbildēja: «Rīt tu viņu dzirdēsi.»

²³ Nākamajā dienā, kad Agripa un Bernike lielā greznībā bija ieradušies un līdz ar augstākajiem virsniekiem un pilsētas ievērojamākajiem vīriem bija iegājuši tiesas zālē, Fēsts pavēlēja Pāvilu atvest ²⁴ un sacīja: «Ķēniņ Agripa un jūs visi, kas līdz ar mums še esat, redziet šo, pret ko uzstājies viss vairākums jūdu Jeruzālemē un šeit, kliegdami, ka viņš nedrīkst ilgāk dzīvot.

²⁵ Tā kā es zinu, ka viņš neko nav darījis, ar ko būtu nāvi pelnījis, un ka viņš pats piesaucis ķeizaru, es nolēmu viņu sūtīt turp.

²⁶ Bet man nav nekā noteikta, ko valdniekam par viņu rakstīt; tādēļ es viņu esmu vedis jūsu priekšā un sevišķi tavā priekšā, ķēniņ Agripa, lai man pēc nopratināšanas būtu ko rakstīt.

²⁷ Jo man šķiet aplam esam kādu sūtīt saistītu, neminot viņa vainu.»

26. nodaļa

¹ Agripa sacīja Pāvilam: «Tev ir atļauts aizstāvēties.» Tad Pāvils izstiepa roku un teica aizstāvēšanās runu:

² «Ķēniņ Agripa, es sevi turu par laimīgu, ka varu šodien tavā priekšā aizstāvēties pret visu, par ko jūdi mani apsūdz, ³ jo vairāk tādēļ, ka tu pārzini visas jūdu paražas un jautājumus; tāpēc es tevi lūdzu mani pacietīgi uz klausīt.

⁴ Visi jūdi pazīst manu dzīvi no mazām dienām, kā tā no paša sākuma risinājusies manas tautas vidū un Jeruzālemē, ⁵ pazīdami mani jau sen, tā ka tie varētu liecināt, ka esmu dzīvojis pēc mūsu reliģijas visstingrākās sekas noteikumiem, būdams farizejs.

⁶ Un tagad mani tiesā par cerību, ka Dievs piepildīs apsolījumu, ko Viņš mūsu tēviem devis, ⁷ ko mūsu divpadsmit ciltis cer iemantot, bez mitēšanās Dievam kalpodamas nakti un dienu. Par šo cerību, ķēniņ, jūdi mani apsūdz.

⁸ Vai jums šķiet neticami, ka Dievs uzmodina mirušos?

⁹ Man pašam gan šķita, ka man vajag nacarieša Jēzus Vārdam noteikti pretoties.

¹⁰ To es arī darīju Jeruzālemē. Saņēmis pilnvaras no augstajiem priesteriem, es esmu daudz svēto ieslēdzis cietumā, un, kad viņus nomaitāja, man tas bija pa prātam.

¹¹ Pa visām sinagogām es tos daudzkārt ar sodiem esmu spiedis zaimot, pārlieku pret tiem trakojis, vajādams tos pat svešās pilsētās.

¹² Iedams ar tādu nolūku uz Damasku ar augsto priesteru atļauju un pilnvarām, ¹³ es, ķēniņ, dienas vidū uz ceļa redzēju gaismu no debesīm, spožāku par saules gaismu, apspīdam mani un manus ceļabiedrus.

¹⁴ Mēs visi nokritām pie zemes, un es dzirdēju balsi ebreju valodā uz mani sakām: Saul, Saul, ko tu Mani vajā? Tev grūti nāksies pret dzenuli spārdīt.

¹⁵ Es sacīju: kas Tu esi, Kungs? – Tas Kungs atbildēja: Es esmu Jēzus, ko tu vajā.

¹⁶ Bet celies kājās! Jo tāpēc Es tev esmu parādījies, lai tu Man kalpotu un apliecinātu, kā tu Mani esi redzējis un kā Es tev parādīšos, ¹⁷ lai tevi izglābtu no šīs tautas un pagāniem, pie kuriem Es tevi sūtu ¹⁸ atvērt viņu acis, lai tie atgriežas no tumsas gaismā, no sātana varas pie Dieva, un ticībā uz Mani dabū grēku piedošanu un mantojumu svēto pulkā.

¹⁹ Tāpēc, ķēniņ Agripa, es šai debesu parādībai neesmu bijis nepaklausīgs, ²⁰ bet esmu sludinājis vispirms tiem, kas dzīvo Damaskā, Jeruzālemē un visā jūdu zemē, kā arī pagāniem, lai tie nožēlo savus grēkus un atgriežas pie Dieva un dara darbus, kas grēku nožēlas cienīgi.

²¹ Tādēļ jūdi Templī mani sagrāba un mēģināja nonāvēt.

²² Bet Dievs man palīdzējis līdz šai dienai, un es še stāvu kā liecinieks maziem un lieliem, neko citu nesludinādams kā vien to, ko pravieši un Mozus par nākamām lietām runājuši, ²³ ka Kristus bija jācieš, ka Viņš pirmais no mirušiem augšāmcēlies sludināt gaismu Savai tautai un pagāniem.»

²⁴ Viņam tā aizstāvoties, Fēsts sacīja skaļā balsī: «Pāvils, tu esi traks, lielās zināšanas tevi padara traku!»

²⁵ Bet Pāvils sacīja: «Es neesmu vis traks, ļoti cienījamais Fēst, bet es runāju patiesus un prātīgus vārdus, ²⁶ jo par šīm lietām zina arī ķēniņš, uz ko es droši runāju. Es neticu, ka kaut kas no tā viņam palicis apslēpts, jo tas nav noticis svešā stūrī.

²⁷ Vai tu, ķēniņ Agripa, tici praviešiem? Es zinu, ka tu tici.»

²⁸ Bet Agripa sacīja Pāvilam: «Tu gandrīz mani pārlicini kļūt par kristieti.»

²⁹ Pāvils atbildēja: «Lai Dievs dod, ka agri vai vēlū ne vien tu, bet arī visi, kas mani šodien dzird, kļūtu tādi, kāds es esmu, tikai bez šīm važām.»

³⁰ Tad ķēniņš un zemes pārvaldnieks, un Bernīke, un visi, kas pie viņiem sēdēja, piecēlās ³¹ un aizgāja, runādami savā starpā: «Šis cilvēks neko nedara, ar ko viņš būtu pelnījis nāvi vai važas.»

³² Bet Agripa Fēstam sacīja: «Šo cilvēku varētu atbrīvot, ja viņš nebūtu piesaucis ķeizaru.»

27. nodaļa

¹ Kad bija nolemts, ka mums jāpārceļas uz Itāliju, viņi Pāvilu un citus cietumniekus nodeva kādam ķeizara rotas virsniekam, vārdā Jūlijs.

² Iekāpuši kādā Adramitijas kuģī, kam vajadzēja doties uz Āzijas piekrastes vietām, mēs aizbraucām, un Aristarhs, maķedonietis no Tesalonīkes, bija ar mums.

³ Nākamajā dienā mēs piestājām Sidonā. Jūlijs izturējās laipni pret Pāvilu un atļāva viņam aiziet pie draugiem, lai tie viņu varētu apgādāt.

⁴ No turienes aizbraukuši, mēs braucām Kipras aizvējā, jo vēji mums bija pretī.

⁵ Un, pārbraukuši pāri jūrai gar Kilikiju un Pamfīliju, mēs nonācām Mirrā, Likijā.

⁶ Tur virsnieks atrada Aleksandrijas kuģi, kas gāja uz Itāliju, un lika mums tanī iekāpt.

⁷ Vairāk dienu lēni braukdami, mēs ar pūlēm nonācām Knidas tuvumā, un, tā kā vējš mūs kavēja, mēs braucām gar Krētu uz Salmoni.

⁸ Ar grūtībām pabraukuši tai garām, mēs nonācām kādā vietā, ko sauc par Skaisto ostu un kuras tuvumā atradās Lasajas pilsēta.

⁹ Pēc ilgāka laika, kad braukšana bija kļuvusi bīstama un arī gavēņa laiks jau bija pagājis, Pāvils viņus brīdināja, ¹⁰ sacīdams: «Vīri, es redzu, ka braucot grūtības un lielas briesmas draud ne vien kravai un kuģim, bet arī mūsu dzīvībām.»

¹¹ Bet virsnieks vairāk uzticējās stūrmanim un kapteinim nekā Pāvila vārdiem.

¹² Tā kā šī osta bija nepiemērota pārziemošanai, vairākums deva padomu aizbraukt no turienes, lai, ja būtu iespējams, nokļūtu Foinikā un tur pārziemotu; tā ir Krētas osta, aizsargāta pret dienvidvakaru un ziemeļvakaru vējiem.

¹³ Dienvidu vējam lēni pūšot, viņiem šķita, ka nodoms izdosies, un, pacēlušī enkurus, viņi brauca gar pašu Krētu.

¹⁴ Bet neilgi pēc tam no salas puses sacēlās viesuļvētra, ko sauc par eurakvilonu, ziemeļrīteni.

¹⁵ Tā kā kuģi aizrāva līdzī, un mēs to nespējām sagriezt pret vēju, mēs padevāmies un tikām nesti.

¹⁶ Braucot garām kādai saliņai, ko sauc par Klaudu, mēs tikko spējām valdīt glābšanas laivu.

¹⁷ To uzvilkuši, viņi apmeta kuģim virves un, baidīdamies nokļūt sirtē, nolaida buras un ļāvās viļņiem.

¹⁸ Kad mūs vētrā ļoti svaidīja, nākamā dienā viņi izmeta daļu kravas.

¹⁹ Un trešajā dienā viņi paši savām rokām izmeta kuģa rīkus.

²⁰ Kad vairāk dienu nebija redzama ne saule, ne zvaigznes un liela vētra trakoja, mums zuda pēdējā cerība izglābties.

²¹ Tā kā tie neko nebija ēduši, Pāvils piecēlās viņu vidū, sacīdams: «Jums, vīri, vajadzēja man paklausīt, neaizbraukt no Krētas un izsargāties no tādām grūtībām un briesmām.

²² Tagad es jums saku: nezaudējiet drosmi! Neviens no jums neies bojā, tikai kuģis.

²³ Jo šinī naktī man piestājās Dieva eņģelis, kam es piederu un arī kalpoju, ²⁴ sacīdams: nebīsties, Pāvil! Tev jāstājas ķeizara priekšā, un redzi, Dievs tev visus ir dāvinājis, kas līdz ar tevi brauc kuģī.

²⁵ Tāpēc nezaudējiet drosmi, vīri! Jo es ticu Dievam, ka tā notiks, kā man ir sacīts.

²⁶ Mūs izmetīs kādā salā.»

²⁷ Jau četrpadsmito nakti vējš mūs dzina pa Adrijas jūru, kad ap nakts vidu jūrnīki manīja, ka tuvojas zemei.

²⁸ Izmetuši lodi, viņi izmērīja divdesmit asis, un, mazliet tālāk atkal izmetuši, viņi izmērīja piecpadsmit asis.

²⁹ Baidīdamies uzskriet kaut kur uz klintīm, viņi izmeta no kuģa pakaļgala četrus enkurus un gaidīja dienu austam.

³⁰ Bet, kad jūrnīki mēģināja bēgt no kuģa un nolaida jūrā laivu, izlikdamies, it kā gribētu no priekšgala izmest enkurus, ³¹ Pāvils virsniekam un kareivjiem sacīja: «Ja šie nepaliek kuģī, jūs nevarat tikt izglābti.»

³² Tad kareivji pārcirta laivas virves un ļāva tai nokrist.

³³ Kamēr diena vēl nebija aususi, Pāvils visus pamudināja kaut ko ēst, sacīdams: «Šodien ir četrpadsmitā diena, kamēr jūs nemitīgās gaidās esat palikuši neēduši un neko neesat baudījuši.

³⁴ Tādēļ es jums ieteicu kaut ko ēst. Tas jums nāks par labu, jo nevienam no jums ne mats no galvas nekritīs.»

³⁵ To sacījis, viņš ņēma maizi, visu priekšā pateicās Dievam un, to pārlausis, sāka ēst.

³⁶ Visi iedrošināti arī sāka ēst.

³⁷ Mēs kuģī bijām pavisam divi simti septiņdesmit sešas dvēseles.

³⁸ Paēduši viņi atviegloja kuģi, izmezdami labību jūrā.

³⁹ Kad diena ausa, viņi šo zemi gan nepazina, bet pamanīja kādu līci ar lēzenu krastu. Tanī viņi nolēma, ja iespējams, uzdzīt kuģi.

⁴⁰ Nocirtuši enkurus, viņi tos atstāja jūrā un, atraisījuši airu saites un pacēluši buras pa vējam, dzinās uz krastu.

⁴¹ Bet viņi uzskrēja ar kuģi klints mugurai, kurai abās pusēs bija dziļa jūra. Kuģa priekšgals palika nekustīgs, bet pakaļgalu viņi sadauzīja.

⁴² Tad kareivjiem radās nodoms apcietinātos nonāvēt, lai neviens neizpeldētu un neaizbēgtu.

⁴³ Bet virsnieks, gribēdams Pāvilu izglābt, aizkavēja šo viņu nodomu un pavēlēja tiem, kas prata peldēt, pirmajiem mesties ūdenī un sasniegt zemi, ⁴⁴ bet pārējiem uz dēļiem vai citām kuģa daļām. Tā visi izglābās krastā.

28. nodaļa

¹ Izglābušies mēs uzzinājām, ka sala saucas Melite.

² Iezemieši mums parādīja neparastu laipnību. Tie, uzkūruši uguni, mūs visus uzņēma pie sevis, jo bija sācis līt lietus un bija auksts.

³ Kad Pāvils bija salasījis kādu žagaru nastiņu un nolīcis pie uguns, odze, aiz karstuma izlīdusi, aptinās ap viņa roku.

⁴ Iezemieši, redzēdami dzīvnieku pie viņa rokas karājamies, sacīja viens otram: «Tiešām šis cilvēks ir slepkava, no jūras viņš izglābies, bet atriebējs liktenis viņam neļauj dzīvot.»

⁵ Bet viņš rūpuli nokratīja ugunī, necietis nekāda ļaunuma.

⁶ Viņi gaidīja, ka viņš uztūks vai piepeši pakritīs un nomirs. Bet, ilgi gaidījuši un redzēdami, ka viņam nekas ļauns nenotika, viņi mainīja savas domas un sacīja, ka viņš esot dievs.

⁷ Šinī apvidū salas augstākajam ierēdnim, vārdā Publijam, bija zemes īpašumi. Tas mūs uzņēma un trīs dienas laipni deva mums mājas vietu.

⁸ Publija tēvs gulēja drudzī, slim ar asinssērgu. Pāvils iegāja pie viņa, pielūdza Dievu un, rokas uzlīcis, to dziedināja.

⁹ Kad tas bija noticis, arī pārējie salas iedzīvotāji, kas bija slimi, atnāca un tika dziedināti.

¹⁰ Tie mūs godināja ar lielu godu un, kad mēs aizbraucām, deva mums līdzi visu vajadzīgo.

¹¹ Pēc trim mēnešiem mēs aizbraucām Aleksandrijas kuģī, kas salā bija pārziemojis un kas brauca ar dioskūru zīmi.

¹² Nonākuši Sirakūzās, mēs tur palikām trīs dienas.

¹³ No turienes, gar piekrasti braukdami, mēs nonācām Rēgijā. Un, kad pēc vienas dienas sacēlās dienvidu vējš, mēs otrā dienā nonācām Puteolos.

¹⁴ Tur mēs sastapām brāļus, kas mūs lūdza septiņas dienas palikt pie viņiem. Tā beidzot mēs nonācām Romā.

¹⁵ Turienes brāļi, par mums dzirdējuši, nāca mums pretī līdz Apija Forumam un Tri-Tabernām. Tos redzēdams, Pāvils pateicās Dievam, un viņam radās drosme.

¹⁶ Kad mēs nonācām Romā, Pāvilam atļāva dzīvot savrup ar kareivi, kas viņu apsargāja.

¹⁷ Pēc trim dienām viņš saaicināja jūdu priekšniekus. Kad tie bija sanākuši, viņš tiem sacīja: «Brāļi, es neko neesmu darījis ne pret mūsu tautu, ne pret tēvu paražām un tomēr esmu Jeruzālemē saistīts un nodots romiešu rokās.

¹⁸ Tie, mani nopratinājuši, gribēja atbrīvot, jo man nevarēja pierādīt nekādu ar nāvi sodāmu vainu.

¹⁹ Bet, tā kā jūdi pretojās, es biju spiests piesaukt ķeizaru, bet ne ar nodomu apsūdzēt savu tautu.

²⁰ Šī iemesla dēļ es jūs esmu lūdzis, lai jūs redzētu un ar jums runātu, jo es esmu saistīts ar šīm važām Israēla cerības dēļ.»

²¹ Bet tie viņam sacīja: «Mēs neesam nedz vēstules no Jūdejas saņēmuši par tevi, nedz arī kāds no brāļiem ir ieradies par tevi ko ļaunu vēstīt un runāt.

²² Tomēr mēs labprāt gribam no tevis dzirdēt, ko tu domā, jo par šo sektu mums ir zināms, ka tai visur pretojas.»

²³ Noteikuši viņam dienu, daudzi nāca uz viņa mājokli. Viņš tiem izskaidroja, apliecinādams Dieva valstību un pārliecinādams tos par Jēzu, sākot ar Mozus bauslību un praviešiem, no agra rīta līdz vakaram.

²⁴ Citus gan viņa vārdi pārliecināja, bet citi neticēja.

²⁵ Bet viņu starpā nebija vienprātības, un viņi aizgāja, kad Pāvils teica šo vienu vārdu: «Svētais Gars pareizi runājis caur pravieti Jesaju mūsu tēviem, ²⁶ sacīdams: ej pie šiem ļaudīm un saki: dzirdēdami jūs dzirdēsiet un nesapratīsiet un skatīdamies jūs skatīsities un neredzēsiet.

²⁷ Jo šo ļaužu sirds kļuvusi nejūtīga, ar ausīm tie grūti dzirdējuši un savas acis tie aizvēruši, lai ar acīm neredzētu, ar ausīm nedzirdētu, ar sirdi nesaprastu un neatgrieztos un Es tos nedziedinātu. –

²⁸ Tad zināit, ka Dievs pestīšanu sūtījis pagāniem, un tie to dzirdēs.»

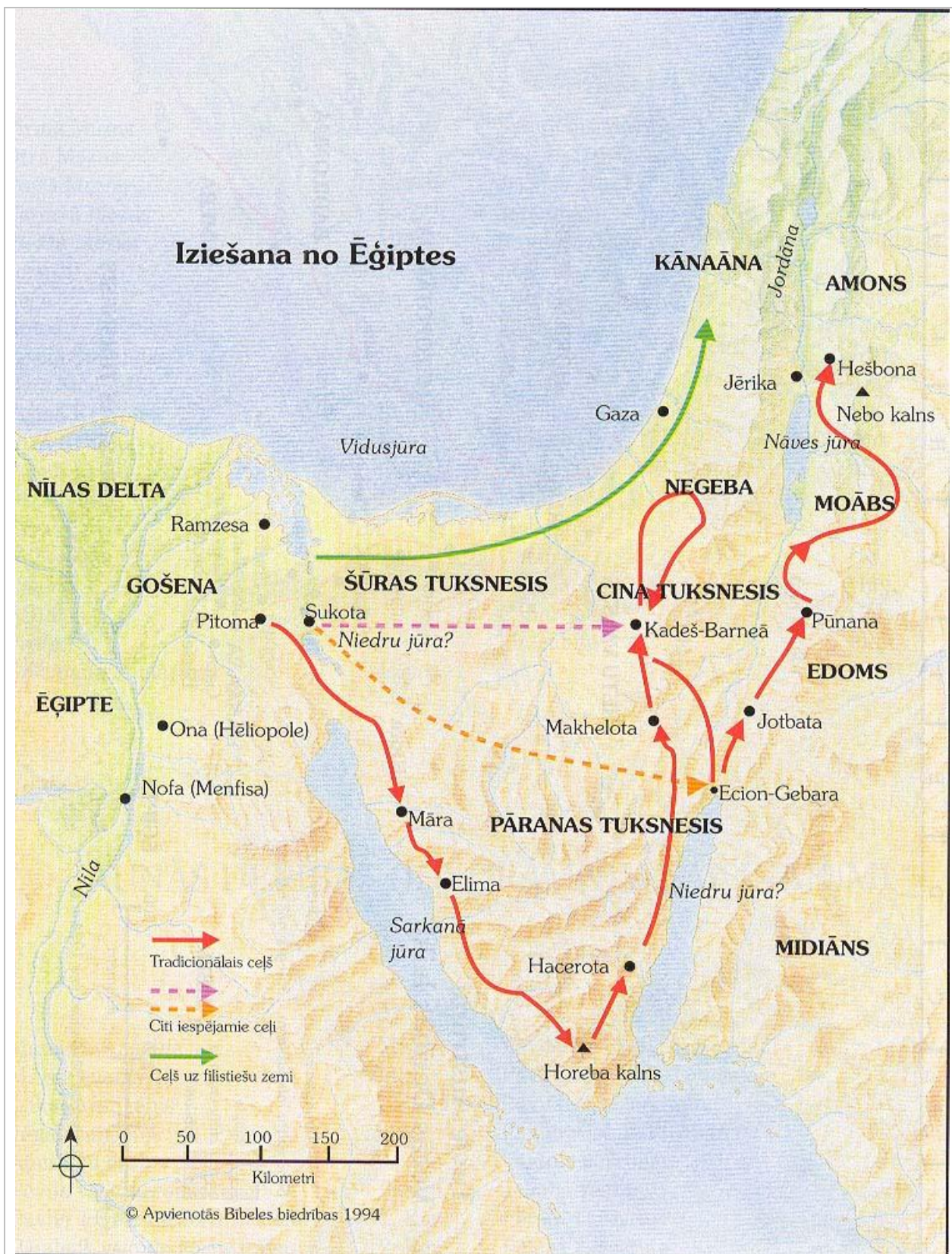
²⁹ 2

..

³⁰ Viņš palika pilnus divi gadus savā īrētajā mājoklī un pieņēma visus, kas pie viņa nāca, ³¹ sludinādams Dieva valstību un, neviena nekavēts, ar lielu drosmi mācīdams par Kungu Jēzu Kristu.

² Teksta variants: ²⁹ Un, kad viņš to bija sacījis, jūdi aizgāja, cits ar citu pārspriedzami.

Iziešana no Ēģiptes

VEcordia ir Valda Egles elektroniska literāra dienasgrāmata, kurā viņš ir citējis arī daudzus citu autoru tekstus. Vekordija dibināta 2006.gada 30.jūlijā un sākotnēji sastāvēja no lineāri numurētiem sējumiem, katrs apmēram 250 lappušu apjomā A4 formātā, taču vēlāk par galveno izdevuma eksistences formu kļuva «izvilkumi». Vekordijas izvilkums ir fails, kurā atkārtots viena vai vairāku Vekordijas iecirkņu teksts bez lineāras numerācijas un bez iepriekš uzdota apjoma. Izvilkums parasti reproducē kādu Valda Egles vai cita autora grāmatu vai brošūru. Izvilkuma faila nosaukumā pirmais burts «L» nozīmē, ka grāmatas pamatteksts ir dots latviski, burts «E», ka angļiski, burts «R», ka krieviski, un burts «M», ka jaukts. Burts «S» nozīmē, ka fails ir sagatave, kura vēl tiks stipri modificēta, bet burts «X» apzīmē faksimilus. Dienasgrāmatas VEcordia oriģinālos un izvilkumu failus Jums **ir tiesības** kopēt, pārsūtīt pa e-pastu, ievietot WWW serveros, izdrukāt un nodot citām personām bez maksas informatīvos, estētiskos vai diskusiju nolūkos. Bet, pamatojoties uz LR un starptautiskajām autortiesībām, **ir aizliegta** šī faila jebkura veida komerciāla izmantošana bez Dienasgrāmatas autora rakstiskas atļaujas, un **ir aizliegts** šos failus jebkurā veidā modificēt. Ja attiecībā uz šeit doto tekstu bez Dienasgrāmatas autora tiesībām darbojas vēl citas autortiesības, Jums jārespektē arī tās.

Šī sējuma izdošanas brīdī (kurš titullapā apzīmēts ar vārdu «Versija:») Vekordijas galvenā pārstāvniecība Internetā bija vietne <http://vekordija.narod.ru/>, kur vismaz 4 reizes gadā, katra kvartāla sākumā, tiek izlikts lejuplādēšanai visu Vekordijas izvilkumu jauns pilns arhīvs.

Satura rādītājs

VEcordia	1
Izvilkums L-EVANG3	1
Bībele	1
LŪKA	1
6. Lūkas evaņģēlijs.....	2
1. nodaļa.....	2
2. nodaļa.....	3
3. nodaļa.....	5
4. nodaļa.....	5
5. nodaļa.....	7
6. nodaļa.....	8
7. nodaļa.....	9
8. nodaļa.....	11
9. nodaļa.....	12
10. nodaļa.....	14
11. nodaļa.....	15
12. nodaļa.....	17
13. nodaļa.....	18
14. nodaļa.....	19
15. nodaļa.....	20
16. nodaļa.....	21
17. nodaļa.....	22
18. nodaļa.....	23
19. nodaļa.....	24
20. nodaļa.....	25
21. nodaļa.....	26
22. nodaļa.....	27
23. nodaļa.....	29
24. nodaļa.....	30
7. Apustuļu darbi.....	33
1. nodaļa.....	33
2. nodaļa.....	33
3. nodaļa.....	35
4. nodaļa.....	35
5. nodaļa.....	36
6. nodaļa.....	37

7. nodaļa.....	38
8. nodaļa.....	39
9. nodaļa.....	40
10. nodaļa.....	42
11. nodaļa.....	43
12. nodaļa.....	44
13. nodaļa.....	44
14. nodaļa.....	46
15. nodaļa.....	46
16. nodaļa.....	47
17. nodaļa.....	49
18. nodaļa.....	50
19. nodaļa.....	50
20. nodaļa.....	51
21. nodaļa.....	52
22. nodaļa.....	54
23. nodaļa.....	54
24. nodaļa.....	56
25. nodaļa.....	56
26. nodaļa.....	57
27. nodaļa.....	58
28. nodaļa.....	59
Iziešana no Ēģiptes	61
Satura rādītājs.....	62